MARY RAYMOND

Era oare noapte?

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Faptul în sine nu era atât de catastrofal pe cât părea, nici măcar neașteptat. Totuși, survenind după șase săptămâni de neplăceri, fusese picătura care umpluse paharul...

Neil Hersey se postase în fața ferestrei biroului său. Dar nu vedea nici Constitution Plaza, mai jos cu cincisprezece etaje, nici circulația care stânjenea străzile din Hartford la această oră a dimineții.

– De acord, Bob, oftă el, lăsându-se să cadă în fotoliul său confortabil din piele. Te ascult... Suntem prieteni de prea mult timp pentru a-mi spune pe ocolite... Știu deja că nu este o problemă de preferință... Suntem conștienți amândoi că sunt la fel de calificat pentru această afacere ca oricare altul. Și știu de asemenea că Ryoden mă bănuise mai mult sau mai puțin, încă de anul trecut. Dar pentru un motiv pe care mi-l vei explica, și-a schimbat dintr-o dată părerea. Așadar?....

Robert Balkan, vicepreședinte executiv la Entreprises Ryoden, clătină încet din cap, apoi deschise mâinile în

semn de neputință. Într-adevăr, prietenia care-i lega data de prea mult timp pentru a dori să-l mintă pe Neil.

– Informația a venit în mod direct de la Wittnauer-Douglass, îi dădu el drumul. Concedierea ta este considerată ca un gest de mărinimie, deoarece fie erai lăsat să pleci, fie te dădeau în judecată.

Neil își înăbuși o înjurătură printre dinți.

– Continuă, îl încurajă totuși.

– Ei te fac responsabil de unele tranzacții mai mult sau mai puțin.... dubioase și în mod direct de unele ilegalități. În propriul tău interes, amănuntele au rămas secrete. Întreprinderea va lua măsuri interne pentru a repara pagubele.

– Mă îndoiesc de asta.

– Ce-ți pot spune oare, Neil? Acuzația a fost pronunțată fără nici o dovadă palpabilă, dar era totuși suficientă pentru a-l scoate din sărite pe președintele consiliului. Un singur cuvânt strecurat la urechile lui a fost de-ajuns ca să pornească cruciada. Cineva de la Wittnauer-Douglass știa cu exactitate ce făcea când a sunat. A intervenit apoi Ned Fallenworth și iată...

Ned Fallenworth era președintele director general de la Ryoden. Bob avusese deja ocazia să condamne această stare de fapt, dar niciodată cu atâta vehemență ca acum.

– Nu m-am liniștit de când Ned mi-a adus la cunoștință decizia sa, continuă el. Întotdeauna a fost slab, îngust la mine... O minte îngustă cu o putere enormă!...

Incapabil să rămână nemișcat, Neil se ridică și începu să măsoare cu pași mari încăperea.

– Șase săptămâni, Bob, declară el cu maxilarele încleștate. Acest infern ține de șase săptămâni. Mi se caută pricină fără încetare și asta îmi compromite toate aspectele vieții. Va trebui ca acest ghinion să se termine!

– Ai nevoie de bani? Dacă ai necazuri, eu...

– Nu, nu, îl întrerupse Neil cu un gest din mână. Îți mulțumesc. Nu asta este problema. Cel puțin pentru moment. Dar în ceea ce privește vitorul meu, îmi este teamă să nu trebuie să renunț la cariera de avocat, în acest oraș în orice caz, ceea ce este exact scopul lui Wittnauer-Douglass.

– Ar trebui să-i dai în judecată.

– Presupun că glumești?

Oprindu-se din mers, se așeză pe marginea biroului său, cu brațele încrucișate și trăsăturile încordate.

– Ascultă, tu nu cunoști compania la fel de bine ca mine. Primo, au prevăzut totul. Secundo, vor face în așa fel ca procesul să dureze atât de mult, încât mă vor lăsa fără un ban. Și terțio, oricare ar fi sfârșitul procesului, vor face o asemenea publicitate că și puțina reputație ce-mi rămâne va fi distrusă până la sfârșitul poveștii. Sunt mai răi decât peștii carnivori, Bob...

– Atunci, de ce oare i-ai reprezentat?

– La dracu', pentru că nu știam! Asta-i cel mai înspăimântător. Nu știam.

Scutură din cap, în timp ce lovea cu pumnul lemnul lustruit al biroului.

– Ești doar un om, Neil, îl liniști Bob. Ca noi toți.

– Este puțin cam slabă consolarea...

– Regret că nu pot face mai mult, oftă Bob ridicându-se. Dar...

– Dar ți-ai îndeplinit datoria de prieten și acum este timpul să pleci... replică Neil.

– Am o întâlnire la ora trei.

Neil avu neplăcuta senzație că recunoaște acel ton grăbit pe care-l foloseau toți cei pe care-i considerase pe nedrept prieteni și care, în mod ciudat, de șase săptămâni, păreau că se uită în altă parte îndată ce-l întâlneau... Arborând un zâmbet ușor dezamăgit, se hotărî să-l pună pe Bob la încercare.

– De fapt n-am văzut-o pe Julie de câteva luni. Ne vom întâlni pentru cină într-una din aceste seri, nu? sugeră el în timp ce-i strângea mâna.

– Desigur, răspunse Bob cu o grabă puțin exagerată.

Neil îl încoți cu privirea în timp ce se îndepărta, evident ușurat că iese din birou. Se achitase de această sarcină neplăcută și după o promisiune vagă, care nu-l angaja cu nimic față de Neil, plcase să se alăture rândurilor celor care traversau strada când îl întâlneau.

Descurajat, Neil se lăsă să cadă în fotoliul pe care-l ocupase Bob. Unde era oare dreptatea în toate astea?...

Putea înțelege cu exactitate de ce raporturile sale cu Wittnauer-Douglass se degradaseră după ce intervenise această poveste în urmă cu șase săptămâni. Existase o divergență de păreri peste care nu se putuse trece și el nu-și va mai putea continua munca în calitate de consilier juridic în

cadrul companiei, cu atât mai mult cu cât ei nu-l doreau. Dar pentru asta trebuia oare să-i ruineze cariera și reputația?

Toată viața îi fusese dată peste cap. La dracu', era prea nedrept!

De acord, pierduse Ryoden. Ar fi putut trăi și fără, dacă n-ar fi pierdut de asemenea alți trei clienți importanți în foarte puțin timp. Dar cu ce arme trebuia oare să lupte împotriva unui inamic atât de puternic, atât de influent?...

În toată viața sa, Neil Hersey nu fusese niciodată mai furios, mai trist și mai neputincios. Nu se putea baza decât pe el. Dar, poate pentru prima daă, nu știa de unde să pornească acțiunea. Gândurile i se învălmășeau cu furie în minte și nu reușea să chibzuiască în mod clar.

Trebuia să facă ceva dacă nu dorea să înnebunească. Și mai întâi, să iasă. Să iasă și să-și pună ordine în idei. Înconjurând biroul, frunzări agenda personală și se opri la litera L. Lesser. Victoria Lesser. În câteva clipe, formă numărul și o voce feminină îi răspunse.

– Neil Hersey, se anunță el. Doamna Lesser este acolo, vă rog?

– Așteptați, vă rog.

Neil așteptă cu nerăbdare, masându-și cu mâna liberă ceafa în timp ce și-o imagina pe Victoria în blugi și cu o cămașă largă, ca de obicei, străbătând încăperile spațioase, de un lux discret, ale locuinței sale.

Victoria Lesser era, cel puțin în ochii lui Neil, un personaj ieșit din comun. Datorită unui soț pe care-l iubise cu venerație până la moartea lui, survenită cu șase ani în urmă, avea o

avere absolut considerabilă și o influență deloc de neglijat. De asemenea, se supunea cu înverșunare oricărui conformism, ceea ce Neil aprecia în mod deosebit. Fără să depășească niciodată limitele bunei cuviințe, reușea să-și atingă scopurile fixate, fără să facă rău nimănui, dar cu o încăpățânare care nu se dezmințise de-a lungul anilor. Astăzi, la cincizeci și doi de ani, Victoria călătorea, dădea recepții recunoscute pentru succesul lor, urma cursuri de dans și intenționa să se lanseze în pictură. În plus, nu se limita la a fi interesantă și înzestrată cu un umor nestăpânit și spumos, avea o generozitate și niște calități sufletești excepționale – din nefericire prea rare într-o lume unde puterea și egoismul făceau legea.

– Neil Hersey?! Sunt sunată de o fantomă! exclamă o voce bucuroasă la celălalt capăt al firului. Sunt luni de zile de când n-am avut vești de la dumneata.

– Știu, Victoria. Regret. Ce faci?

– Bine, dar nu asta este problema, răspunse ea, mai serioasă. Cum stai dumneata, Neil?

Evident, ar fi trebuit să-și dea seama că Victoria va afla... Prietenul comun, care le făcuse cunoștință, lucra pentru Wittnauer-Douglass.

– Faptul că accepți încă să-mi vorbești îmi ajunge pentru a-mi ridica moralul, îi replică el cu prudență.

– De ce aș refuza să-ți vorbesc, te întreb? Știu se ce întâmplă, Neil. Îi cunosc pe cei care conduc Wittnauer-Douglass. Sau, mai exact, știu să-i recunosc pe șerpii care s-au strecurat acolo. În ceea ce te privește, te-am judecat deja cu mult timp

în urmă. N-am uitat ce ai făcut pentru nepoata mea. Îți spun toate astea deoarece sunt conștientă de plasa în care te zbați...

– Acum înțelegi și că am nevoie să mă aerisesc, Victoria. Nu reușesc să mai gândesc, sunt foarte furios. Am nevoie de liniște. Și de singurătate.

– Ceva de genul unei insule pustii aflate în largul coastelor de la Maine, de exemplu?

Un zâmbet ușor se contură pe buzele lui Neil.

– Da, de exemplu.

– Este a dumitale.

– Nu este nimeni acolo, acum?

– În octombrie? Glumești. Dacă nu sunt cel puțin treizeci de grade la umbră, oamenii nu se deranjează. Nu, nu... Te poți duce acolo complet liniștit. Și pentru cât timp vei dori.

– Două săptămâni ar trebui să-mi ajungă. Dacă n-am găsit o soluție până atunci...

– Dacă pot face ceva, indiferent ce, Neil, nu ezita. De acord?

Neil găsi în această propoziție încurajarea pe care pretinșii lui prieteni nu i-o dăduseră.

– De acord. Sper să plec cât mai repede posibil. Dar va trebui să-mi explici cum ajung acolo.

– Îndată ce vei fi la Spruce Head, întreabă de Thomas Nye. Este un tip înalt, cu o barbă roșcată și mare. Un pescar de homari. Îl voi anunța ca să te însoțească până la insulă.

După ce promise s-o sune din nou la întoarcerea sa, Neil închise, apoi, cu ajutorul secretarei, anulă toate întâlnirile din viitoarele două săptămâni. Ceea ce nu fu greu, dat fiind

declinul afacerilor sale din ultimul timp. În cele din urmă organiză o scurtă întâlnire, pe neașteptate, cu cei doi asociați tineri, dându-le directive despre ceea ce trebuie să facă în lipsa lui.

Pentru prima dată, Neil Hersey își părăsi biroul lăsând servieta-diplomat în urma lui, doar cu o mână de havane în buzunar.

* * *

Deirdre Joyce străpunse cu privirea ghipsul nou-nouț care-i strângea piciorul, de sub genunchi până la vârful degetelor.

– Este o lovitură a sorții, Deirdre, comentă mama sa cu filozofie... Sunt luni de zile de când încerc să te avertizez, dar nu vrei să mă asculți. În consecință, trebuia ca cineva mai sus plasat decât mine să se amestece. Locul tău este în afacerea familiei, cu sora ta și nu într-un curs de aerobic.

– Te asigur că faptul că predau gimnastică aerobică n-are nimic de-a face cu ghipsul meu, protestă Deirdre. Pur și simplu am ratat o treaptă. Este vorba de neatenție și data viitoare aș face mai bine să mă uit pe unde calc...

– Mesajul, persistă Maria Joyce, este că ai acum în fața ta câteva săptămâni pentru a o ajuta pe Sandra.

Deirdre întoarse capul spre sora sa.

– Îmi pare rău, Sandra. Nu pot.

– De ce nu, Deirdre?

Înaltă și brunetă, Sandra moștenise fizicul mamei sale. Dimpotrivă, Deirdre era mică și părul său de culoare deschisă avea uneori reflexe de aur.

– Ai urmat aceleași studii ca mine și ești la fel de calificată, insistă Sandra.

– N-am nici răbdarea, nici temperamentul necesar.

Maria scutură din cap cu nerăbdare.

– Temperamentul n-are nimic de-a face cu asta. Tu ai hotărât pur și simplu într-o zi să alegi calea cea mai ușoară. Ei bine, ai văzut unde duce această cale...

Deirdre închise ochii și se afundă mai adânc în perne. După patru zile de repaus forțat în acest pat de spital, se simțea slăbită, ceea ce o contraria puternic. Mai ales că, în mod firesc, nici nu se punea problema să-și calmeze nervii într-o baie caldă. Așadar, a pretinde că era agasată era un superb exemplu de eufemism.

– Mamă... Am mai discutat de câteva ori asta, oftă ea. Poate că tu și tata ați visat această afacere de familie, dar era visul vostru, nu al meu. Eu nu vreau așa ceva. Este o muncă prea organizată, prea pretențioasă. Am încercat deja și s-a soldat cu un dezastru.

– Numai opt luni, obiectă Maria. Și au trecut ani de atunci...

– Mama ta are dreptate, Deirdre.

Această voce gravă, ușor răgușită, aparținea unchiului Deirdrei care, evident, se hotărâse să iasă din mutismul său pentru a interveni.

– În acea perioadă abia ieșisei din colegiu și n-ai avut timp să te acomodezi. Ești o învingătoare, ca tatăl tău, dar atunci erai prea tânără și te-ai lăsat depășită de evenimente. Ai abandonat prea curând.

– Eu mă cunosc, argumentă cu fermitate Deirdre. Nu sunt făcută pentru lumea afacerilor. Am poate aptitudinile necesare, dar emoțional n-o suport. Reuniunile, telefoanele, prânzurile între asociați... Nu, mulțumesc, este prea puțin pentru mine. În scurt timp, aș înnebuni. Așadar, fie-vă milă și lăsați-mă în afara acestei probleme.

– Deirdre... Am nevoie de tine, insistă Sandra, Totul este atât de încâlcit de când a murit tata...

Allan Joyce se stinsese ușor în somn, cu șase luni mai înainte, fără să știe că decesul lui va provoca în sânul întreprinderii o asemenea bulversare.

– Această conversație nu duce nicăieri, oftă Deirdre. Când veți fi gata să recunoașteți că nimeni dintre voi n-are capacitatea de a-l înlocui în fruntea companiei, atunci poate vă veți hotărî să angajați un ajutor din afară...

– Nici nu se pune problema. Fără străini în Entreprise Joyce! se revoltă Maria.

– Atunci unde te vei duce să cauți persoanele potrivite, mamă?!... Tu nu poți conduce compania, nu mai mult ca Sandra. Unchiul Peter este la fel de nefolositor ca unchiul Max și eu sunt singura suficient de lucidă ca să admit că timpurile s-au schimbat.

Scutură din cap, exasperată.

– Ceea ce nu înțeleg, este cum de compania funcționează încă. Dar pentru cât timp? Trebuie să vinzi, mamă. Dacă nu, trebuie să angajezi un președinte, mai mulți vicepreședinți și...

– Îi avem deja, i-o tăie Maria. Nu, tot ceea ce ne trebuie, este un coordonator. Numai tu poți salva afacerea.

– Mamă... Am o migrenă îngrozitoare și am impresia că-mi va exploda capul. Unchiule Peter, ai putea s-o conduci pe mama acasă?

– O clipă, Deirdre, obiectă Maria. Nu-mi prea place să fiu concediată astfel. Ești egoistă. Nu te simți oare puțin responsabilă pentru familia ta?

– Ah, nu, te rog, mamă. Nu încerca să mă scoți vinovată.

– Bine, cum vrei, oftă Maria ridicându-se. Vom mai discuta despre asta mâine, la ieșirea ta. Vom veni să te luăm pentru a te conduce acasă și...

– Mă întorc la mine...

– La tine? Cu un picior rupt? Nu fi proastă. Nu vei putea urca scara.

– Dacă nu mai sunt capabilă să urc o nenorocită de scară, poate îmi vei explica în ce fel aș putea conduce o întreprindere multimilionară de la etajul al șaptesprezecelea?

– Există ascensoare.

– Nu asta este problema!

Deirdre își ascunse fața în mâini. Frustrarea îi sporea treptat durerea de cap.

– Mâine, spuse ea cu un calm prefăcut, ies din spital și mă întorc la mine. Apoi, voi hotărî. Dar în orice caz, puteți fi siguri că nu mă veți întâlni pe culoare la Entreprises Joyce.

Maria strânse din buze, apoi se aplecă asupra fiicei sale.

– Ești obosită. După o noapte de somn bun vei fi cu siguranță într-o dispoziție mai bună...

Deirdre strânse din dinți și așteptă ca vizitatorii să părăsească încăperea pentru a-și relaxa mușchii încordați.

De ce oare trebuia să-și fractureze glezna în trei locuri?! Imobilizată în acest pat, incapabilă să se deplaseze, simțea cum umbra unei depresii aluneca încet asupra ei.

Viitorul ei era un enorm semn de întrebare. Cel puțin șase săptămâni în ghips. Și apoi o perioadă lungă și plictisitoare de recuperare. Numai Dumnezeu știa când va putea începe să predea din nou...

Și cum un necaz nu vine niciodată singur, i se cerea să-l rezolve și pe cel al familiei. Dar despre acesta în mod absolut și necondiționat, nu discuta.

Își iubea cariera pe care și-o alesese. Datorită perseverenței, reușise să devină „regina aerobicului“ în micul regat al clubului sportiv în care preda.

În plus, această carieră îi oferise o scuză ideală pentru a se îndepărta de Entreprises Joyce. Până astăzi...

Epuizată, înghiți două aspirine care reușiră, după câteva minute, să-i potolească migrena. Din nefericire, ele nu reușiră să-i rezolve problema. Perspectiva ca începând de a doua zi dimineață să se afle la discreția familiei, era în sinea ei insuportabilă. Dacă cel puțin s-ar putea retrage pe o insulă pustie, departe de toate...

O insulă pustie? Stimulată de un impuls brusc, Deirdre luă telefonul și formă numărul de la informații. Trei minute mai târziu servitoarea Victoriei Lesser îi cerea să aibă câteva clipe răbdare până când o va anunța pe „doamna“...

Dintre toți prietenii familiei pe care-i cunoscuse în douăzeci de ani, Victoria Lesser era favorita sa. Înzestrată cu o personalitate excepțională, reușea să cucerească prin amabilitatea și umorul său toți oamenii care aveau norocul să-i fie aproape.

– Cărui fapt datorez plăcerea de a te auzi? întrebă Victoria fără nici un preambul.

– Ca întotdeauna, providenței, glumi Deirdre. Ce faci, Victoria?

– Nu prea rău. Totuși, mă voi simți mai bine după un duș. Tocmai eram în grădină și sunt plină de pământ până la coate.

Deirdre zâmbi. N-o sunase pe Victoria de câteva luni și totuși putea întreține cu ea o conversație de parcă se văzuseră în ajun. În ciuda celor douăzeci de ani care le despărțea, prietenia lor era prețioasă.

– Ce s-a întâmplat, Deirdre? Au început să te plictisească iar, nu-i așa?

O altă calitate a Victoriei era o intuție ascuțită.

– Din nefericire, da, consimți tânăra. Numai că, de data aceasta, sunt într-o stare de debilitate fizică. Mi-am rupt piciorul. Arăt bine... Eu, superatleta, țintuită în pat cu un ghips! Să nu râzi de mine, Victoria...

– Nu, nu.

– Te pot auzi zâmbind.

– Sau chiar plângând. Este într-adevăr stupid.

– Da, am impresia că nu mai este mult și înnebunesc. Nu le pot scăpa, Victoria. Mă vor hărțui până când voi ceda sau până când îmi voi pierde mințile. Nu voi avea un minut de liniște decât dacă...

Nu fusese nevoie să termine fraza, Victoria ghicise deja.

– Te gândești la insulă...

– Da, dacă este posibil. Mi-ai vorbit atât de des despre ea, dar n-am avut niciodată timp. Acum, este ceea ce, fără îndoială, mi-ar conveni de minune. Departe de tot, liniștită, izolată...

– Fără telefon.

– Ce minune!

– Mmm, murmură Victoria, gândindu-se rapid. Când te gândești să pleci acolo?

Pentru prima dată de la căzătura sa pe scară, Deirdre avu senzația că, în sfârșit, de pe viitorul negru pe care-l prevedea, se ridică o perdea.

– Îndată ce se poate! exclamă ea. De ce nu, mâine? Nu va trebui decât să-mi dai indicațiile.

Victoria se execută, dându-i informațiile necesare.

– Te va putea însoți cineva până acolo?

– Nu, voi conduce eu însămi.

– Dar... și piciorul tău?

– Dreptul mi-a rămas valid. Și mașina mea este automată. Bun, o dată ajunsă la Spruce Head, ce trebuie să fac?

– Să pornești în căutarea unui anume Thomas Nye. Este un timp înalt cu o barbă roșie și mare. Un pescar de homari. Îl voi anunța să te însoțească până la insulă.

– Ești o adevărată prietenă, Victoria, oftă Deirdre. Mi-ai slavat viața.

– Sper, răspunse Victoria cu prudență. Sună-mă când te întorci...

– Promit.

După ce Deirdre închise, Victoria formă un număr de telefon. Pentru a doua oară în acea zi, îl suna pe Thomas Nye. Când lăsă receptorul în furcă, avea un zâmbet ciudat de satisfăcut.

* * *

Ploua mereu. Torențial. De patru ore, ștergătoarele dansau obsedant pe parbriz. Din Connecticut în Maine, timpul era de o uniformitate exasperantă.

Într-o dispoziție la fel de sumbră ca cerul înnorat, Neil opri Chevroletul negru de-a lungul unui chei al micului port din Spruce Head. În afara unei rafale de vânt și a ploii care-l lovi, fu întâmpinat de un miros de pește mort puțin plăcut, imediat ce ieși din mașină. Înăbușindu-și o înjurătură în timp ce-și luă bluzonul de pe scaunul din spate, alergă repede spre clădirea cea mai apropiată.

Prima ușă pe care o deschise dădea într-un fel de birou cu pereții goi, în care stăteau trei bărbați. Deși conversația lor se opri în fața intrusului, Neil se îndoia că întrerupsese ceva important. Toți țineau în mână câte o ceașcă de cafea aburindă și salopetele lor umede nu te făceau să te gândești chiar la o întâlnire de oameni de afaceri.

– Scuzați-mă, îl caut pe Thomas Nye, declară Neil. Un tip înalt cu o barbă mare, roșie.

– La o sută de metri de aici, o stradă la dreapta... Este o casă cu obloane roșii, îl informă sobru unul dintre bărbați, cu un gest laconic al mâinii.

Mulțumind cu o înclinare a capului, Neil închise ușa și se întoarse la mașină.

Casa era micuță, plasată între alte două locuințe mai impozante. Dacă ar fi fost mai bine dispus poate i-ar fi găsit un anumit farmec, în ciuda vopselei care se desprindea în straturi de pe fațadă.

După ce-și parcă mașina de-a lungul trotuarului, se grăbi spre peron și ciocăni ferm la ușă pentru a încerca să acopere șuieratul vântului. Ușa se deschise îndată și apăru un tip înalt cu o barbă mare, roșie.

– Thomas Nye? întrebă Neil schițând un zâmbet.

Bărbatul dădu din cap și se dădu într-o parte pentru a-și lăsa musafirul să intre, ceea ce acesta acceptă fără ezitare.

* * *

Nici o oră mai târziu, Deirdre se oprea în fața aceleiași case. Și în spatele unei mașini negre sport. Chiar dacă n-ar fi văzut numărul de înmatriculare de Connecticut, ar fi pariat că nu era mașina unui pescar de homari...

În mod cert, Thomas Nye avea un invitat și această idee nu putea decât s-o tulbure. Nu arăta tocmai bine în acel moment pentru a întâlni indiferent pe cine. Mai avusese o șansă în necazul său... Un trecător pe chei îi putuse da informații, evitând să iasă din mașină și să fie udată până la piele. Problema era că trebuia totuși să se hotărască să coboare din Fordul său. Ceea ce însemna să-și ia cârjele, să-și ducă piciorul imobilizat la stânga frânei și să reușească să se extragă din mașină. Totul sub o ploaie torențială.

În sfârșit... Oftând adânc, se resemnă și se lansă în aventură.

Când ajunse la ușa casei, Deirdre era în pragul unei crize de nervi. Ceea ce trebuia să-i ia unei persoane normal constituite zece secunde, tocmai o obligase pe ea la aproape trei minute de eforturi. Părul din care apa îi picura pe față și hainele sale cântăreau parcă tone.

Ținându-se într-un echilibru precar pe o singură cârjă, ciocăni în ușă. Aceasta se deschise aproape imediat și apăru un tip înalt cu o barbă mare roșie.

– Thomas Nye, oftă ea, ușurată.

Șchiopătând, îl urmă într-un mic salon unde îl remarcă imediat instalat într-un fotoliu, în apropiere de un șemineu mic, pe cel care bănuia că era proprietarul Chevroletului negru.

– Luați loc... spuse Thomas Nye, înainte de a se așeza în fața unei mese acoperite de ceea ce păreau a fi facturi.

– Nu... plecăm? întrebă ea.

– Nu imediat.

– Probabil din cauza timpului?

Pescarul de homari scoase un fel de mormăit pe care ea îl interpretă ca pe o acceptare.

– Știți oare cât timp va trebui să așteptăm? se încumetă ea să-l mai întrebe, descurajată.

– Până când vremea proastă se va opri, răspunse Thomas ridicând din umeri.

– Dar poate ploua zile în șir, protestă ea slab.

– Nu ploaia este problema. Vântul este cel care deranjează.

Ca pentru a-i confirma spusele, o rafală suflă dintr-o dată, făcând să se trântească unul din obloane.

– Văd, oftă ea. Și ce se prevede la buletinul meteorologic?

Thomas Nye afișă un aer de îndoială.

– Nu știu. Dar asta poate dura o oră, poate două, poate douăsprezece...

Deirdre se lăsă cu greutate pe cârje. Douăsprezece ore? Cum ar putea oare avea răbdare în tot acest timp? Hotărât lucru, această călătorie nu se anunța sub cele mai bune auspicii. În mod discret, aruncă o privire spre bărbatul instalat în apropierea șemineului. Era adâncit într-un fotoliu, cu mâinile sprijinite pe brațele acestuia și picioarele întinse în fața lui, cu gleznele încrucișate.

– Luați loc, vă rog, insistă Thomas agitându-și stiloul spre o canapea cu țesătura uzată.

În disperare de cauză, Deirdre n-avu altă scăpare decât să se supună. Un arc scârțâi când se instală pe perna destrămată. Ridicând capul, îl observă pe bărbatul care tocmai o pironea cu privirea.

– Vă deranjează ceva? îi aruncă ea în silă.

El afișă un fel de zâmbet ironic.

– Vă admiram ținuta... îi răspunse el pe un ton încărcat de sarcasm.

– Mulțumesc, răspunse ea cu o voce mieroasă. Sunt fericită că vă place...

De fapt, când nu ploua, treningul ei roz era ceea ce avea mai confortabil în aceste împrejurări. Bineînțeles, șosetele groase portocalii erau poate puțin cam bătătoare la ochi, ca și legătura de un albastru electric ce-i strângea fruntea, dar oricum nu putea trece neobservată cu piciorul său, așadar...

Și apoi, în scurt timp, va fi singură pe insula sa. Cel puțin așa spera. Înălță capul spte Thomas Nye. El îi întorsese spatele, aplecat asupra muncii sale. Puțin amabil, se gândi ea. Sau pur și simplu rezervat. Poate timid... De ce nu? Oricum, părea scump la vorbă și nici măcar nu i-l prezentase pe musafirul său. Ceea ce era mai bine, până la urmă.

Cu prudență, își lăsă privirea să alunece spre bărbatul care nu-și schimbase poziția de la intrarea ei în acest salon. Nu era genul de persoană care să atragă simpatia... Mai ales că, judecând după cuta de îngrijorare care-i brăzda fruntea, părea că are și el destule probleme. Și acum, nu prea avea loc de compasiune pentru semenul său.

Exact în același moment, prin mintea lui Neil treceau gânduri similare. Era destul de mult timp de când nu văzuse ceva atât de înduioșător ca această tânără care stătea pe canapea. Desigur, hainele ude și părul din care picura apa n-o ajutau deloc să aibă un aer radios, dar avea ceva mai mult de atât... Ploaia n-avea nimic de-a face cu faptul că avea un picior în ghips și că fața îi era ciudat de palidă. Nici că nerăbdarea sa friza exasperarea. Fără îndoială, Thomas Nye o va conduce spre una din numeroasele insule din largul Golfului Maine.

Dar îi erau de-ajuns grijile lui fără a se mai încărca și cu cele ale altora.

– Domnule Nye?... începu Deirdre.

– Thomas.

– Thomas, reluă ea. Cât timp trebuie să dureze traversarea?

– Două ore.

Ea se uită scurt la ceas, făcând același calcul rapid ca Neil.

– Dar dacă mai așteptăm mult timp, se va face noapte...

– Totul depinde de vânt, repetă el. Poate nu se va potoli decât mâine dimineață.

– Mâine? Dar nu se poate. Nu voi avea unde să dorm! exclamă ea.

– Pot să vă găzduiesc eu.

Ca și când asta ar putea rezolva problema! se gândi ea, ridicând ochii spre cer. Și își spuse în sinea sa că ar fi putut sta în fața unui foc din șemineu, întinsă pe o mochetă groasă, cu o carte bună.

Neil își încleștă maxilarele. Perspectiva de a-și petrece o noapte la un pescar n-avea nimic deosebit de pasionant. Dacă nu era vântul ăsta blestemat, s-ar fi aflat probabil pe o canapea confortabilă, cu un pahar de whisky în mână, departe de tot. Singur...

– Cum hotărâți că este timpul să plecăm? întrebă el pe neașteptate.

– Ascultând comunicatele meteo ale marinei.

– Și le ascultați des?

Fără să răspundă, Thomas se ridică și ieși din încăpere.

– Unde a plecat? se miră ea.

– Să asculte buletinul meteo, îi replică Neil pe un ton sigur.

– De unde știți?

– N-auziți zgomotul radioului?

– Cum aș putea să-l aud cu această furtună? se enervă ea, sprijinindu-și capul de spătar.

Câteva clipe mai târziu, Thomas reapăru.

– Vântul se domolește.

– Atunci, putem pleca? întrebară amândoi, aproape în același timp.

– Nu încă. Voi verifica peste o jumătate de oră, declară el afundându-se din nou în facturi.

Niciodată minutele nu părură să se scurgă mai lent. Atât pentru Neil cât și pentru Deirdre. Amândoi se izolară din nou într-o tăcere apăsătoare, străduindu-se să-și mențină optimismul deja pus în pericol, imaginându-și limanul de pace care-i aștepta peste câteva mile de aici.

În cele din urmă, Thomas se ridică din nou. Când reveni din încăperea vecină, chipul lui nu arăta nici o expresie. Dar, începu să-și adune calm hârtiile, apoi își luă bluzonul.

Numai atunci schiță un semn către „invitații“ săi. Era timpul de plecare.

Capitolul 2

Poate că furtuna se domolise pe ocean, căci Deirdre nu văzu nici o diferență când ieșiră. Șchiopătă până la mașina sa și sub instrucțiunile lui Thomas o gară pe o alee privată, la câțiva metri de casă. Își transferă apoi geanta mare din piele în camioneta lui Thomas, imitată de tovarășul său de călătorie, apoi se urcă în fața vehiculului, pentru a se așeza la mijloc între cei doi bărbați.

Când în cele din urmă ajunseră la ambarcațiune, era înghețată și epuizată. Pe deasupra, piciorul o durea și hainele nu avuseseră deloc ocazia să se usuce.

Coșmarul continua... Din fericire, acum spera că va ajunge pe insulă înainte de asfințit. Chircită în bluzonul ei căptușit, privea micul port din Spruce Head dispărând în ceață, apoi își concentră gândurile asupra insulei pe care și-o imagină acoperită cu pini parfumați, scăldată într-un soare strălucitor și propice meditației și liniștii.

Liniștea... se gândi Neil la rândul său. Peste două ore ar trebui să pună piciorul pe acea insulă încântătoare. Numai dacă ar putea să lase toate necazurile sale pe continent. Din nefericire, nu era în vacanță. Era în curs de concediere, ceea ce era foarte diferit.

O voce în sinea lui îl acuza că fugise. Era oricum mai puțin decât îi reproșau cei răi de gură. La urma urmei, poate fugise într-adevăr. Poate astfel semnase constatarea unui eșec.

Poate... poate... Totul era foarte deprimant. Dacă persista să gândească astfel, când va debarca pe insulă va fi complet distrus emoțional. Trebuia să-și revină și să înceteze de a mai fi urmărit de gânduri negre.

Întoarse încet capul spre tânăra așezată în apropierea lui pe o bancă în cabina îngustă.

– Nu vi se pare o prostie să ieșiți într-o asemenea stare? întrebă el, arătând cu bărbia spre ghipsul care se ghicea sub pantalonul de trening.

– Poftim?...

– Nu vi se pare...

– Da, am înțeles, i-o tăie ea cu asprime. Nu-mi venea să cred că puteți fi atât de dezagreabil, asta-i tot. Oare mama dumneavoastră nu v-a învățat niciodată bunele maniere?

– Oh, ba da. Dar cum în acest moment nu este aici, pot spune ce-mi place. Nu mi-ați răspuns la întrebare.

– Nu merită osteneala.

Ea se întoarse pentru a-l privi pe Thomas, așezat în fața cârmei. Corpul său urma cu suplețe mișcările ondulatorii ale ambarcațiunii și Deirdre îl invidia pentru îndelungata sa

obișnuință cu tangajul... Pentru a nu da atenție grețurilor care amenințau să nu-i dea pace, schiță un zâmbet observând cascheta de base-ball de care Thomas nu se despărțise de când ieșiseră din casă.

– Sunteți fan al echipei Yankees, Thomas? întrebă ea cu amabilitate.

– Când câștigă, îi replică el cu elocința care-l caracteriza.

– Veniți de la New York, nu-i așa? mai întrebă ea, încrezându-se în accentul său.

– Da.

– Mai aveți pe cineva din familie, acolo?

– Puțini.

– Și ce făceați înainte de a pescui homari?

– Lăsați-l pe acest om în pace, interveni Neil oftând. Răspunsurile lui nu sunt prea încurajatoare. Dacă vreți să vorbiți, nu cu el o veți face.

Deirdre îl străpunse cu privirea.

– Este un pescar din Maine. Toți sunt la fel de puțin vorbăreți.

– Dar el nu este din Maine. Ceea ce înseamnă că mutismul lui este o opțiune.

– Este regretabil că nu este și a dumneavoastră, ripostă ea. N-am întâlnit niciodată pe cineva atât de dezagreabil.

Încrucișându-și brațele la piept, strânse din buze și își ațintă privirea în fața ei.

Timpul trecea. Grețurile Deirdrei deveniră mai insistente. Trebui să execute câteva respirații de yoga pentru a

veni de hac indispoziției provocate atât de balansarea ambarcațiunii, cât și de mirosul de pește și de lemn ud.

În cele din urmă vorbi din nou, adresându-se în mod fățiș lui Thomas.

– Drumul durează mai mult de două ore, pe această vreme?

– Vântul este în spatele nostru. Avem noroc.

Ea dădu din cap, satisfăcută de aceste cuvinte de încurajare. Primele pe care le auzise de mult timp. Apoi își ridică piciorul valid sub bărbie și își cuprinse genunchiul cu brațele.

– Sunteți foarte palidă, comentă Neil alături de ea. Sunteți oare bolnavă?

– Mă simt bine, mulțumesc.

– Sunteți probabil bolnavă, insistă el exasperant.

Ea se întoarse brusc spre el, cu ochii strălucitori de mânie.

– Asta v-ar face plăcere, nu-i așa? V-ar da asigurări că nu sunteți singurul care suferă de rău de mare...

– Eu sunt obișnuit cu tangajul. Practic cu regularitate sportul cu vele.

– Eu de asemenea, minți ea, înainte de a se adresa din nou lui Thomas. În cât timp vom ajunge?

– Suntem la jumătatea drumului.

Încă o oră de așteptare nerăbdătoare.

– Mă veți putea lăsa pe mine prima, vă rog? întrebă ea cât mai fermecător posibil.

– Sunt în drum spre insula Victoriei, o informă el.

Deși Thomas n-o privea, ea schiță un ușor zâmbet.

– Mulțumesc, spuse ea instalându-se din nou confortabil în măsura în care era posibil.

Evită cu grijă să-l privească pe vecinul său. Simpla lui vedere o irita. Și Dumnezeu știa că nu avea nevoie de indispoziții suplimentare acum.

Neil era pierdut în gândurile sale. Sportul cu vele... Da, făcuse efectiv. Nancy avea o ambarcațiune. Ea adora ambarcațiunile. Fără îndoială îl adora și pe el, dar asta îl ducea cu gândul în trecut, când ținea lumea în căușul palmelor. La primul semn de slăbiciune, ea dăduse înapoi. Bineînțeles, fratele său, care era un membru eminent al consiliului de administrație de la Wittnauer-Douglass, se găsise deseori și el într-o poziție oarecum jenantă de când Neil fusese interogat. Și totuși... toate aceste considerații aveau oare importanță când iubeai?

Neil n-o iubise pe Nancy. Își dăduse seama de asta cu câteva luni înainte și se învinovățise de fiecare dată când ea rostise jurăminte de dragoste. Acum, îi rămăsese în gură un gust amar.

Cuvintele sale fuseseră lipsite de sens. Nu pe el îl iubise, ci ceea ce reprezenta el – puterea, reușita, notorietatea... Astăzi, când aceste calități erau puse la îndoială, ea alesese să respecte o distanță prudentă. Ceea ce, la urma urmei, era de preferat, se gândi el. Nu avea dispoziția necesară de a suporta toate minciunile.

Aruncă din nou o privire pe furiș spre femeia așezată lângă el. Era opusul lui Nancy. Mică, un corp greu de definit sub hainele fără formă, lipsită de farmec și de orice feminitate. Ar fi compătimit-o puțin. Natura dădea uneori dovadă de lipsă de îndurare...

– V-ați rupt piciorul? întrebă el totuși, într-o încercare de conciliere.

– Este evident, nu?

– Nu chiar. Ați fi putut suferi o operație corectivă în urma unui defect congenital...

– Nu. L-am rupt, îl informă ea scurt.

– În ce fel?

– N-are importanță.

– Când?

– N-are importanță, repetă ea, separând cu fermitate fiecare silabă.

– Dumnezeule... și dumneavoastră mă calificați pe mine dezagreabil, oftă el.

– Nu sunt dispusă să stau la taclale. Atâta tot.

– Știți, sunteți încă palidă. Aveți rău de mare.

– Mă simt bine, declară ea, exasperată. Și nu sunt palidă, numai puțin obosită. Ceea ce este foarte normal după patru zile de spital.

– Abia ați ieșit de acolo?

– Da, în această dimineață.

– Și primul lucru pe care-l faceți este să vă grăbiți prin ploaie să vă refugiați pe o insulă?

De data aceasta, în tonul lui Neil, sarcasmul lăsase locul surprizei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu este decât un picior rupt! Altfel, sunt perfect sănătoasă, vă asigur. Ascultați, de ce vă amestecați în ceea ce nu vă privește? Nu peste mult timp,

această călătorie se va termina și probabil nu ne vom mai revedea niciodată. În consecință, vă rog, păstrați-vă observațiile pentru dumneavoastră.

– Nu știu de ce, dar simt dorința de a vă tachina. Sunteți un subiect extrem de receptiv...

Ea se gândi în mod prudent că cea mai bună tactică în acest caz era să nu răspundă la provocare. Dar Neil se închise din nou în mutenia sa, deși nu înceta s-o privească.

În ciuda ei însăși, Deirdre trebuia să recunoască faptul că acest bărbat avea o personalitate atrăgătoare, chiar dacă nu-l suporta. Și nu se putu eschiva de la inevitabila comparație cu Seth.

Seth... Micul, insipidul, parazitul. Se instalase pe furiș în lumea ei, în casa ei, în munca ei, printre prietenii ei, apoi se evaporase ca prin minune când presiunile familiei deveniseră mai insistente. Seth refuza orice obstacol, orice responsabilitate. Și ultimul lucru pe care și-l dorea era o femeie a cărei carieră și familie să-i îndepărteze atenția de la nevoile lui.

Mai ciudat era că nu înțelesese niciodată că Deirdre se lupta exact împotriva acestor responsabilități familiale. Nu se dăduse în lături să-i repete deseori asta, dar simțindu-se totuși amenințat, plecase. Gândindu-se la asta, nu încerca nici un regret.

Deirdre fu întreruptă din visare când tovarășul său de călătorie se ridică pentru a se duce să se posteze lângă Thomas. Zgomotul motorului le acoperea conversația și Deirdre renunță să asculte.

– Va mai dura mult? întrebă Neil.

– O jumătate de oră.

– Ea unde merge?

Cu un gest discret, o indică pe tânăra din spatele lor.

– Pe o insulă.

– Sunt multe pe aici, nu?

– Da.

– Pe care dintre noi îl lăsați primul?

– Merg direct spre insula Victoriei.

– Ascultați, nu mă voi supăra dacă o veți duce mai întâi pe ea. Are cu adevărat aerul că nu se simte bine deloc...

Privirea lui Thomas rămase ațintită asupra imensității oceanului.

– Cred că v-a enervat.

– Așa este, are darul de a mă exaspera. Dar nu este din vina ei...

Încet, el reveni și se așeză pe banca pe care Deirdre îl primi cu o privire urâtă.

– Să nu sperați că îl veți incita să vă lase pe dumneavaostră primul, lăsă ea să-i scape. Și-a hotărât drumul și se îndreaptă spre insula mea.

– Riscați să aveți o surpriză...

Ea ridică din umeri și se întoarse. Peste câteva minute va scăpa de acest bărbat, o dată pentru totdeauna.

– Insula Vctoriei, anunță Thomas pe neașteptate, peste umăr.

Deirdre se îndreptă și-și lipi nasul de hublou.

– Nu văd nimic, mormăi ea, ștergând aburul de pe el.

Cât despre Neil, se apropiase de Thomas. Treptat, ceea ce nu era decât o mică ridicătură la orizont se mări cu rapiditate până când se putură distinge pinii de pe coline.

– Este magnific, șopti Deirdre.

– Da, nu-i așa? consimți Neil.

– Ia te uită, pentru prima dată sunteți de acord. Începusem să cred că sunteți lipsiți de simț estetic.

– Oh, nu vă faceți griji pentru mine. Am un gust foarte sigur. Problema este că, astăzi, n-am văzut nimic ce l-ar fi putut suscita.

De data aceasta, Deirdre refuză să ignore insulta.

– Este reciproc, ripostă ea. De fapt...

– Scuzați-mă, intrveni Thomas. Voi avea nevoie de ajutor. Încă mai plouă, așa că fiecare este binevenit să dea o mână de ajutor pentru a merge mai repede.

O dată manevrele de acostare executate, Thomas o ajută pe Deirdre să coboare pe chei. Îi întinse apoi geanta cea mare, iar când se pregătea să-i mulțumească, îl văzu întorcându-se din nou în cabină pentru a-i întinde niște cutii de carton lui Neil, și el de asemenea pe chei.

– Voi reveni peste o săptămână, cu provizii. Pentru moment acestea ar trebui să ajungă, îi informă el arătând cele două cutii pe care tocmai le așezase la picioarele lor. Cheile de la ușa de intrare sunt într-un plic, agățat de ouă. Dacă aveți o problemă cât de mică, mă puteți găsi prin intermediul radioului care se află în birou. Modul de funcționare este scris alături.

Deirdre dădu din cap, prea ocupată pentru moment să-și păstreze echilibrul pe cârje pentru a-l zări pe Neil și după ce-i mulțumi lui Thomas începu să îngrămădească sub braț cutiile și-și ridică geanta de piele.

Ambarcațiunea se îndepărtase deja de țărm, ceea ce pe Neil nu-l surprinse. Thomas precizase că n-are timp de pierdut. Ceea ce îl surprinsese, fu s-o descopere pe Deirdre alături de el, pregătindu-se să-și ridice geanta... Ca și el, Deirdre făcu ochii mari, dându-și seama de prezența lui Neil.

– Thomas? strigă el, mai șovăitor la început, apoi mai tare: Nye!

– Thomas! Ați uitat pe cineva! strigă Deirdre la rândul său. El este încă aici.

– Bineînțeles că sunt aici, îi replică el. Sunt pe insula prietenei mele.

– Vă cer scuze. Suntem pe insula Victoriei și Victoria este prietena mea.

– Este și a mea și după câte știu, n-a vorbit niciodată despre dumneavoastră. Mi-a promis că voi fi singur.

– Este cuvânt cu cuvânt ceea ce mi-a garantat și mie.

Cu fețele șiroind de ploaie, se înfruntară în tăcere câteva clipe, apoi Neil exprimă cu voce tare ceea ce amândoi începuseră să gândească în sinea lor.

– Victoria ne-a făcut o figură urâtă... Thomas! urlă el încă o dată.

Dar Thomas refuza să audă. Chiar dacă ar fi vrut, de altfel, zgomotul motorului le-ar fi acoperit vocile.

– Gândiți-vă! i-o aruncă ea, furioasă. Este complice cu Victoria. Inutil să mai răcniți... Nu se va întoarce.

Deirdre nu-și amintea să se fi simțit atât de mizerabil în viața ei. Toate neplăcerile pe care le înfruntase înainte de a

veni aici nu însemnau nimic în comparație cu acel sentiment îngrozitor că fusese manipulată. Inspirând adânc, încercă să gândească limpede.

– Am făcut tot drumul ăsta, am suportat toată această încercare... și totul pentru... Ah nu! declară ea ridicând capul spre Neil. Nu puteți rămâne. Este imposibil.

Neil, care simțea ploaia strecurându-se pe sub gulerul de la cămașă, deveni livid de furie.

– Ce vreți să spuneți, că nu pot să rămân? Eu nu știu ce v-a împins să veniți aici, dar oricare ar fi motivul dumneavoastră, al meu este mai important. Am nevoie de această insulă și de singurătate. N-am nici o intenție s-o împart cu o... scorpie infirmă.

Ea scutură din cap, necrezându-și urechilor.

– Nu văd de ce ar trebui să îndur asta mai mult timp.

Fără a mai adăuga ceva, își potrivi cârjele și începu să se îndrepte spre cărarea noroioasă.

Neil se prezentă imediat lângă ea.

– Aveți dreptate. Prin urmare, îl voi chema pe Thomas mâine, pentru a veni imediat să vă ia.

– Nu voi pleca decât când voi hotărî eu! Dar îl puteți totuși chema pe Thomas să vină să vă ia pe dumneavoastră.

– Nici vorbă. Sunt aici pentru că am nevoie de liniște și calm.

– Le puteți găsi și în altă parte. O cunosc pe Victoria de mulți ani și sunt sigură că-mi dă prioritate pe această insulă...

– Prioritate? Ha! Lăsați-mă să râd. Abia vă puteți târî până la casă.

Nu era departe de adevăr. Cărarea era îngrozitor de alunecoasă și numai o voință de fier reușea s-o mențină în picioare.

– Voi ajunge acolo, izbucni ea printre dinți. Și când voi fi acolo, nimeni și nimic nu mă va alunga.

De bine, de rău, ajunse în cele din urmă la treptele pridvorului. Neil, deja adăpostit sub copertina mică, bombănea încet scotocind printre cutii, căutând ouăle.

Deirdre se prijini de ușă, punându-și tâmpla fierbinte pe lemnul rece. Era gata să plângă. Cum oare se putuse transforma o soluție atât de ideală într-un asemenea dezastru? Și nu putea face nimic pentru a o remedia, cel puțin până a doua zi.

În tot cazul, o dată intrată, avea intenția să se culce fără nici o amânare. Noaptea era un sfetnic bun, poate mâine va vedea situația mai limpede.

– Ați găsit cheia? întrebă ea cu o voce obosită. Iată, nici nu vă știu numele.

– Neil. Și dumneavoastră?

– Deirdre.

– Ciudat nume... Ah, iat-o! declară el scoțând-o din plic.

Ușa de deschidea direct spre un salon spațios din care dădea o bucătărie mare, Văzând un culoar la dreapta salonului, Deirdre presupuse că trebuia să ducă la camere și se îndreptă în acea direcție.

Erau acolo trei uși deschise. Prima dădea într-o încăpere mică, la fel ca și a doua și Deirdre alese să nu se oprească, presupunând că a treia era cu siguranță mai bună. Avusese dreptate. După ce apăsase pe întrerupător, oftă în fața priveliștii ce i se oferea.

Închizând ușa în urma ei cu o lovitură de cârjă, înaintă fără nici o ezitare spre pat.

Tocmai își scotea șosetele când ușa se deschise de perete.

– Cu ce drept intrați aici fără să ciocăniți? i-o aruncă Deirdre furioasă. Aici sunteți la mine.

– Sunteți aici în camera cea mai mare, obiectă el cu un clam prefăcut. Pe patul cel mai mare... și se întâmplă că eu sunt cel mai înalt dintre noi doi, concluzionă el, lovindu-se în piept cu degetul cel mare.

– Și atunci?

– Atunci, eu mă instalez aici.

– În caz că n-ați observat, camera aceasta nu este liberă...

– Va fi în câteva minute. Sunt aici destule încăperi pentru a vă duce să dormiți în altă parte. Alegeți-o pe cea care vreți.

– Alegerea mea este deja făcută. O vreau pe aceasta.

Pentru prima dată de când intrase, Deirdre se uita în jurul său. Doi dintre pereți erau de fapt o imensă fereastră cu geamuri, permițând o vedere fără îndoială spectaculoasă ziua. Patul dublu montat în metal era rezemat de cel de-al treilea perete. Cât despte al patrulea, suporta un superb șemineu din piatră, pe a cărui placă de deasupra se afla o lampă din bucăți de sticlă, ce da camerei o lumină galben-brună.

– Mai mult, raționamentul dumneavaostră nu ține, se fandosi ea. Și eu am acum nevoie de spațiu. Ca să nu mai vorbim de o baie. Și după câte am înțeles, această cameră este singura care are una... Cu toate că nu știu cum voi putea face baie...

– Asta nu va fi totuși un lux.

Ea ridică uluită ochii spre el.

– Ce vreți să spuneți?

– Sunteți murdară.

N-avea nevoie de o oglindă ca să știe că el avea absolută dreptate. Ploaia și noroiul venise de hac rozului delicat al treningului său.

– Să știți că n-aveți de ce să mă invidiați, îi replică ea.

Neil lăsă ochii în jos spre blugii uzi și puloverul irlandez a cărui lână grea și udă degaja un miros nu prea plăcut.

– Puțin îmi pasă de aspectul meu, lăsă el să-i scape. Și pentru asta mă aflu astăzi aici. Pentru prima dată în viața mea, voi putea face ce vreau, când vreau și unde vreau! Și încep cu acest pat!

– Nici nu se pune problema, decretă ea, apucând cârjele.

Totuși, Deirdre nu mai avea forță pentru a i se opune lui Neil. Încercările prin care trecuse în timpul zilei îi consumaseră toată energia. Ghipsul său părea să cântărească o tonă când se îndreptă cu greutate spre baie.

Neil privi cum se închide ușa după ea și înjură printre dinți. Ar fi preferat s-o vadă strigând. Cel puțin nu i-ar fi inspirat nici o milă, ca acum. Părea gata să se prăbușească de nemâncare...

La urma urmei, ca și el.

Refuzând să se lase înduioșat mai mult, luă geanta tinerei și o duse într-o cameră vecină – cea care i se păru mai feminină. Apoi o puse pe a lui în mod ostentativ pe pat. Numai dacă adormea în baie, n-ar fi putut sesiza mesajul când va ieși de acolo...

Oftând, își masă ușor tâmplele. Avea nevoie de două aspirine. Și în egală măsură de hrană. Micul său dejun fusese

digerat de mult timp și singura masă pe care o mai luase de atunci fusese un hamburgher înghițit în mașină, în treizeci de secunde.

După ce reglă în trecere termostatul, se întoarse la bucătărie unde se oprise mai devreme pentru a lăsa cutiile. Erau provizii suficiente pentru doi, remarcă el ironic. Clătinând din cap, începu să scoată articolele.

Își făcu repede un superb sandviș cu brânză în timp ce supravgehea o supă de pui încălzindu-se pe focul de gaz.

Bucătăria era confortabilă. Deși nu prea spațioasă, era prevăzută cu tot echipamentul modern, ceea ce nu era de mirare din partea Victorei. În schimb, ceea ce-l mira, era că-i impusese această situație cel puțin neașteptată și plictisitoare. Cu atât mai mult cu cât insistase în mod special asupra faptului că avea nevoie să fie singur.

Dar până la urmă, era oare suprinzător? De ani de zile, Victoria încerca să-l însoare...

„De ce acum, Victoria? De ce acum, când viața mea este într-o asemenea dezordine?“.

Renunțând pentru moment să înțeleagă, își termină cina și își curăță tacâmul înainte de a se îndrepta spre cameră.

Liniștea domnea asupra casei... O singură privire asupra patului îi confirmă îndoielile pe care începuse să le aibă.

Ea dormea. Liniștită. Adânc. Cu plapuma ridicată până sub bărbie.

– Ah nu! exclamă el furios. Treziți-vă, Deirdre! Vă veți instala alături.

– Nu... nu pot, mormăi ea fără să se miște. Mi-e prea frig și sunt obosită.

El se apropie și ea întredeschise ochii, privindu-l printre pleoapele pe jumătate închise.

– Și să nu încercați să mă cărați, îl amenință ea. Altfel îl chem pe Thomas și provoc un adevărat scandal.

Stăpânindu-și frustrarea, Neil se hotărî să facă astfel încât să-și alunge puțin furia. În câteva clipe, un foc ardea în șemineu, încălzind atmosfera. Încheie prin a se încuraja cu o sticlă de Chivas pe care o găsi într-un bar mic. După câte înghițituri din lichidul de culoarea chihlimbarului se simți mult mai bine și reuși să se calmeze suficient pentru a gândi.

Două ore mai târziu, gândurile sale nu mai erau prea clare. Păreau că înoată într-o ceață groasă și când se îndreptă spre birou, Neil se clatina ușor. Radioul era acolo și după ce se chinui să descifreze instrucțiunile, cu greutate, încercă să-l folosească, dar nu obținu nici un răspuns de la Thomas. Mâine, își spuse el hotărât. Mâine își va mai încerca norocul. Până atunci...

Cu toată rapiditatea pe care i-o permiteau gesturile amorțite, se dezbrăcă și se strecură sub cearșafurile proaspete ale patului mare.

Putea să strige, să facă scandal, se gândi el. În orice caz, n-o auzea nimeni...

Ploaia bătea cu regularitate în geamuri. Vântul sufla printre pini...

Cu un zâmbet pe buze, Neil adormi în secunda în care capul său atinse perna...

Capitolul 3

Avea impresia că un ciocan pneumatic îi bătea în tâmple. Fără încetare.

Cât putea fi oare ceasul? Un geamăt slab ajunse până la el, nu de departe, de undeva din întuneric.

Împingând pătura, se îndreptă cu prudență spre baia a cărei lumină puternică îl orbi. Cu mâna streașină la ochi pentru a-i proteja de neon, căută prin farmacie și scoase două aspirine pe care le înghiți cu un pahar mare de apă. Apoi, după ce stinse lumina, se întoarse în cameră.

Din nou gemete și un zgomot de cearșafuri mototolite. Apropiindu-se de șemineu, aprinse lampa mică ce da o lumină galben-brună.

Deirdre era înfășurată în plapumă și mișcările ei bruște și dezordonate dovedeau un somn agitat.

– Deirdre! bombăni el, punându-i o mână pe umăr pentru a o scutura. Treziți-vă. Este infernal, nu pot să dorm dacă vă agitați astfel.

Doi ochi mari căprui se deschiseră cu greutate și genele lungi și negre clipiră de câteva ori înainte de a rămâne nemișcate.

– Mmmh?

– Trebuie să vă liniștiți, decretă el fără amabilitate. Este deja destul de neplăcut că împart patul cu dumneavoastră dar, dacă în plus vă mai și agitați fără încetare...

Privirea tinerei se limpezi brusc. „Împart patul". Atunci, privirea îi căzu pe pieptul lat și gol al lui Neil și încet, închise din nou ochii.

– Îmi pare rău, murmură ea cu un accent de sinceritate care risipi pe loc proasta dispoziție a lui Neil.

– Ați avut un coșmar? o întrebă el.

– Nu, este piciorul... Mă doare.

– Nu este oare nimic de făcut, pentru a calma durerea? Să-l ridicați, de exemplu?

– În spital era mereu în sus, pentru a-l împiedica să se umfle. Dar credeam că s-a terminat.

– Fantastic, declară el împingând plapuma înainte de a se îndrepta spre ușă. Iată-mă țintuit pe o insulă pustie cu o infirmă al cărei picior se va umfla probabil atingând de două ori dimensiunile normale! Și pentru că este vorba despre o problemă de circulație, se va instala gangrena! Minunat!

Se întoarse în cameră cu două perne sub braț și cu o blândețe surprinzătoare, date fiind cuvintele sale puțin amabile, îi ridică piciorul pentru a le strecura dedesubt.

– Dar ce faceți? protestă ea.

– Nu se vede? Vă salvez de la o amputare.

– Doar nu voi face gangrenă!

– Mulțumită mie, nu.

Cu precauție, o acoperi cu plapuma, apoi, după ce strinse lumina, înconjură patul pentru a merge să se întindă.

– Este mai bine, nu-i așa?

– Nu.

– Așteptați câteva minute ca să se pună sângele în mișcare.

Dintr-o dată, se ridică din nou și se întoarse în baie.

– Vă puteți ridica? o întrebă revenind lângă ea.

– De ce?

– Cred că ar trebui să luați aceste comprimate. Este aspirină.

Silueta acestui bărbat aplecat asupra ei i se păru în mod curios amenințătoare. Era atât de înalt, atât de puternic, atât de dezbrăcat... Ce aștepta oare de la ea?

– Nu iau medicamente, obiectă ea slab.

– Este aspirină. Este inofensivă.

– În acest caz, de ce ar trebui s-o iau?

– Pentru că poate vă va calma durerea, și în această eventualitate nu vă veți mai agita, iar atunci voi putea să dorm.

– Totuși, puteți încerca o altă cameră.

– Asta în nici un caz. Pentru moment, problema este să luați aceste două nevinovate aspirine.

– Cine-mi dovedește că sunt nevinovate?

Mirat că Deirdre putea fi la fel de certăreață în puterea nopții pe cât era în plină zi, Neil lăsă să-i scape un oftat exasperat.

– Pentru că am scos aceste pastile dintr-o cutie de aspirine pe care am găsit-o în farmacia Victoriei; în al doilea rând, am luat eu însumi acum o jumătate de oră și nu sunt încă otrăvit; în sfârșit pentru că sunt prietenul Victoriei și, în principiu, este o referință în favoarea mea. Și apoi, nu văd de ce-mi pierd timpul cu discuții, se enervă el pe neașteptate. Vreți aceste aspirine, da sau nu?

– Dați-mi-le, cedă ea ridicându-se.

Susținând-o de talie, îi întinse cele două pastile, apoi paharul cu apă pe care-l pusese pe podea. În cele din urmă, fără un cuvânt, duse paharul înapoi în baie, stinse lumina și se întoarse să se culce.

În mod ciudat, Deirdre se simțea calmă. Piciorul o durea mai puțin. Închise ochii, inspiră adânc și alunecă ușor într-un somn reconfortant.

Când se trezi, era deja ziuă. O zi ploioasă și cenușie. Trist. Treptat, reveni la realitate și își dădu seama că nu era singură în patul mare. Din dreapta sa se auzea o respirație regulată. Întorcând încet capul, se găsi aproape nas în nas cu Neil și se confruntă din nou cu problema lui.

Fugise din Rhode Island, mersese cu mașina patru ore sub o ploaie torențială, înfruntase răul de mare, toate acestea pentru a descoperi în cele din urmă că nu era singură pe această insulă. Ce va face oare?

Neil își punea aceeași întrebare. Perspectiva de a petrece chiar și încă o zi în apropierea acestei femei îl deprima.

Împingând plapuma, se așeză pe marginea patului și își masă ușor ceafa pentru a alunga o migrenă persistentă.

– N-ai nimic decent de îmbrăcat? întrebă o voce iritată în spatele lui. Ai putea măcar să porți o pijama.

– Ca a dumitale?

– Ei bine, ce-i cu a mea? Ce-i reproșezi?

– Este o pijama bărbătească.

– Este comodă și călduroasă. Apropo, este groaznic de frig aici. Oare nu este încălzire?

– Îmi place să dorm în camere răcoroase.

– Fantastic. Chiar dacă n-o faci pentru a-ți fi cald, ar fi potrivit să fii mai puțin dezbrăcat când te hotărăști să împarți patul cu mine.

Fără să vrea, Deirdre nu se putu împiedica să admire mușchii puternici ai lui Neil, sub pielea sa bronzată...

– Nu te plânge. În general dorm în costumul lui Adam.

Ridicând ochii la cer, ea își trase din nou plapuma până sub bărbie.

– Te sfătuiesc să nu întârzii în pat, continuă el. Va trebui să fii gata când va veni Thomas să te ia. În ceea ce mă privește, mă duc să fac un duș.

– Folosește altă cameră. Sunt echipate cu dușuri. Eu am nevoie de baie.

– Asta este cea care-mi place. Și va fi liberă în douăzeci de minute.

Fără să mai adauge nimic, se închise în baie. Deirdre privi lung ușa pe care dispăruse, apoi, hotărâtă, luă cârjele și șchiopătă afară din încăpere spre micul birou.

Studie instrucțiunile înscrise alături de radio și după mai multe tentative nereușite, stabili legătura. Îi răspunse o voce prea tânără totuși pentru a fi Thomas.

– Trebuie să-l prind urgent pe domnul Nye, declară ea.

– Este ceva grav?

– În fine, nu este vorba chiar de o urgență, dar...

– Sunteți bolnavă?

– Nu, în nici un caz, numai că...

– Și domnul Hersey?

– Neil? Și el este bine. Aș fi vrut numai să-l prind pe Thomas.

– Îi voi spune că l-ați chemat imediat ce va fi posibil.

– Când credeți că-l veți vedea?

– Nu știu.

– Este plecat pe mare?

– Este la Augusta, pentru afaceri.

– Oh. Revine probabil astăzi?

– Așa cred.

Frustrată, Deirdre oftă.

– Ei bine, fiți amabil și transmiteți-i mesajul.

După ce tânărul o asigură, Deirdre puse receptorul la loc și închise radioul. La Augusta pentru afaceri... își repetă ea gânditoare. Thomas nu va avea probleme să ghicească motivul apelului său. Știa cu siguranță ce făcea când îi lăsase pe cei doi pasageri pe insulă. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai sigură că nu va răspunde la apel. Cel puțin nu înainte de câteva zile.

Atenția îi fu atrasă de un zgomot de pași. Se încruntă și ascultă. Un zgomot de frigider care este deschis. Neil era în bucătărie. Perfect. Așadar, se putea duce să se întindă comod într-o baie caldă.

Când, o oră mai târziu, ieși din baie, Deirdre nu era atât de relaxată cum sperase. Gimnastica pe care i-o impusese ghipsul fusese îngrozitor de greu de suportat și trebui să-și dubleze ingeniozitatea pentru a găsi modul de a-și spăla părul fără ca mai înainte să-și îmbibe ghipsul în apă. În sfârșit, se simțea cel puțin revigorată și în consecință, mai puternică pentru a înfrunta situația în care Victoria avusese o plăcere răutăcioasă s-o arunce...

O situație neplăcută cu un bărbat execrabil.

După ce se îmbrăcă într-un trening verge deschis – erau singurele haine în care se simțea bine acum – curăță baia, apoi se pregăti să se ducă să-l întâlnească pe cel responsbail de nefericirea ei.

Câteva minte mai târziu, intra în bucătărie. În aer plutea încă un miros de slănină afumată; două tigăi murdare zăceau pe aragaz, un castronaș și niște tacâmuri ocupau chiuveta din bucătărie și pe masă erau împrăștiate firimituri.

– La ce oră trebuie să vină menajera? întrebă ea ironic.

Neil se rezemă de scaun, observând-o cu o licărire amuzată în privire.

– Ah... acum înțeleg de ce te-a trimis Victoria aici. Știam eu că trebuia să fie un motiv.

Deirdre nu aprecie deloc acest gen de umor.

– Dacă-ți imaginezi că te voi ajuta să cureți, îți faci iluzii. Ce ai mâncat?

– Slănină afumată cu ouă. Te tentează?

– Da, destul. După toate aparențele, folosești multă grăsime, constată ea privind pachetul de unt desfăcut. La vârsta dumitale, ar trebui să fii atent la colesterol... Ai mâncat multe?

– Patru. Mi-era o foame de lup. Dumitale nu? N-ai cinat aseară.

– Aveam alte griji...

Ea îi adresă un zâmbet adorabil și se exprimă pe un ton siropos.

– Îmi pare rău... Poate mă așteptai pentru o cină în doi?

La rândul său, el făcu o strâmbătură ironică.

– Aveam o companie mult mai bună...

– O sticlă de whisky? Am văzut-o imediat în salon, cu un pahar pe jumătate gol alături, îi explică ea în fața privirii sale mirate. Întotdeauna îți îneci nemulțumirile în alcool?

– Eu nu beau, izbucni el surd. Ieri am băut două pahare, dar asta în mod excepțional. Și la urma urmei, ce te privește? Am venit aici ca să fac ce-mi place și dacă asta înseamnă să mă îmbăt la orice oră din zi și din noapte, nu văd cine ar putea să mă împiedice! S-a înțeles?

– Asta ar mai lipsi, oftă ea ridicând ochii spre cer. Necazul este că dumneata pui problema invers. Dacă aici se află un intrus, acela ești dumneata, așa că ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă te-ai face cât mai mic posibil pentru a nu mă deranja până când vine Thomas să te ia.

Ridicându-se, el se apropie cu mâinile în șolduri.

– Cât mai mic posbil, ai? Și după părerea dumitale, în ce mod ar trebui să procedez?

Chiar și cu picioarele goale, o depășea cu mai bine de un cap și Deirdre trebui să dea capul pe spate pentru a continua să-i susțină privirea.

– Ei bine, după ce vei curăța bucătăria, te poți duce de exemplu să vizitezi insula...

– Pe ploaie?

– Apoi, continuă ea fără să țină seama de intervenția lui, ți-ai putea transporta lucrurile în altă cameră.

Neil adoptă dintr-o dată un ton blând, aproape tandru.

– Nu ți-a plăcut cum m-am ocuapat de dumneata, noaptea trecută?

Întrebarea păru că rămâne suspendată între ei. Cuvintele în sinea lor, nu erau deosebit de șocante, nici măcar sugestive, dar lui Deirdre i se uscă brusc gâtul. Era oare din cauza apropierii de Neil?... Era atât de înalt, atât de frumos...

Neil rămase de asemenea în mod ciudat nemișcat. Apropiindu-se de ea, nu se așteptase s-o descopere atât de... atât de cum? Atât de feminină? Atât de caldă?... Nu-și imaginase că pistruii presărați pe nasul ei îl vor intriga peste măsură. Că ochii săi vor avea acea profunzime, acea blândețe neașteptată.

Tulburat, se dădu un pas înapoi și își întoarse privirea. Găsi atunci o diversiune providențială și începu să facă ordine pe masă și să spele vasele.

– Ce-ți face piciorul?

– Bine, răspunse ea prudent. Am, hm... am încercat să-l prind pe Thomas. Nu era acolo.

– Știu.

Așadar, încercase și el. Ar fi putut să ghicească. Țopăind într-un picior până la un taburet, se lăsă să cadă pe el și își sprijini cârja de masă.

– Ar trebui să găsim o soluție, declară ea.

– Absolut.

– Ai vreo idee?

– La fel ca dumneata.

– Înțeleg. Dar cum nu este imposibil să scăpăm unul de celălalt, suntem obligați să găsim o altă soluție.

– Da, așa mi se pare

– Și dacă am pune-o pe Victoria să îndrepte lucrurile? La urma urmei, din cauza ei suntem aici.

– Excelentă idee. Numai că, în ce fel speri să-i vorbim dat fiind că nu-l putem prinde nici măcar pe Thomas?

– Trebuie să ne înarmăm cu răbdare...

– Și între timp?

Ea zâmbi.

– Vom continua să ne certăm.

Neil fu descumpănit. Era pentru prima dată când îi adresa un zâmbet adevărat și chipul i se transformase. Avu impresia că asista la prima rază de soare după o lună de ploaie...

– Îți place să te bați? întrebă el.

– Nu mi s-a întâmplat niciodată înainte, dar trebuie să mărturisesc că... ei bine... mă cam amuză.

– Ești ciudată... murmură el clătinând din cap.

– Nu mai mult decât dumneata. Știi că nu sunt singura. Chiar dumneata ai admis că îți face plăcere să mă tachinezi. Așadar, nu văd dif...

– Fii amabilă, taci un minut, de acord? i-o tăie el pe un ton obosit. Am nevoie de liniște.

– Nu-ți lipsește tupeul! Și eu, în acest timp? Iar în cazul în care ai uitat, aștept să pot folosi această bucătărie. N-am mâncat de douăzeci și patru de ore și...

– Din vina cui? Dacă ai fi rămas cuminte acasă, ai fi putut mânca toată ziua dacă doreai!

– Se poate, dar aș fi înnebunit.

Neil îi aruncă o privire peste umăr. Va îndrăzni oare s-o întrebe motivele pentru care a venit să se izoleze aici? Întrebarea îi ardea buzele, dar renunță s-o pună. Până la urmă, nu era sigur că vrea să afle dacă lucrul de care fugea era atât de îngrozitor. Propriile sale griji îi ajungeau să-i țină mintea ocupată. Și apoi, nu era sigur că mai voia să simtă simpatie pentru această femeie ciudată...

Contrariată, Deirdre își lăsă cârjele și se îndreptă spre salon fără nici un cuvânt.

Încăperea era spațioasă și lambrisată cu pin alb. Picioarele i se afundară într-o mochetă groasă, de culoarea fildeșului și un șemineu din piatră, asemănător celui din cameră, trona în fața ferestrei cu geamuri. Un decor ideal pentru o aventură amoroasă, se gândi fără voia ei. Cu un foc trosnind în vatră, ploaia bătând în geamuri și bărbatul visurilor sale... Ar fi fost minunat. Acum înțelegea de ce atâția prieteni ai Victoriei nu epuizau elogiile despre acest loc.

– Bucătăria este liberă.

Surprinsă în reveriile ei, tresări ușor, ca o vinovată.

– Oh, mulțumesc...

– În cafetieră mai este cafea caldă.

– Mulțumnesc, repetă ea, îndreptându-se spre bucătărie.

Pentru moment, Neil îi bara trecerea.

– Mie îmi place foarte tare. Obiecții?...

– Ce crezi?

– Cred că da...

– Ai dreptate. Mie îmi place slabă.

– N-ai decât să-i adaugi apă.

– Asta o va strica.

– În acest caz, pregătește altă cafetieră.

– Asta și intenționez.

Ridică opchii spre el. Chipul său era la câțiva centimetru de al ei, amenințător. Periculos.

– Bineînțeles, dacă nu vezi nici un inconvenient în asta, adăugă ea mieroasă.

Maxilarele lui Neil se încleștară, dar se îndepărtă în sfârșit pentru a o lăsa să treacă, înainte de a se așeza pe canapea.

Un zâmbet malițios i se contură pe buze în timp ce ghicea, după sunetele ce proveneau din bucătărie, lupta pe care trebuia s-o ducă Deirdre pentru a-și învinge infirmitatea temporară. Dar, la urma urmei, ea o căutase. Chiar dacă avea motive întemeiate să fugă din Connecticut... Ca și el.

Buna dispoziție îi dispăru dintr-o dată când se gândi la propriile necazuri. Deoarece fuga sa nu schimbase nimic. Situația rămăsese aceeași la Hartford, indiferent de durata sejurului său pe această insulă. Trebuia să reflecteze, să-și analizeze cariera, realizările și aspirațiile... Trebuia să adopte o linie de conduită pozitivă.

Un zgomot de sticlă spartă îl smulse din reflecțiile sale. Sări imediat în picioare și se grăbi spre bucătărie.

Deirdre se ținea strâns de aragaz și pe jos era o carafă de lapte făcută țăndări.

– Ce înseamnă dezordinea asta? exclamă el. Nu te poți descurca singură fără să spargi totul?

– Nu, nu pot! îi replică ea, furioasă. Și crede-mă că asta nu mă amuză deloc!

Înșfăcă buretele cu furie și îngenunchind pe piciorul valid, începu să șteargă pardoseala.

– Lasă-mă pe mine s-o fac, oftă el.

Dar Deirdre îl opri cu un gest.

– Nu. Este treaba mea!

Neil se rezemă de masă fără să insiste. Deirdre era în mod evident o încăpățânată. Și independentă. Și, de asemenea, mai ales stângace. În echilibrul precar în care se afla, risca să se răstoarne în față și să-și taie palmele în cioburile de sticlă.

Luând mai multe șervete din hârtie, se aplecă la rândul lui și o ajută să curețe stricăciunile.

– Nu ești obligat să faci asta, i-o aruncă ea.

– Dacă nu iau inițiativa, riști să te rănești...

– Sunt destul de mare pentru...

Se întrerupse, se încruntă, apoi se ridică brusc. Se ardea omleta.

– Ei drăcie! se lamentă ea trăgând în grabă tigaia de pe foc. O omletă foarte uscată, cu gust de cărbune. Exact cum îmi place!

Izbind cu pumnul în frigider, ridică patetic ochii spre cer.

– Ce-am făcut oare ca să merit acest infern?... De ce eu?

Neil aruncă șervetele ude în pubelă.

– Nu cred că ți se va răspunde...

– Ce știi dumneata? ripostă ea. În orice caz, nu dumitale mă adresam.

– Doamne, Doamne, avem o fire imposibilă în dimineața asta...

– Absolut, și dumneata nu faci nimic pentru a mă ajuta.

– Curăț, nimic altceva.

– Și datorită dumitale am impresia că sunt mai neputincioasă decât un bolnav țintuit la pat!

Își încheie tirada cu o magnifică înjurătură al cărui efect fu să-i provoace mirarea lui Neil.

– Nu ți-a spus nimeni, niciodată, că nu este prea feminin să înjuri ca un birjar?

– Oh, ba da! Mama, tata, sora și unchii mei... De-a lungul anilor, a trebuit să suport reproșurile lor. Dar acum, nu sunt aici. Și dacă doresc să înjur, voi înjura.

Cu un oftat care exprima doar el singur toată frustrarea ei, se lăsă să cadă pe taburet, cu spatele la Neil.

El termină de curățat pe jos în tăcere. Apoi scoase o altă carafă din frigider, turnă într-un castronaș, unse cu unt o felie de pâine prăjită, adăugă dulceață și puse totul pe masă lângă ea.

– Vrei și ouăle pe care le-ai pregătit? întrebă el încet.

Ea scutură din cap și așteptă câteva minute până luă pâinea prăjită.

– Locuiești cu familia?

Ea înghiți o îmbucătură, apoi se întoarse încet spre el.

– Oh nu, slavă Domnului!

– Dar nu locuiești departe.

– Din nefericire pentru mine. Ar fi trebuit probabil să emigrez de mult timp în Alaska.

– Chiar așa?...

– Mai rău.

Bău o înghițitură zdravănă de lapte, apoi lăsă castronașul înainte de a ridica spre Neil o privire suspicioasă.

– De ce ești așa amabil, dintr-o dată?

– Poate asta este firea mea adevărată...

Ea nu putea suporta această idee, mai ales când ea însăși era atât de prost dispusă.

– Ești urâcios și arțăgos.

– Dacă zici dumneata... cedă el cu o ridicare resemnată din umeri înainte de a se întoarce în salon.

Când Deirdre i se alătură, o jumătate de oră mai târziu, părea mai liniștită. Se opri scurt timp în fața ferestrei. Pinii și plantele agățătoare făceau tot ce puteau pentru a colora peisajul, dar eșuaseră lamentabil. Totul i se păru cenușiu. Exasperant de cenușiu.

– Urât timp, remarcă Neil.

– Mmmh...

– Planuri?

– La drept vorbind, eram pe punctul de a mă îmbrăca pentru a mă duce la teatru.

– Nu mai au locuri. Doar în picoare în spatele sălii. Te vei simți rău într-un picior... În orice caz, piesa nu este interesantă. Nu pierzi nimic.

– Spectacolele de calitate sunt din ce în ce mai rare, îi întări ea spusele. Fie că sunt la cinema sau în altă parte... Dumneata ai mai văzut recent un film bun?

– Eu nu merg la cinema.

– Atunci, unde te duci când vrei să te distrezi?

– Îmi plac meciurile de baschet.

– Ce echipă preferi?

– Celtics.

– Ești din Boston?

– Nu, dar am acolo prieteni pe care îi știu din timpul studiilor. Mă duc acolo când pot să obțin bilete. Și apoi, asist în egală măsură, deseori, la conferințe.

– Ah, da? Ce gen de conferințe? întrebă ea, interesată fără voia ei.

– Ale oamenilor politici, sau ale oamenilor de afaceri influenți.

– Și cine...

– Ascultă, Deirdre, i-o tăie el. Nu prea am chef de vorbă. Sunt aici pentru a reflecta în liniște.

– Dumneata ești cel care a început conversația.

– Exact. Încercam doar să fiu amabil.

– Cum vrei. Eu nu-ți voi mai pune întrebări.

– Asta este. Fără întrebări! Îmi este de-ajuns deja ceea ce mi se învârtește prin minte... declară el, îndepărtându-se cu pași hotărâți spre cameră.

Capitolul 4

După plecarea lui Neil, încăperea deveni dintr-o dată liniștită și Deirdre își închipui că era singură în casă. Întinsă pe canapea, închise ochii și ascultă zgomotul domol al ploii pe geamuri. Încet, se îndreptă spre o lume de calm, de soare, unde se putea mișca fără dificultate, fără stângăcie, așa cum își dorea.

Din nefericire, realitatea reintră rapid în drepturle sale. Acea lume aparținea domeniului de vis. Ea avea un picior rupt și drumul ei era marcat de capcane. Avea nevoie de ajutor și Neil fusese aici la momentul potrivit.

Neil... Cu cine ar semăna oare dacă ar fi mai amabil?... Fizic, trebuia să recunoască, deși împotriva voinței sale – nu avea să-i invidieze pentru nimic pe Robert Redford sau pe Burt Reynolds. Știuse de asemenea să dovedească faptul că putea fi independent și în același timp apt de a se descurca singur.

Nu, într-adevăr, nu-i putea nega anumite calități. Chiar dacă erau compensate în mod negativ de o irascibilitate insuportabilă. Dar, fără îndoială, și el avea probleme. La urma urmei, nici ea nu se arătase într-una din zilele foarte favorabile.

Treptat, gândurile îi deveniră confuze și, fără să-și dea seama, Deirdre ațipi.

O oră mai târziu, se trezi brusc. Visase. Pe Neil. Și culmea era că-i făcuse plăcere. Încercând să alunge această impresie tulburătoare, se ridică. Dacă avea nevoie de ceva, era o cafea bună pentru a-și limpezi ideile...

Cât despre Neil, el era în micul birou. Cu privirea pierdută peste peisajul îmbibat cu apă, încerca să înțeleagă. Prezența Deirdrei Joyce – tânărul care răspunsese când încercase să-l prindă pe Thomas îi spusese numele – era o nepotrivire cel puțin supărătoare în planurile sale. Dorise să fie singur și totuși, ea era aici. După-amiaza era târzie și Thomas nu-i apelase totuși, ceea ce însemna că ea va mai petrece cel puțin încă o noapte pe insulă.

Ceea ce-l indispunea și mai mult erau acele imagini care se insinuaseră în mod ciudat în sufletul său. Curba unui șold, o buclă aurie pe fruntea frumos bombată, o gură senzuală... Și ochii ei... Avea cei mai frumoși ochi căprui pe care-i văzuse vreodată. Tiviți în mod delicat de genele lungi, negre și dese.

Neil oftă profund. Ce fericire că era zgârcită cu zâmbetele, deoarece singurul pe care i-l adresase îi aruncase simțurile într-o periculoasă dezordine...

– Scuză-mă...

El se întoarse brusc, vinovat, ca și când l-ar fi surprins în flagrant delict de gânduri ascunse, ilicite.

– Da?

– Am reîncălzit restul de cafea, dar este într-adevăr prea tare pentru mine. Mi-am spus că poate vei dori o ceașcă...

Neil fu imediat în defensivă. Era prima tentativă de conciliere a lui Deirdre. Era oare o mașinație? Cu siguranță, gestul său nu putea fi gratuit...

– De ce? întrebă el.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

– De ce, pe neașteptate, te preocupi de mine? insistă el. Până acum nu te-ai arătat deosebit de prietenoasă.

– Și nu sunt mai mult nici acum! replică ea ofensată. Mi se pare doar o prostie să arunc această cafea.

– Înțeleg. Îți pregătești una proaspătă, iar mie îmi dai ce-a rămas în cafetieră...

– E de ncrezut! exclamă ea, sincer surprinsă. N-am întâlnit niciodată pe cineva mai meschin.

– Și eu mai prefăcut. Sunt sigur că ai o idee în minte.

– Dumnezeule... șopti ea clătinând din cap. Ai fost probabil foarte grav rănit...

El ridică dintr-o sprânceană, luat pe neașteptate.

– Ce vrei să spui?

– Că pentru a fi atât de aspru și de neîncrezător față de o femeie, trebuie să fi fost înșelat de una și fără menajamente

Neil se gândi o clipă. Era curios... Faptul nu-l frapase niciodată mai înainte, dar Deirdre nu se înșelase. Fusese amăgit.

Nancy avusese arta de a-l manipula, de o manieră suficient de subtilă totuși pentru ca să nu fie cu adevărat conștient de asta, dar acum, când se gândea, își dădea seama că avusese arta de a face cât mai puțin pentru a obține mult. De altfel, era cu totul de acord cu felul ei de a iubi. Cât fusese de orb. Orb și naiv...

– Trecutul meu nu te privește, i-o aruncă el dușmănos.

– Foarte bine, răspunse ea pe același ton. Dar țin totuși să afli efortul fantastic pe care a trebuit să-l fac pentru a-ți aduce această ceașcă fără s-o vărs. Și dacă dorești neapărat să cunoști motivele, voiam numai să știu ce încăpere vei ocupa pentru a te putea evita.

Puse ceașca pe o etajeră cu un sunet înăbușit.

– Poți s-o bei sau s-o arunci pe fereastră, nu-mi pasă.

Se întoarse să plece, dar el avu totuși timp să-i surprindă licărirea de decepție care îi trecu fugitiv prin ochi.

– Așteaptă...

Ea se opri în ușă, fără să se întoarcă.

– Ce vrei? Să mă faci de două parale?

El se ridică și se apropie încet de ea.

– Îmi pare rău. Nu știu ce m-a apucat... Ai dreptate, am fost rănit, dar nu este drept să mă răzbun pe dumneata.

– Trebuie oare să înțeleg că asta explică ostilitatea dumitale în ceea ce mă privește?

– Fără îndoială... Dar mărturisește că nici dumneata n-ai fost foarte amabilă.

– Eu... am niște probleme.

– Și eu la fel. Iată de ce mă înfurii ușor. Este așa de bine să țipi. Asta permite să îndepărtezi puțin necazurile.

– Mie îmi spui? murmură ea cu un ușor zâmbet ironic.

– Am impresia că toată viața mea a fost aranjată prin rațiune și prin constrângere. Și este pentru prima dată aici, când mă lupt pentru lucruri care, în aparență, sunt nesemnificative.

– Ca, de exemplu, pentru a folosi camera cea mare.

– Ah nu, obiectă el imediat. Asta este nesemnificativ.

– Și căldura? Nu sunt mai mult de douăzeci de grade în încăperea aceea. Mărturisește că ai scăzut termostatul doar ca să mă necăjești.

– Ți-o repet, îmi place să dorm în locuri răcoroase.

– Ei bine, mie nu. Dar să nu-ți imagiezi că mă voi muta pentru atât. Dat fiind că în curând vei pleca și...

– Dumneata vei pleca, izbucni el, ridicând vocea pentru a o acoperi pe cea a Deirdrei.

Se întrerupse în mod neașteptat și ridică din umeri.

– Oricum, Thomas nu ne va apela în seara aceasta... declară el.

– Ne evită.

– Ia te uită... Ți-a trecut și dumitale asta prin minte?

– Evident. Până una alta, suntem condamnați să ne suportăm. Din fericire, casa este fantastică. Privește... spuse ea făcând un gest larg cu mâna. Sute de cărți, o combină muzicală stereo, un magnetofon, un televizor...

– Antena nu merge foarte bine. Am încercat...

– Nu est grav. Detest televizorul.

– La fel cum detești cinematograful?

– N-am pretins niciodată asta. Am spus doar că nu mai sunt filme bune de văzut. Este exact aceeași problemă cu micul

ecran. Dacă nu este un joc ce te prostește, este un foileton stupid, sau niște emisiuni de varietăți fără nici un interes.

– Ai niște idei foarte inflexibile, nu-i așa?

– Absolut. Și desfid pe oricine vrea să mă împiedice să le exprim.

Neil nu avea nici o intenție de acest fel. Înaintând spre ea, se rezemă de etajeră și luă cafeaua pe care o pusese acolo pentru el.

– Te ascult, spuse el calm.

Deirdre se tulbură. Era dintr-o dată ciudat de conștientă de apropierea lui Neil, de căldura pe care o emana corpul său, de respirația sa pe umărul ei... Conștientă de asemenea că nu cunoscuse încă niciodată un bărbat cu un asemenea farmec senzual...

Tulburată, se dădu ușor înapoi, se strădui să-și ascundă emoția și se îndreptă spre divan pentru a se lăsa să cadă acolo.

– Despre... despre ce vorbeam? întrebă ea îndrăznind în cele din urmă să ridice ochii spre el.

– Tocmai îmi spuneai părerea dumitale despre programele de televiziune.

– Oh... Adevărat, am oroare de foiletoane.

– De ce?

– Nu fac deloc onoare romanelor după care sunt făcute.

– Nu întotdeauna. Unele sunt bine adaptate.

– Asta este excepția care confirmă regula. Dar ceea ce este încă și mai rău în programe, sunt informațiile.

– Adevărat? În acest caz, ar trebui să te mulțumești numai cu ziarele.

– Este exact ceea ce fac.

– Pe care-l citești?

– Times.

– New York Times? Locuiești la New York?

– Nu, în Providence.

– Providence? Ia te uită, curios.

– Cunoști localitatea?

– Da, puțin. Am reprezentat acolo un client acum doi ani, în primăvară. Aerul din birou nu funcționa, ferestrele erau blocate, bucătăria restaurantului era prea grasă și un șofer nepriceput mi-a distrus o aripă de la mașină în timp ce mâncam de prânz. Și pentru a încununa totul, clientul a așteptat șase luni înainte de a-mi plăti onorariul.

Deirdre nu se putu împiedica să zâmbească.

– Dacă înțeleg bine, îi păstrezi o amintire... frumoasă...

– Excelentă, acceptă el cu ironie.

– Ce gen de profesiune practici?

– Sunt avocat. Și dumneata?

Tânăra ezită. Dacă îi mărturisea că este profesoară de aerobic, risca mult să-și bată joc de ea. Era mai bine să nu știe nimic. Făcuse deja suficient uz de umorul său înțepător față de ea, fără să-i mai întidă și bastonul cu care să fie bătută...

– Eu nu lucrez, minți ea cu stângăcie, luându-și cârjele pentru a se ridica.

– Înțeleg... Fără îndoială, ești una dintre lenețele prietene ale Victoriei, dintre cele care se plictisesc căutând mijloace de a cheltui banii soțului lor. De fapt, ești căsătorită, Deirdre?

Ea îi aruncă o privire iritată.

– Se vede că n-o cunoști bine pe Victoria. Crezi cu adevărat că ne-ar fi aruncat unul în brațele celuilalt dacă eram căsătoriți?

Neil trebui să admită că avea dreptate, Victoria nu avea o minte atât de întortocheată.

– De acord. Dar poate ai fost căsătorită în trecut? Ești încă prea tânără ca să fi divorțat deja.

– Am douăzeci și nouă de ani, îi replică ea. Aș fi putut avea deja mai mulți soți. Dar nu este cazul.

– Am ghicit: trăiești cu cineva... Nu? Atunci, abia ai rupt o relație și ai nevoie de singurătate pentru a-ți pansa rănile... Asta este, nu-i așa? insită el, urmărind-o în bucătărie.

– Deloc.

Seth o părăsise cu patru luni în urmă, dar n-avea răni de pansat.

Punându-și cârjele lângă masă, începu să-și pregătească o cafea. Neil era aproape de ea. Prea aproape... Mult prea aproape...

– Neil?... murmură ea, pradă din nou tulburării pe care o încercase mai devreme. Am... nevoie de loc. Nu sunt obișnuită să am pe cineva atât de aproape de mine...

Neil păru luat prin surprindere, ca și când se pierduse și el într-un vis îndepărtat.

– Oh, desigur... bâigui el îndepărtându-se ușor. Cred că... mă voi duce să mă plimb.

Deirdre așteptă ca el să plece, apoi, încet, scoase o ceașcă din dulap. O plimbare? Pe ploaie?... Ciuli urechile, dar nu auzi nici un zgomot la ușă. Poate se plimba prin casă? De ce nu?

Se sili să îndepărteze toate gândurile de la Neil și se strădui să se concentreze asupra problemelor sale și asupra unui mijloc de a le rezolva. Era indispensabil, dacă dorea ca acest sejur să nu fie o simplă odihnă. Totuși, până în prezent nu analizase nici cea mai mică soluție pentru a descuraja hărțuirile familiei sale

Cu infinite precauții, își duse ceașca în birou. Apoi, după ce alese mai multe cărți de pe etajeră, se instală pe divan. Cu toate acestea, după câteva minute trebui să renunțe la lectura sa.

Hotărât lucru, nu va fi liniștită atâta timp cât Neil nu va fi plecat. Dar oare va pleca? Deirdre se sili să înfrunte realitatea fără s-și facă false iluzii.

Nu. Neil nu va părăsi insula decât dacă Victoria i-o va cere în mod special. Ceea ce ea n-avea nici un motiv să facă...

Victoria se dovedise încă o dată inteligentă. Știa din start că are de-a face cu două persoane una mai încăpățânată decât cealaltă. Știa că ajunși pe insulă, Deirdre și Neil vor fi în incapacitate totală de-a scăpa. Thomas Nye era singura lor legătură cu continentul și Thomas, deși atent la orice apel de ajutor, rămânea descurajant de surd la mesajele lor.

O situație încurcată... se gândi ea cufundându-se încetul cu încetul în somn.

* * *

Dormea adânc atunci când, ceva mai târziu, Neil apăru în ușă. El însuși abia se trezise. Ațipise în cameră, după ce renunțase la romanul polițist ce-l luase cu el.

Privirea îi întârzie asupra trăsăturilor relaxate ale tinerei femei întinse pe divan. Douăzeci și nouă de ani... Părea totuși atât de tânără cu buzele ușor întredeschise, cu pometii umbriți de două semilune negre... Îi despărțeau aproape zece ani. Distrat, se gândi la bărbatul care fusese cu zece ani în urmă. Fără îndoială, atunci se hrănise cu ambiții, de asemenea cu iluzii și lucrase fără a fi plătit în cadrul unui mare cabinet de avocați din Hartford. Dezamăgit de obstacolele pe care o ierarhie exigentă i le semănase pe drumul reușitei, se hotărâse după un an să-și deschidă propriul cabinet.

Astăzi, în apropiere de patruzeci de ani, Neil era amarnic de dezamăgit. Știa de unde venea, își analizase fără ocol greșelile... dar nu-și putea imagina viitorul.

Dacă Deirdre era deja decepționată la douăzeci și nouă de ani, ce-i va rezerva viitorul? Oare ce spera ea de la viață?...

O urmă de zâmbet se contură pe buzele lui Neil în timp ce o observa. Astfel adormită, era însăși imaginea inocenței. Dar nu numai... se degaja din ea de asemenea o atmosferă de senzualitate care-l emoționă în mod straniu.

Căutând să alunge această imagine, întoarse capul spre radio. Apropiindu-se, deschise emițătorul, apoi se răzgândi. La ce bun? Thomas se făcuse complicele Victoriei pentru a conspira împotriva lor. Nu-i rămânea decât soluția de a găsi un teren de înțelegere cu Deirdre.

Dar își dorea oare asta cu adevărat? Deirdre acționa ca și când voia să scape de frustrările sale. Certurile cu ea îi dădeau impresia că încearcă să-și alunge tensiunile. Poate că era de preferat să mențină această stare de război permanent... de

preferat și, de asemenea, mai puțin periculos, adăugă el în tăcere, urmărind cu ochii formele sugestive ale tinerei femei.

Oftând, ieși din încăpere și se duse în salon unde aruncă niște bușteni în șemineu. Când flăcările începură să se audă surd și continuu în vatră, își permise să se așeze în fotoliul din piele de culoarea tutunului.

– Ce foc frumos.

El întoarse capul. Pierdut în contemplarea reflexelor cu luciri roșietice ale vâlvătăii, n-o auzise pe Deirdre intrând. Rezemată de perete, ea zâmbea ușor. Chipul său, încă adormit, îl înduioșă, dar înălță un baraj mental împotriva acestei slăbiciuni.

– N-ai decât o singură cârjă? remarcă el.

– Da. Mi-am dat seama că mă puteam descurca foarte bine astfel.

– Un efort prea mare poate dăuna procesului de cicatrizare.

– De unde știi?

– Am avut și eu piciorul rupt, acum câțiva ani.

– În ce fel?

– La schi.

– Ha! ar fi trebuit să bănuisc. Pun pariu că te grozăveai pe terasa cafenelei din stațiune, cu ghipsul bine pus în evidență, ca un vechi luptător care își afișa rănile de război...

– Nu, în nici un caz. Dar nu asta este problema. Te asigur că nu faci bine. Medicul nu te-a avertizat?

– El m-a sfătuit să fac așa cum mă simt bine. Și apoi, ce te privește? După câte știu, nu ești îngerul meu păzitor...

– Nu, dar voi fi obligat să intervin dacă vei cădea... Imaginează-ți că îți rupi și celălalt picior!

Deirdre râse puțin batjocoritor.

– În acest caz, dilema noastră va fi rezolată. Thomas va fi aici înainte să închizi emițătorul și vei fi scăpat de mine, în cele din urmă.

Avea dreptate și Neil era conștient că ea marcase un punct decisiv. Era timpul să aschimbe tactica...

– La urma urmei, declară el înfundându-se mai confortabil în fotoliu, nu mai vreau să scap de dumneata. Nu... m-am hotărât să te păstrez.

Deirdre nu-și putu ascunde mirarea.

– Să mă păstrezi?... Altfel spus, dispui de mine ca de o pendulă veche, pe care te-ai hotărât s-o păstrezi în loc s-o vinzi negustorului de lucruri de ocazie...

– Să nu te joci cu vorbele, Deirdre. Știi bine ce vreau să spun.

Ea clătină încet din cap.

– Și dacă vreau să plec?

– Nu poți, este inutil așadar să pierzi timpul cu ipoteze de prisos.

– Este exact ceea ce țineam să demonstrez. Mai mult pentru dumneata decât pentru mine, n-avem nici un cuvânt de spus, fie pentru a pleca, sau pentru a-l incita pe celălalt să plece. Fie că vrem sau nu, suntem constrânși să ne suportăm reciproc. Ești condamnat să-mi suporți caracterul imposibil, Neil, încheie ea nu fără o anume satisfacție.

Înfruntările acestea cu Neil luaseră treptat o turnură mai curând amuzată.

– Cred că voi supraviețui sentinței, răspunse el cu un pic de ironie.

– Perfect.

Șchiopătând până la canapeaua din fața lui Neil, se lăsă să cadă acolo, cu o evidentă mulțumire. Apoi, scoțând o portocală din buzunar, începu s-o curețe și să arunce cojile în foc.

– Oh, nu! protestă Neil. Mirosul se va răspândi în toată casa.

– Și ce dacă? Este plăcut, nu?

– Nu. Asta îmi amintește de verile din copilăria mea în Florida. Bunicii mei aveau o plantație și ne obligau să mâncăm fructe la toate mesele. Și în fiecare an, aveam câte o urticarie...

– Ai frați și surori? întrebă ea ducând o felie la buze.

– Un frate și o soră. Eu sunt cel mai mic.

– Sunteți apropiați?

– Da, destul de mult. De-a lungul timpului, am urmat drumuri diferite. John este profesor în Minneapolis și Sara lucrează la Washington pentru guvern. Amândoi sunt căsătoriți și au copii. Dar eram prea ocupați și nu reușeam să ne întâlnim...

– Și ce a schimbat asta?

– Decesul mamei. Moartea ei ne-a permis să devenim conștienți dintr-o dată de fragilitatea vieții. Asta era acum șapte ani și de atunci am devenit mai apropiați.

– Tatăl dumitale mai trăiește?

– Da. A acceptat să se retragă acum trei ani. A rămas în casa din Westchester, unde am crescut noi. Aceasta a devenit prea mare pentru el, dar refuză s-o vândă.

Neil zâmbi, cu privirea fixată asupra flăcărilor, pierdut în amintirile sale.

– De aceea călătorește, reluă el după câteva clipe ridicând ochii spre Deirdre. Colindă prin lume nouă luni din douăsprezece, dar ține să păstreze această casă. Presupun, de fapt, că nu vrea să-i oblige pe oamenii care locuiesc în apartamentul de deasupra garajului să plece. Ei veghează asupra proprietății când nu este acolo și asupra lui când se întoarce... Și asta durează de douăzeci de ani. Acum sunt prieteni.

– Este o poveste frumoasă, comentă Deirdre sinceră. Tatăl dumitale pare un bărbat fermecător.

– Este.

– Se pune întrebarea cum a putut zămisli un fiu ca dumneata... nu se putu ea împiedica să nu remarce.

Neil schiță un zâmbet ușor, apoi se ridică, întinzându-se.

– Unde te duci?

– Să pregătesc cina.

– Deja? Dar n-am mâncat nici măcar de prânz!

– Este trecut de ora șase. Și-mi este o foame teribilă.

Deirdre rămase în salon. Făcea mai bine să aștepte ca Neil să-și termine treburile în bucătărie pentru a se duce acolo. Cu siguranță, n-avea nevoie ca el să fie martor al stângăciei sale.

Douăzeci de minute mai târziu, Neil apăru în ușa salonului, ștergându-și mâinile pe o cârpă pe care și-o încinsese peste șolduri.

– La masă, Deirdre!

Ea înălță capul spre el, ezitând între râs și stupefacție.

– Dar ce...

Neil dispăruse deja. Intrigată, își luă cârja și șchiopătă până la bucătărie. Rămase nemișcată în cadrul ușii, stupefiată.

Pe masă erau așezate două tacâmuri și o întâmpină un miros plăcut de hamburgher și de cartofi dulci copți în cuptor.

Expresia de stupoare ce se zugrăvea pe chipul tinerei femei fu suficientă pentru a recompensa efoturile lui Neil. Totuși, motivațiile sale mergeau mai departe de o simplă amabilitate. Astfel de atenții ar fi putut de fapt să ofere o compensație înțepăturilor pe care i le adresase. Altfel spus, găsise mijlocul de a se elibera de sentimentul de vinovăție. Câteva atenții în schimbul dreptului de a o enerva – schimbul era cinstit.

– Hamburgeri cu brânză, cartofi dulci și salată de avocado, anunță el triumfător.

Deirdre se sili să nu pară mai impresionată decât era necesar.

– Ai fi o menajeră excelentă.

Ignorându-i sarcasmul, el îi prezentă un scaun, adoptând atitudinea rigidă și demnă a unui șef de sală.

– Doamnă Joyce...

Fiindu-i foame, Deirdre înaintă și se așeză supusă.

– De ce? întrebă ea în timp ce el îi servea un pahar cu vin.

– Este un reproș?

– Nu, Este foarte atrăgător, dar...

– Dar?

– Dar bănuiesc că ai un motiv solid pentru a fi atât de prevenitor...

– Ei bine, să spunem că protejez bunurile Victoriei. Dacă ea vrea să mai găsească vreo câteva pahare și farfurii în dulapuri, data viitoare când va veni aici, cred că ar fi mai bine ca dumneata să rămâi în afara bucătăriei...

– Sunt sigură că este altceva, Neil. Știi foarte bine că n-am spart decât o carafă. Nu mă simt bine când ești amabil...

– Preferi mai curând să fii brutalizată, decât răsfățată, nu-i așa?

El tăie o bucată din hamburgerul său și-l duse la gură.

– Mmm... Perfect, murmură el, închizând ochii.

Apoi, sub privirea tulburată a Deirdrei, ridică paharul și-l apropie de al ei.

– Haide, Deirdre, să toastăm.

Ea îl imită fără tragere de inimă.

– Pentru noi... declară el zâmbind.

Clinchetul delicat al paharelor ce se ciocneau păru că se răsfrânge în mod ciudat în sufletul Deirdrei.

Capitolul 5

Pentru noi.

Aceste două cuvinte nu încetară s-o obsedeze pe Deirdre toată seara și toată noaptea, în timp ce încerca, fără rezultat, să ignore pezența lui Neil, care dormea la mai puțin de un metru de ea. Era încă preocupată de asta când se trezi de dimineață.

Se întoarse încet spre el. Trăsăturile îi erau destinse, obrajii ușor înnegriți de barbă. Privirea îi întârzie pe gâtul puternic, pe umerii musculoși, pe mâna puternică ce se odihnea pe patul de puf. Incapabilă de a se abține, își imagină acea mână plimbându-se pe pielea ei și un delicios frison o străbătu pe șira spinării.

Oftând, se întoarse și se așeză apoi pe marginea patului. Timp de câteva minute, rămase acolo, nemișcată, cu capul aplecat, tulburată de faptul că Neil exercita asupra ei o atracție pe care nu și-o putea deloc controla. I-ar fi plăcut să-l deteste pentru a păstra neatinse visele sale de singurătate. Din nefericire, destinul hotărâse altfel.

Încet, începu să-și rotească dintr-o parte în alta capul, concentându-se asupra mușchilor încordați ai cefei. Apoi își mișcă brațe, cu suplețe, unul după altul. Încrucișându-și apoi degetele în spatele cefei, își înclină bustul la stânga și la dreapta.

– Ce faci? întrebă o voce somnoroasă în spatele ei.

Surprinsă, tresări imperceptibil, apoi își continuă exercițiile.

– Gimnastică.

– Este absolut indispensabil?

– Sunt tensionată.

– Și eu și demonstrația dumitale nu-mi este de mare ajutor.

El se trezise în urmă cu zece minute și, fără să-și dea seama, urmărise mișcările grațioase ale corpului ei care se ondula sub pijamaua prea mare. Și, pe nesimțite, imaginația lui începuse s-o ia razna.

– Ei bine, nu te uita, răspunse ea fără să se întoarcă.

Înainte de a-și da seama ce i se întâmplase, se afla țintuită cu bruschețe de pat, cu Neil aplecat asupra ei.

– Cred că ar fi mai bine să punem anumite lucruri la punct, o avertiză el cu o voce răgușită. Sunt bărbat și am o natură omenească. Dacă încerci să mă provoci, ai face mai bine să te pregătești să accepți consecințele.

Greutatea pe care Deirde o simțea în respirație n-avea nimic de a face cu exercițiile pe care tocmai le efectuase. Pieptul gol al lui Neil nu era decât la câțiva centimetri de fața sa și putea respira parfumul bărbătesc ce emana din el. Valuri de căldură păreau că-i aleargă de-a lungul vinelor în timp ce Neil parcă o ținea prizonieră numai cu privirea.

– N-am fost conștientă că te provoc... murmură ea, foarte încet. Nu sunt destul de feminină pentru asta...

Cel puțin asta era ceea ce familia sa îi repetase fără încetare și prin aerobic încercase să se schimbe. Dar și așa, se izbise de regula inviolabilă după care o femeie demnă de acest nume nu trebuia să fie musculoasă...

– Asta eu sunt cel care hotărăște, obiectă Neil. Poate că dacă aș putea vedea ce ascunzi sub această pijama fără formă, nu voi mai fi tentat...

El fixă cu intensitate nasturii bluzei vărgate, apoi ridică ochii spre cei ai Deirdrei. Ea părea că nu mai respiră și privirea sa exprima ceva ce nu era departe de frică.

Atunci, el o eliberă încet.

– Nu te teme, murmură el, îndepărtându-se. Nu te voi forța niciodată, orice ar fi.

– N-am pretins contrariul.

– Nu, dar mărturisești-mi că te-am înspăimântat.

– Nu-i adevărat, se apără ea cu stângăcie.

– Ești și mincinoasă?

– Este un alt defect de adăugat pe lista mea... Mi-e foame, decretă ea ridicându-se.

– Și mie.

Ignorându-l regește, se îndreptă șchiopătând spre bucătărie.

* * *

Deirdre ieși din baie și se așeză în fața ferestrei cu geamuri a camerei. Timpul era încă la fel de închis. Numai dacă soarele

ar binevoi să se arate ar putea să se plimbe. Insula era probabil magnifică... Făcând haz de necaz, alese din geanta sa una din cărțile pe care le adusese și se duse în salon.

Neil era acolo, întins pe canapea, evident pierdut în gândurile sale. Nu-i adresă nici măcar o privire când se instală în fotoliul din fața lui și, înciudată, împotriva voinței ei, se prefăcu pasionată de lectură. Reuși în cele din urmă să se intereseze într-adevăr de ea, când pe neașteptate suprinse ochii lui Neil ațintiți asupra ei.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

– Mă întrebam doar ce citești.

Ea înălță cartea pentru ca el să-i poată citi titlul.

– Este bună? o întrebă el.

– Este prea devreme să știu. Abia am început-o.

– Dacă nu te prinde de la primele pagini, poți să te oprești imediat.

– De ce? În unele romane acțiunea începe mai târziu.

El scoase un fel de mormăit puțin convins, apoi se ridică. Ea își vârî din nou nasul în carte, dar se întrerupse iar din citit auzind un zgomot de căzătură și o înjurătiră colorată.

– Ei drăcie! Nu-ți poți aranja puțin mai bine cârjele?! bombăni el frecându-și piciorul.

– Dacă purtai pantofi, nu s-ar fi întâmplat asta.

– Nu văd de ce i-aș purta, dacă îmi place să fiu cu picioarele goale!

– Oh, Neil, te rog... Ce vrei să fac? Să-mi pun cârjele în dulapul din cameră? Nu mai departe de ieri, îmi reproșai că nu le folosesc.

Neil nu-și dădu osteneala să răspundă. Șchiopătând în mod fățiș până la canapea, se trânti acolo pentru a-și examina julitura.

Deirdre mai putu citi două pagini înainte de a auzi un nou comentariu.

– Urâtă vreme.

– Da.

– Iată, durează deja de două zile.

– Trei.

După câteva pagini, ridică din nou ochii pentru a întâlni privirea lui Neil fixată asupra ei.

– Ce se întâmplă, Neil?

– Nimic.

– Ai aerul că te plictisești.

– N-am obiceiul să fiu leneș.

– Nu ți-ai adus niște cărți?

Ridicând din umeri, el se întoarse spre fereastră.

– Ce faci acasă când plouă? întrebă ea.

– Lucrez.

– Chiar și în week-end?

– Mai ales în week-end. Atunci recuperez întârzierile acumulate în cursul săptămânii.

– Cabinetul dumitale trebuie să fie prosper, remarcă ea.

Totuși, fu neplăcut surprinsă când el o fulgeră cu privirea.

– Oh, scuză-mă... Pentru mine, aceasta însemna un compliment.

El scutură din cap, apoi își masă ceafa cu un gest obosit.

– Știu. Îmi pare rău...

Deirdre închise cartea. Era evident că atâta timp cât Neil va fi în salon, va reuși cu greutate să se concentreze. Și era clar că el dorea să discute...

– Cum ai cunoscut-o pe Victoria? întrebă ea, hotărând că acest subiect neutru nu avea nimic periculos.

– Un prieten comun ne-a făcut cunoștință acum mulți ani.

– Ești din New York?

– Nu, din Hartford.

– Hartford? Ah, este amuzant...

– Cunoști localitatea?

Un zâmbet ușor apăru pe buzele ei. Nu putu rezista...

– Da, puțin. Am fost acolo anul trecut cu unul din prietenii mei pentru a asita la un concert... Scaunele erau foarte incomode, pe cântăreț îl durea gâtul și am fost frântă când m-am întors acasă.

Neil clătină din cap.

– De acord, oftă el. O meritam...

– Absolut. Și ține cont că, în mod fericit, eu n-am condamnat orașul întreg.

– Oh, știu să-i recunosc lipsurile.

– Cum ar fi?

– Este un oraș mic de provincie. Dacă vrei să fii acceptat acolo, trebuie să fii membrul unui club.

– Locuiești acolo de mult timp?

– De când mi-am deschis cabinetul.

– Și ai mers direct de la Westchester la Hartford?

– Am urmat studiile la Boston. Și apoi am efectuat un stagiu militar la San Diego. În marină.

– Ah. Așadar ai scăpat de Vietnam.

– Exact.

El ridică dintr-o sprânceană, părând că așteaptă un reproș din partea Deirdrei.

– Nu te neliniști. M-aș fi dus acolo fără îndoială dacă nu mă angajam.

– Te-ai fi putut refugia în Canada.

– Nu.

Era un nu care exprima enorm de multe lucruri. Neil simțea o responsabilitate față de țara sa și Deirdre nu putea să nu-l respecte pentru asta.

– Cum ți-ai rupt piciorul? întrebă el dintr-o dată.

– Îmi promiți să nu râzi?

– Promit.

– Am căzut pe o scară.

Ridică ochii spre el, provocându-l la rândul său să facă un cât de mic comentariu.

– Vezi, nu râd, se apără el arborând un aer nevinovat.

– Asta pentru că nu cunoști toată povestea...

– Ei bine, încearcă totuși... Ce s-a întâmplat?

Inspirând adânc, ea se instală comod în fotoliu. La urma uemri, dacă-și bătea joc de ea, asta îi va da o scuză să protesteze și să se certe cu el. Ceea ce era de departe de preferat emoțiilor pe care i le trezise chiar în acea dimineață...

– Am ratat o treaptă, mi-am prins piciorul în balustradă și mi-am rupt glezna în trei locuri.

– Și ce-i cu asta? Ce este oare atât de ciudat?

– M-ai întrebat dacă lucram... Ei bine, sunt profesor de aerobic.

Neil făcu ochii mari.

– Ah... înțeleg. Și acum nu mai poți lucra.

– Dacă n-ar fi decât asta! Imaginează-ți umilința pe care o simți găsindu-te într-o asemenea siuație, pur și simplu pentru că ai ratat o treaptă. Este ridicol!

– Fiindcă veni vorba, ce-ți face piciorul?

– Nu prea rău.

– Cât timp va trebui să stai cu ghipsul?

– Încă cinci săptămâni.

– Și apoi vei avea o gleznă complet nouă?

– Măcar de-ar fi așa, oftă ea descurajată. Medicul n-a promis nimic. Oh, voi puta merge, asta este sigur. Dar să predau?...

În ochii ei apăru îngrijorarea și Neil se surprinse luând el însuși parte la suferința ei. În definitiv, nu era și el într-o situație similară? Și el se afla în fața unui viitor nesigur...

Sprijinindu-și coatele pe genunchi, se aplecă spre ea, încruntându-și sprâncenele.

– Vei putea să-ți reiei cursurile, Deirdre, afirmă el. Dacă îți dorești îndeajuns, vei reuși.

– Dacă o doresc!... Nu este nici măcar o problemă de bani. Este o problemă de supraviețuire emoțională.

Era același lucru, o putea înțelege.

– Cariera contează mult pentru dumneata, nu-i așa?

Era mai mult o constatare decât o întrebare și Deirdre se hotărî să nu răspundă la ea. Nu era gata încă să-i explice povestea cu Entreprises Joyce, mult mai complexă și prea personală. În plus, Neil era un avocat de afaceri. Împins de deformația profesională, s-ar fi dat fără îndoială în mod automat de partea familiei.

– De fapt, încheie ea, n-am altă opțiune decât să aștept cu răbdare...

– Ce vei face în timp ce aștepți?

– Rămân aici atât de mult timp cât voi putea.

– N-ai nici o altă activitate în Providence care te poate ajuta să-ți petreci timpul?

– Nimic ce să mă intereseze îndeajuns.

– Și de ce intenționezi să te ocupi, aici? În afara lecturii?

Ridică din nou din umeri, afișând o figură de îndoială.

– Mă odihnesc. Tricotez. Ascult muzică. Continuu să fac exerciții. Asta va fi pierdere de timp dacă nu pot să-mi reiau cursurile, dar merită osteneala de a încerca totuși.

– Ai putea face același lucru și în Providence. Cu siguranță, te-ai simți mai bine acolo decât aici, cu handicapul dumitale. Îmi imaginez, dacă ai fi fost singură aici în prima seară, cu geanta, cutiile... totul sub o ploaie torențială.

– Thomas știa că nu eram singură. Altfel m-ar fi ajutat, fără îndoială.

– Totuși... te-ai grăbit aici în ziua ieșirii din spital... Ce-i atât de îngrozitor ca să fugi?

– Telefonul. Familia. Nu-i mai puteam suporta.

– Doar din cauza unui picior rupt?

Deirdre oftă. Dacă mai continua astfel,va reuși să-i smulgă adevărul. Ceea ce refuza să-i mărturisească.

– Să spunem că am o familie mai degrabă dificilă, i-o trânti ea, fără intenția de a o lungi mai mult.

Neil înțelese că era inutil să insiste. Era un timp pentru toate și momentul nu se preta la confidențe. Nu încă.

Ea își deschise din nou cartea, dar interesul ei slăbise în mod serios. Cu coada ochiului, îl văzu pe Neil ridicându-se, măsurând nervos încăperea în lung și-n lat, apoi așezându-se din nou. Treizeci de secunde mai târziu, își reîncepu manevra.

– Ascultă, se enervă ea. Găsește-ți și dumnetaa o ocupație. Nu pot să citesc dacă umbli de colo-colo.

El nu răspunse, dar se îndepărtă spre cameră. Apoi reveni iemdiat cu o revistă în mână și se instală din nou pe canapea. Întoarse lent primele pagini, apoi din ce în ce mai repede, până când Deirdre afișă un aer înțepat.

– Citești sau te uiți la poze?

– Încerc să găsesc articole interesante.

– La viteza asta, mă îndoiesc că ai timp să le observi. Ce gen de revistă este?

– Despre primul război mondial. Istoria mă fascinează.

– Știu.

Neil încruntă din sprâncene.

– De unde ai putea să știi?

– Pentru că, de dimineață, am văzut cărțile de pe noptiera dumitale și toate erau tratate de istorie. Știi, ar trebui să porți ochelari cât mai des posibil. Dacă nu, îți distrugi vederea.

– Nu-i port decât când sunt extrem de obosit, replică el ofensat. Și apoi, cum mi-ai văzut ochelarii? Mi-ai scotocit prin lucruri, desigur! Ai deschis și portofelul?

– Deloc. Eu aranjez, nu scotocesc! Și apoi, ce se află atât de important în portfofel? O fotografie a dulcineei dumitale?

– Nici măcar.

– De altfel, cine este această femeie care te-a rănit?

În ajun încă, ar fi refuzat să vorbească despre Nancy. Dar, dintr-o dată, avu senzația că Deirdre ar putea înțelege.

– Cineva cu care nu mă mai văd.

– Mă îndoiesc. Ce s-a întâmplat?

Neil se rezemă de placa de deasupra șemineului, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor.

– În ochii ei, nu mai aveam viitor.

– Ce aștepta de la dumneata? Să construiești un imperiu?

– Da, așa ceva.

– Nu pari prea îndurerat că ai pierdut-o.

– N-am temperament de sinucigaș, declară el pe un ton nepăsător.

– Ai fost deja căsătorit?

– De ce această întrebare? se miră el.

– Simplă curiozitate. Și dumneata m-ai întrebat pe mine.

– Nu. Niciodată, răspunse el.

– De ce?

– În schimb, asta nu te-am întrebat. Este într-adevăr indiscret...

– Este indiscret să-i pui întrebarea unei femei, pentru că, după tradiție, dacă nu este măritată, este pentru că nu i s-a propus. Însă cu un bărbat... este altceva. Acolo unde este o rușine pentru o femeie, este o opțiune pentru un bărbat, explică ea pe un ton încărcat de sarcasm. Așadar, de ce nu te-ai căsătorit legal?

Neil nu se putu abține să nu zâmbească în fața umorului Deirdrei.

– Mă vei crede dacă voi pretinde că am fost prea ocupat?

– Nu.

– Totuși, acesta este adevărul, într-un anume fel. Mi-am consacrat ultimii cincisprezece ani din viață carierei. Este o amantă foarte acaparatoare.

– Eu cred mai curând că n-ai întâlnit femeia ideală.

– Fără îndoială. Am prea multe pretenții. Și numai o femeie foarte deosebită le poate satisface.

Deirdre ar fi jurat că văzuse o licărire de maliţiozitate sclipind fugitiv în ochii săi.

– Aici, sunt de acord cu dumneata. Aceea care ţi-ar putea suporta obrajii acoperiţi de barbă va trebui să fie într-adevăr foarte deosebită. Te-ai privit în vreo oglindă de când ai venit aici?

– N-am lăsat niciodată în viaţa mea să-mi crească barba. De la vârsta de cincisprezece ani, mă rad în fiecare dimineaţă. Asta pentru a fi curat, îngrijit, acceptabil. Ei bine, sunt încântat să fac o dată altfel. Şi dacă asta nu-ţi place, n-are importanţă.

Deirdre înclină uşor capul pentru a-l privi. Neil n-avea nimic respingător, dimpotrivă. I se părea în întregime seducător. Mai ales cu acest aer de triumf cu care o înfrunta.

– Este plăcut să poţi face orice, fără restricţii, nu-i aşa? întrebă el zâmbind.

– Foarte.

– Presupun că eşti mai... chibzuit, în cadrul muncii dumitale?

– Este preferabil, într-adevăr.

Neil se înfundă în canapea. Deirdre era abilă. Reuşise să îndrepte din nou conversaţia spre el. Dar, pentru moment, nu ţinea să se destăinuie. Dorise s-o audă vorbind despre ea.

– Şi dumeata, Deirdre? reluă el pe un ton degajat. Ai fost deja căsătorită?

– Nu mi s-a propus niciodată.

– Ar fi trebuit să mă aştept la un asemenea răspuns, spuse el râzând. Dar... de ce mă priveşti atât de insistent?

– Ştii că este prima dată când te aud râzând? Râzând cu adevărat?

Zâmbetul lui Neil era cald, aproape tandru.

– Știi că este prima dată când nu mi te adresezi atât de amabil?

O clipă, Deirdre fu incapabilă să răspundă. Se simțea în mod straniu prizonieră a cuvintelor și a privirii lui Neil... Brusc, lăsă capul în jos, ridicând din umeri.

– Încerci să mă îmbunezi ca să-ți spăl vasele, asta este tot... glumi ea cu stângăcie.

– Și nu cred că te-am văzut roșind mai înainte, continuă el fără să țină seama de intervenția sa.

Din roz, obrajii Deirdrei deveniră stacojii. Neputând să suporte această reacție stupidă care i se potrivea atât de puțin, tânăra femeie ridică spre el o privire furioasă.

– Haide... o tachină el. Te prefer ca adineauri.

– Ei bine, eu nu.

Detesta să se simtă vulnerabilă. Mai ales în fața lui Neil.

– Nu sunt o femeie supusă, protestă ea.

Neil izbucni din nou în râs.

– Observasem asta. Nu, te asigur, nu acesta este termenul pe care l-aș folosi pentru a te descrie... Dimpotrivă, iar judecând după susceptibilitatea dumitale, am impresia că eu sunt singurul care a fost rănit.

– Așa este, admise ea. Și euam fost înșelată o dată, ceea ce mi-a displăcut enorm.

– Este de înțeles. Ce s-a întâmplat? întrebă el blând.

Ea inspiră îndelung, apoi ridică din umeri cu toleranță.

– M-am lăsat sedusă de cuvintele unuia căruia îi plăcea să se audă vorbind... Dar în clipa în care a simțit o cerere din partea mea, s-a evaporat.

– I-ai propus căsătoria?

– Oh, nu... Nimic asemănător. Deși familiei mele nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să mă vadă la brațul unui soț legitim. Ei nu prea agreează stilul meu de viață.

– Duci o existență tumultuoasă?

– Deloc, dimpotrivă chiar. Evit toate petrecerile. Este prea multă ipocrizie acolo... nimic sincer.

– Îți dorești să ai copii, într-o zi?

– De ce nu? Și dumneata?

– De ce nu?

Se priviră un timp fără să spună nimic, apoi, simultan, își vârâră nasul fiecare în cartea lui. Neil întorcea paginile distrat, dar observă că nu citise nimic. Ridicând ochii spre Deirdre, își dădu seama că ea părea absorbită de romanul său.

Era sinceră și asta era o calitate pe care o admira. Nu mai avea de dat un răspuns prin care să înfrunte anumite probleme, dar cel puțin nu încerca să se ascundă în spatele unor minciuni.

– Mă duc să pregătesc niște sandvișuri, declară el, câteva minute mai târziu, ridicându-se. Te interesează?

– Sadvișuri cu ce?

– Totul depinde de ceea ce avem la dispoziție...

Se îndreptă spre bucătărie, deschise frigiderul și scotoci printre rafturi, înainte de a striga peste umăr:

– Poți alege între: brânză cu șuncă, roșii cu șuncă, pui cu salată, brânză cu ton fript, totul asezonat cu unt de arahide și dulceață, dacă vrei.

Neputând rezista să nu-l tachineze, ea își stăpâni un zâmbet.

– Aș vrea unul cu cârnați spanioli și roșii.

El apăru imediat în cadrul ușii, cu mâinile în șolduri.

– Cârnatul spaniol nu este pe listă, Deirdre.

– Adevărat? Aș fi putut jura că...

– Vrei să nu să-ți pregătesc un sandviș? întrebă el răspicat, ca și când răbdarea îi ajunsese la capăt.

– Da.

– Cu ce?

– Ton fript cu brânză.

Abia plecase că ea îl interpelă din nou:

– Neil? Le-ai putea face cu pâine de secară?

Mai mult ghici decât auzi oftatul exasperat al lui Neil.

– Nu. Deirdre. Va fi doar cu pâine pentru sandvișuri. Îl vrei sau renunți?

– Îl vreau.

Zece minute mai târziu, Deirdre intra în bucătărie. Neil se agita între masă și cuptor și abia ridică ochii spre ea.

– Ți-ai schimbat iar părerea? Te previn chiar acum că n-ar fi bine...

– Nu, nu, îl liniști ea. Cu ton, va fi foarte bine. Știi, sunt impresionată... Cunosc puțini bărbați care s-ar simți atât de bine într-o bucătărie.

– Nu este nimic complicat în a pregăti sandvișuri.

– Nu, dar mulți ar fi propus numai unt de arahide cu dulceață. Este mult mai simplu.

– Dar mai puțin bun.

– Nu sunt sigură. Eu ador tartinele cu unt de arahide și dulceață.

– Atunci, de ce ai ales altceva?

Ea arboră un zâmbet poznaș, cu capul ușor înclinat.

– Poate voiam să-mi dau seama de ce performanțe ești capabil...

Neil lăsă brusc cuțitul cu care tăia felii fine de brânză și se întoarse încet spre Deirdre.

– Ai ales înadins ceea ce era mai greu din lista pe care ți-am propus-o?

Deirdre se gândi cu prudență să bată în retragere.

– Glumeam. Îmi place la nebunie ton cu brânză.

– Nu te cred. Cred că ai făcut-o intenționat, așa cum ai cerut și cârnat spaniol când știai sigur că nu aveam.

Înainte de-a avea timp să se împotrivească, se simți luată pe sus pe neașteptate.

– Neil! protestă ea. Ce faci?

Ajuns în cameră, Neil o suspendă deasupra patului, plăcându-i să profite de avantajul pe care-l avea asupra ei.

– Nu, Neil! Ghipsul meu! Nu-mi da drumul! îl imploră ea.

Dar dispoziția jucăușă a lui Neil îl părăsi brusc. Neil tocmai își dăduse seama de plăcerea de a avea sub mâinile sale o coapsă lungă și suplă și începutul unui sân rotund și ferm.

Se aplecă încet pentru a o pune pe pat, dar nu se ridică. Și Deirdre, a cărei inimă bătea să-i spargă pieptul, privea fix acel chip care se apropia de al ei până când, prizonieră a propriei sale dorințe, închise ochii și întredeschise ușor buzele...

Capitolul 6

Buzele lui le atingeau ușor pe ale sale, mai întâi imperceptibil, ca și când ezita. Apoi sărutul deveni mai insistent. Cu o blândețe amestecată cu mirare, îi cuprinse fața în palme și o sărută fără să mai aibă rețineri.

Deirdre abia putea gândi, cu atât mai puțin să răspundă. Niciodată nu și-ar fi putut imagina că dintr-un simplu sărut putea izbucni atâta forță. El își astâmpăra setea cu buzele ei, ca un naufragiat în pustiu, care descoperă o oază. Un timp, el murmură cuvinte de neînțeles, mângâindu-i fața ca pentru a se asigura că nu este un miraj.

– Sărută-mă, Deirdre, șopti el, învăluind-o într-o privire pătimașă printre gene.

De data aceasta, Deirdre se conformă ascultătoare și cunoscu rapid plăcerea de a se supune voinței acestui bărbat, răspunzând la sărutul său cu o înfocare crescândă.

– Oh, Deirdre... de ce? șopti el îndepărtându-se ușor.

Ea îl privea cu insistență, fără să înțeleagă, încă sub șocul senzațiilor multiple pe care el tocmai i le dezvăluise.

– De ce, ce? șoti ea.

– De ce m-ai sărutat astfel? Speram doar un mic sărut, nimic mai mult.

– Nu-ți lipsește o anume îndrăzneală! exclamă ea îndreptându-se pe un cot. Care dintre noi doi l-a provocat pe celălalt, de data aceasta?!

– N-aveai decât să nu-mi răspunzi cu atâta convingere! i-o aruncă el furios, înainte de a ieși din cameră și de a trânti ușa.

Deirdre privi mult timp ușa de lemn, prea mirată pentru a se răzvrăti împotriva acestei schimbări bruște de atitudine.

Cu toate că experiența ei amoroasă era destul de restrânsă, Deirdre nu putu să nu-și dea seama că această scurtă îmbrățișare stârnise dorința lui Neil. Și fără nici o îndoială, asta era ceea ce-i reproșa...

Ceea ce însemna că încerca aceeași aversiune ca și ea în a lua în considerare o relație. Ceea ce mai însemna de asemenea că se aflau în fața unei probleme.

Cu toate acestea, îi plăcuse sărutul lui. O transportase spre meleaguri pe care nu le cunoscuse...

Inspiră adânc de mai multe ori și reuși să-și recapete calmul. Poziția lor nu era deloc de invidiat. Din cauza Victoriei, erau amândoi condamnați să împartă aceeași casă și, mai rău, să împartă același pat – de data aceasta din cauza încăpățânării lor.

Deirdre oftă. Singura soluție care-i rămânea era să uite rarele momente de tandrețe ale lui Neil și să nu se gândească la el decât sub aspectul său sâcâitor și detestabil.

Din nefericire, Neil nu-i ușura sarcina. Alese tocmai acel moment pentru a reveni din bucătărie și, după ce deschise încet ușa, înaintă spre pat cu cârjele.

– Sandvișurile sunt în cuptor, declară el calm. În câteva minute vor fi gata.

Deirdre evită cu grijă să-i întâlnească privirea și luă cârjele pe care i le întindea.

– Te aștept, mai șopti el ieșind din nou din încăpere.

Deirdre își sprijini capul de cârje. Nu era simplu să trăiești sub același acoperiș cu Neil, dar n-avea de ales... doar să capituleze și să-l cheme pe Thomas să vină s-o ia. Iar asta ieșea din discuție.

Prânzul se desfășură într-o tăcere apăsătoare. Amândoi își ascundeau în mod prudent privirea unul de celălalt. Ea îl felicită pentru sandvișuri; el îi mulțumi. Când terminară, el aduse pentru ea o ceașcă de cafea în salon; ea îi mulțumi.

Dar nu trecea nici o secundă fără ca ea să se gândească la sărut, ca și el, și fără ca el să se întrebe unde-i va duce asta, ca și ea.

Știind că-i va fi imposibil să se concentreze asupra lecturii, Deirdre scoase lâna, andrelele și se sili să studieze instrucțiunile din revistă.

– Ce intenționezi să tricotezi? întrebă el pe un ton indiferent.

– Un pulover, răspunse ea fără să ridice ochii.

– Pentru dumneata?

– Sper.

Ea desfășură un scul de culoarea levănțicăi în jurul genunchilor și începu să facă un ghem.

– Frumoasă culoare, mai comentă el.

– Mulțumesc.

Câteva minute mai târziu, luă una dintre andrele și cu ajutorul degetului mare, începu să monteze ochiurile.

– Este o andrea mare.

– Da, răspunse ea laconic. O andrea mare pentru un pulover mare.

– Un pulover de schi.

Ea îl privi în ochi, ridicând din umeri.

– Un pulover călduros și atât. Nu cred că voi putea schia prea curând.

– Ai făcut deja sporturi de iarnă?

– Da.

– Presupun că ești talentată...

Ea lăsă să-i cadă andreaua pe genunchi și înălță capul spre el.

– Ți-am spus deja că sportul era meseria mea. Schiez, înot, joc tenis... cel puțin când nu am un picior în ghips. Și acum, fii amabil Neil, dacă mai vorbești, nu voi reuși niciodată să mă concentrez.

– Credeam că aceste gesturi erau automate...

– Nu când înveți.

Pe buzele lui Neil se contură un zâmbet ușor.

– Este prima dată?

– Da.

– Piciorul dumitale rupt te-a inspirat?

– Am cumpărat lâna cu multe luni în urmă. Dar n-am reușit să găsesc timp...

El clătină din cap, apoi, refuzând s-o mai tulbure, se îndreptă spre bucătărie pentru a prepara altă ceașcă de cafea.

Se instală apoi din nou pe canapea, întins, cu ochii ațintiți asupra pinilor de un verde închis, uzi de ploaie, cu o carte deschisă pe piept. Deși își impusese să-și canalizeze reflecțiile asupra problemelor care îl împinseseră să se izoleze pe această insulă, voința sa nu avea nici un efect asupra direcției în care o luaseră gândurile sale. Nu înceta să-și imagineze corpul pe care Deirdre îl ascundea sub imensul pulover pe care-l purta în acea zi peste pantalonul de trening.

Printre pleoapele pe jumătate închise o observa, atent aplecată asupra andrelelor. Mâinile îi erau fine, mișcările grațioase... Sportivă? Fără îndoială, dar incredibil de feminină totuși, se gândea el amintindu-și gustul dulce al sărutului său.

Incapabil să stea locului, se ridică brusc, ceea ce-i atrase o privire întrebătoare din partea Deirdrei.

– Nu mă pot concentra cu zgomotul pe care-l fac andrelele dumitale, pretextă el prost dispus. Ce-ai spune dacă am juca ceva? Șah, de exemplu...

– N-am învățat niciodată.

– Atunci cărți?

Ea își încreți nasul într-un gest reprobator.

– De acord, oftă el. Nu jucăm.

– De ce să nu ne uităm la un film? sugeră ea. Victoria are o mulțime de casete video.

– Am înțeles.

– Care este alegerea? întrebă ea aranjându-și andrelele în geantă.

Neil se îndreptă imediat spte etajera unde erau aliniate casetele și aplecând capul, începu să enumere titlurile.

– „Magnum Force“?

– Prea violent.

– „Flautul fermecat“ de Bergman?

– Prea intelectual.

– „Pe aripile vântului“?

– Ah, nu... Prea lung și prea romantic.

– Atunci „Înșelătoria“... Este foarte comic.

– Găsești?... După părerea mea, singurul interes al filmului este muzica. De ce nu mai curând „Ultimul tango la Paris“? propuse ea. Îl voi revedea cu plăcere. Este un film intens, o dramă captivantă...

– Și de un erotism înflăcărat, termină el pentru ea. Nu cred că avem nevoie de așa ceva.

Avea dreptate. Și Deirdre se abținu să-l contrazică.

– Îți plac filmele de spionaj? întrebă el.

– „Șoimul“ este excelent.

– Ei bine, perfect. Să-i dăm drumul...

Șontâcăind, ea se ridică pentru a se instala pe canapea în fața televizorului...

Scoțând caseta din cutia sa, Neil o făcu să alunece în video, apăsă pe câteva butoane și înarmat cu telecomanda, veni să i se alăture Deirdrei pe divan.

Ultimele nume de pe genericul de început abia dispăruseră când el opri filmul și sări în picioare.

– Ce se întâmplă? se miră ea.

– Ne trebuie floricele! Am văzut în dulapul din bucătărie.

– Dar durează mult prepararea lor, protestă ea. Iar noi suntem gata pentru a vedea filmul...

– Avem destul timp. Și apoi, putem folosi cuptorul cu microunde... Va merge mai repede.

– Cum vrei, oftă ea privindu-l îndepărtându-se spre bucătărie.

La urma urmei, era plăcut să fii astfel răsfățată și Neil era într-o dispoziție absolut fermecătoare. Prea fermecătoare, chiar...

O jumătate de oră mai târziu, filmul rula din nou prin fața ochilor lor. O grămadă de floricele mirosind a unt era pusă între ei, dar atenția de care dădeau dovadă ca să nu li se atingă mâinile în timp ce se serveau dăuna înțelegerii filmului.

Neil, căruia îi ajungea doar prezența Deirdrei pentru a-l distrage, o observa pe furiș pe tânăra femeie care-și freca neglijent coapsa.

– Nu te simți bine? întrebă el.

Ea întoarse repede capul spre el, apoi ridică din umeri în chip de răspuns.

– Vrei o aspirină?

– Nu.

– Un masaj cu balsam de tigru?

– Nu există aici.

El zâmbi în colțul gurii.

– Pot da o fugă la farmacia cea mai apropiată să cumpăr, cu singura condiție să mă lași să ți-l aplic.

Chipul Deirdrei nu trăda nici o emoție. Ținea ochii fixați pe ecranul televizorului.

– Farmacia insulei este închisă pentru inventar. Vin eu de acolo.

– Oh... păcat.

Amândoi se prefăcură că se concentrează din nou asupra intrigii polițiste, dar de fapt sugestia lui Neil nu le lăsă nici un răgaz.

Un masaj făcut de Neil... Deirdre aproape îi putea simți mâinile pe coapsa sa, relaxându-i mușchii, mângâindu-i pielea... Inima începu să-i bată mai repede la această idee, care din nefericire nu avu de altfel nici un efect pentru a-i ușura durerea.

Cât despre Neil, acesta nu-și putea opri dansul infernal al întrebărilor care i se învârteau prin minte. De ce oare îi era teamă? O scurtă aventură cu Deirdre n-ar fi putut avea nimic neplăcut, dar nu se putea hotărî totuși să abordeze relația lor într-o manieră atât de ușoară.

În aceeași seară, mult timp după ce ea se duse să se culce, el rămase așezat în fața șemineului, cu privirea pierdută asupra jarului cu luciri roșiatice din vatră, așteptând să fie suficient de obosit pentru a înfrunta momentul în care se va întinde lângă ea în patul mare.

Adormi rapid, dar se trezi de două ori când corpurile lor se atinseră ușor sub pilotă.

Care era forța care-i împingea atât de irezistibil unul spre altul? Amândoi veniseră pe insulă în căutarea singurătății și ar fi avut așadar toate motivele să se izoleze fiecare în alt colț de casă. Și Dumnezeu știa că era destul de mare pentru asta. Dar nu... Trebuia să rămână în aceeași cameră toată ziua, să se certe, să se provoace... Și noaptea nu le oferea odihna pe care și-ar fi dorit-o. Să doarmă în același pat... Trebuia să fie nebuni... Nebuni și inconștienți.

Cu coada ochiului, o văzu pe Deirdre privindu-l printre genele ochilor grei de somn, apoi se răsuci mai mult pe cealaltă parte. Întorcându-se pe spate, el începu să privească fix tavanul în semiobscuritate, dar nu putea șterge imaginea unei cantități bogate de păr de culoare deschisă, aproape auriu, etalat pe pernă.

Trebuia să iasă. Deși ploaia bătea încă în geamuri și ceața părea agățată pe vârfurile pinilor, trebuia să părăsească patul. Fără să privească spre cea care dormea lângă el, împinse pilota, își luă hainele și după ce se îmbrăcă în încăperea vecină, deschise ușa de la intrare.

* * *

Deirdre se trezi singură. Era ciudat... Observase asta chiar înainte de a ști cu adevărat. Prezența lui Neil îi devenise atât de familiară încât îi sesiză absența doar prin sensibilitatea sa...

Casa era liniștită. Se întrebă distrată unde putea fi, apoi, îndreptându-se, se hotărî să profite de singurătatea momentană pentru a face câteva exerciții.

Zece minute mai târziu, dansa pe o melodie a lui John Denver. Sau aproape, desigur... în măsura posibilităților.

Totuși, chiar dacă piciorul îi impunea o anumită greutate în mișcări, Neil nu se înșelase asupra grației pe care o emanau gesturile ei.

La întoarcerea din plimbarea sa, cu părul ud, el nu acceptă nici măcar timpul de a-și scoate bluzonul și se grăbi în cameră cu intenția să protesteze. Deirdrei îi plăcea poate acest gen de muzică, dar lui nu. Dacă dorea să continue această coabitare, va trebui să învețe să fie mai discretă. La urma urmei, existau walkmanuri.

Cu toate acestea, cuvintele îi înghețară pe buze în timp ce se opri în ușa camerei.

Deirdre nu purta pijama, nici trening, nici un pulover imens pentru a-și ascunde formele. Deirdre nu purta decât un

costum de gimnastică ce-i dezvăluia formele armonioase ale unui piept ferm și rotund. Talia îi era fină, coapsele lungi, așa cum și le imaginase.

Inconștientă de prezența lui, ea se ondula în ritmul muzicii și fiecare gest al său era o invitație la dragoste.

Cu răsuflarea tăiată, Neil simți cum o dorință înăbușită se trezea în el. Incapabil să rămână martor mut la atâta erotism, se pregătea să iasă când Deirdre se întoarse.

Încremeni brusc, roși, iar ochi îi străluci o lumină deosebită.

Privirile lor se înfruntară. Păreau că-și țin respirația. John Denver continua să cânte, dar ei nu-l mai auzeau. Nu mai erau receptivi decât la dorința ce se năștea în ei, la acea senzație de val cald care li se răspândea prin corpuri.

– Ești... aici de mult timp? întrebă ea, luptându-se din greu cu ușoara amețeală căreia îi era victimă.

– De câteva minute, admise el.

Își trecu mâna prin părul ud și observă că ea tremura. Atunci, fără să stea pe gânduri, ca și când ar fi fost împins implacabil de o forță împotriva căreia nu putea lupta, înaintă spre ea. Mânată de aceeași forță pe care n-ar fi știut s-o identifice, Deirdre îl întâlni la jumătatea drumului, în mijlocul camerei.

– Ce se întâmplă oare cu noi? șopti ea.

Fără să-i lase timp să răspundă, buzele lui Neil coborâră spre ale sale. Primul sărut care îi unise le dezvăluise dorința pe care o simțeau unul pentru celălalt. Aceasta era recunoașterea atracției lor reciproce și un început de încredere.

Încrederea, se gândi Deirdre distrată, întredeschizând buzele, era un sentiment pe care încă din fragedă copilărie învățase să nu-l acorde decât cu rezervă. Acum, Neil o făcea să înflorească toată, sub căldura sărutărilor sale pasionate care trădau propria sa capitulare.

– Vino, șopti el luând-o cu sine spre pat.

Cu înflăcărarea unui amant pasionat, amestecată cu o nesfârșită blândețe, îi acoperi corpul cu mângâieri, alimentându-i dorința cu mii de atenții drăgăstoase. Mai întâi cu timiditate, apoi tot mai relaxată, se îndreptă spre el, strigându-și în tăcere dorința de a-l primi în ea.

John Denver tăcuse și numai ploaia bătea încă în geamuri însoțindu-le gemetele.

Hainele zburară în dezordine pe jos, dar Neil fu desosebit de atent să nu lovească piciorul Deirdrei.

Ochii negri ai lui Neil se umpleau de această frumusețe pe care până acum doar o ghicise, ca și mâinile și gura sa care trasau pe pielea ei un drum de foc. Vârfurile încordate ale sânilor Deirdrei veniră în contact cu gura lui și cu voluptatea sărutărilor sale. Buzele lui Neil, pline de dorință, erau când blânde, când imperioase și îndrăznețe.

Dusă de vâltoarea unei pasiuni irezistibile, Deirdre se agăță de umerii lui și corpul i se cambră spre cel al lui Neil, strigându-i numele. Cu blândețe, el o făcu a sa. Deirdre își simțea inima bătând mai repede, fiecare bufibră a corpului său vibrând de o voluptate nemăsurată.

Mișcările lor acordate la unison îi transportară spre tărâmuri de plăceri nebănuite.

Capitolul 7

Ghemuindu-se mai mult lângă el, Deirdre înălță capul, cu ochii strălucind de maliționzitate.

– Cine este de vină? întrebă ea. Am presupuns că voi fi singură, aici. În schimb, m-am întâlnit cu un bădăran care nu înceta să bombăne imediat ce mă vedea...

Neil era prea fericit pentru a-l deranja această descriere.

– Vei mai regreta asta, oare? Imaginează-ți ce am fi pierdut dacă nu ne cunoșteam...

Deirdre nu răspunse, se mulțumi să zâmbească. După câteva clipe, el ridică tandru o șuviță de pe fruntea ei.

– Pari fericită.

– Fericită și... copleșită. Ușurată.

– Ideea de a face dragoste cu mine era oare atât de îngrozitoare?

– Oh, nu, Neil... Era pasionant. Dar îmi era teamă.

– Încă nu sunt sigur că înțeleg de ce. Nu era totuși din cauza ghipsului... Avea oare legătură cu bărbatul pe care l-ai cunoscut? Cel care te-a rănit?

Deirdre arboră o figură gânditoare.

– Da, indirect, fără îndoială. Totul mergea bine între noi... din punct de vedere fizic. Dar el nu pierdea niciodată vremea după ce făceam dragoste. Știi, se ridica brusc de parcă nu suporta să fie impresionat și clipele de tandrețe nu erau de fapt pentru el decât momente de slăbiciune.

Ridică din umeri și avu un ușor zâmbet de scuză.

– Presupun că, în mod inconștient, am considerat această atitudine îndreptată direct împotriva mea.

Ea tăcu un timp, dar mâna continua să mângâie pieptul lui Neil. Apoi, găsind în amintirea îmbrățișării trecute curajul de a i se destăinui, continuă cu voce joasă:

– De fapt, familia mea este probabil mai răspunzătoare decât Seth... Întotdeauna am fost oaia neagră, știi, cea care nu se integrează în turmă. Mama este exemplul tipic al femeii de lume. Educație excelentă, bune maniere, feminitate, frumusețe... Are tot ce-i trebuie și sora mea îi seamănă. Eu am fost întotdeauna altfel și ei nu s-au abținut niciodată să-și exprime părerea în legătură cu acest subiect.

Prinzându-i ușor ceafa în palmă, Neil o obligă să-l privească.

– Consideră că nu ești destul de feminină?

Ea încuviință cu o înclinare timidă din cap și Neil râse ironic.

– Trebuie să aibă o foarte jalnică definiție a feminității, spuse el.

– A ta nu este absolut completă... Fizicul nu este totul. Dar faptul că am reușit să-ți plac este un balsam pentru susceptibilitatea mea, glumi ea îndatoritoare.

– La fel și pentru mine, admise el. Nu cred că în toată viața mea am dorit atât de mult o femeie. Sper că nu ești la fel de pasionată și cu alți bărbați...

– Bineînțeles că nu! exclamă ea. N-a mai fost decât unul în viața mea și acesta a fost Seth. Nu am prea multă experiență.

– Valorezi mult mai mult decât toate femeile experimentate... șopti el.

– Este ciudat, spuse ea înclinând capul. N-aș fi crezut niciodată că pot fi atât de pătimașă.

– Vrei poate să-ți demosntrez că n-a fost un moment de rătăcire? o întrebă el aplecându-se pentru a o săruta ușor în colțul buzelor.

– Mm... Într-adevăr, cred că ar fi necesar. Ar fi mai bine să-mi alung îndoielile din minte.

Când mâna lui Neil se închise cu tandrețe peste pieptul său, Deirdre gemu abia auzit. Nu numai că îi demonstra că temerile sale nu erau fondate, dar se făcea oglinda propriei dorințe care renăștea în ea.

– Nu ți-am făcut rău, adineauri? murmură el având grijă să nu se sprijine de piciorul ei.

– Aveam oare aerul că sufăr?...

– De o suferință de nesuportat...

– Care n-avea nimic de-a face cu piciorul meu, te asigur.

Ea își umezi buzele, desemnându-le conturul cu o seducție irezistibilă. Brațele lui Neil se strânseră aproape sălbatic în jurul taliei sale, iar ea simți pe abdomen evidența dorinței lui. Aruncându-și capul pe spate, își oferi gâtul și sânii sărutărilor lui.

– Atât de frumoasă... murmură el răgușit. Boticelli n-ar fi putut crea o culoare și nici o delicatețe mai minunată pentru Venus a sa.

Își plimbă degetele de-a lungul văii dintre sâni, până la triunghiul mătăsos al feminității sale. Mângâierea vocii sale răgușite amestecată cu desfătarea degetelor lui pe pielea sa o făcură să fie străbătută de fiori prin tot corpul. Se aplecă spre el instinctiv și își înăbuși un geamăt când două din degetele sale îi prinseră vârful sânului, transmițându-i valuri de căldură în tot corpul, fiecare apăsare sporindu-i dorința.

Fidel promisiunii sale, Neil etală toate artificiile pentru a o aduce în pragul unei nebunii senzuale.

Acum, Deirdre nu mai dorea altceva decât să-i întoarcă fericirea cu care o copleșise el. Neil nu mai era decât o jucărie în mâinile ei pricepute. Deirdre se transformase și Neil se știa creatorul acestei metamorfoze.

Când îngenuche în fața lui, ochii săi urmăriseră curba delicată a spatelui până la șolduri. Sânii tari cu cercurile lor roz închis, contrastau cu albeața pielii.

– Mă înnebunești, șopti el la capătul rezistenței.

Ea își ridică ochii spre el, iar privirea promitea limpede plăceri deosebite și noi. Și-ar fi dorit să oprească timpul și într-o clipă magică să distrugă barierele care mai existau între ei;

voia să-l primească în ea și să-l apere de incertitudinile viitorului. Și voia să-și demonstreze ei însăși că avea forța să rupă acele lanțuri care îi încătușaseră senzualitatea de femeie.

Cu o respirație ușoară, ea îi atâță dorința în fiecare părticică a corpului lui pe care-l acoperi cu sărutări și cu mângâierile trupului său, într-un supliciu insuportabil. Fascinată de plăcerea pe care i-o trasmintea, încurajată de seducția pe care-o exercita asupra lui, imprimă pentru totdeauna în corpul lui Neil urma dorinței sale.

Ca foșetul frunzelor într-o seară de vară, ca primul murmur al unui vânt de furtună ce trece peste apa unui lac, valuri de plăcere urcau în ea, tot mai sus, tot mai sălbatic.

Purtat de torentul de senzualitate pe care îl stârnise în el, Neil alunecă peste ea, amestecându-și gemetele cu cele pătimașe ale tinerei femei, conducându-se reciproc spre acele meleaguri încântătoare pe care le cunoșteau toți îndrăgostiții din lume...

* * *

Zilele următoare fură cele mai fericite pe care Deirdre le cunoscuse vreodată. Se trezea în brațele lui Neil cu un zâmbet pe buze, de care nu se putea despărți. Abia se trezeau din somn și corpurile lor toropite se îmbrățișau din nou.

Nu-și mai dăduseră osteneala nici să se îmbrace. După o baie făcută împreună, se îndreptau spre bucătărie, el cu pantalonii pijamalei Deirdrei, ea cu bluza. El o tachina chiar pe acest subiect, acuzând-o că-și adusese această ținută cu

singurul scop de a-l seduce – firește, în mod inconștient, pentru că nu era la curent cu prezența sa... Dar departe de el ideea de a se plânge.

Deirdre se abandonă plăcerii de a trăi această fericire, oricât de scurtă ar fi fost, lângă Neil. Știa că acest vis nu va dura decât un timp, că realitatea aștepta momentul să vină să le bată la ușă. Cu toate acestea, refuza să se lase furată de gândurile negre, când era mai fericită ca niciodată.

Astfel, aproape reușiseră să uite viitorul. Zilele treceau una după alta, fără griji, fericite și problemele care-i făcuseră să se izoleze dispăruseră temporar...

În dimineața celei de-a opta zile pe insulă, Thomas îi chemă prin radio. Îi răspunse Neil, dar Deirdre, lângă el, nu pierdea nimic din conversație.

– Cum vă simțiți, amândoi? întrebă el.

Neil îi adresă Deirdrei un zâmbet complice, dar avu grijă ca vocea să nu-i trădeze buna dispoziție.

– Bine, răspunse el sobru.

– Am primit mesajele voastre, dar am lipsit toată săptămâna. De altfel, m-am gândit că dacă era cu adevărat o urgență, ați fi insistat...

– Se simte vinovat, șopti Deirdre la urechea lui Neil. Așa-i trebuie.

– Sper că domnișoara Joyce n-a avut prea multe dificultăți cu piciorul...

Neil ezită înainte de a răspunde:

– Nu prea multe... spuse în cele din urmă. Dar este puțin cam stângace cu cârjele. Și câteva bibelouri fragile au avut de suferit...

– Oh, adevărat? În sfârșit, asta este problema Victoriei... Și... cum vă înțelegeți?

– Ei bine, să spunem că... suntem încă vii, ceea ce este deja mult.

– O să-l înnebunești, murmură Deirdre. Moare de curiozitate. Cât dură acest schimb de cuvinte fără știrea sa, Thomas se gândea probabil că dacă cei doi naufragiați voluntari țineau să se omoare reciproc, era doar problema lor, căci oftă cu resemnare.

– În orice caz, voiam să vă anunț că am lăsat proviziile pe chei.

– Ați venit probabil în zori, comentă Neil, uitându-se la ceas.

– Le-am lăsat aseară.

– Lașul...

– Poftim? N-am înțeles...

Deirdre începu să pufnească zgomotos și Neil trebui să-i pună mâna pe gură pentru ca Thomas să n-o audă.

– Spuneam „mulțumesc“, minți el.

– Oh, pentru nimic. Voi veni să vă iau săptămâna viitoare, cum a fost prevăzut. În caz contrar, contactați-mă pentru a mă informa despre schimbare.

– Vom fi gata, răspunse Neil punând emițătorul la loc.

Câteva clipe, rămaseră tăcuți. Și Deirdre redevenise serioasă. Ultimele cuvinte ale lui Thomas căzuseră asupra fericirii lor, dur și tranșant ca lama unei ghilotine.

Apoi, Neil strânse cu putere umerii tinerei femei cu brațul său.

– Ei! Vezi ce văd eu?...

Ea înălță capul, urmărindu-i privirea.

– Soarele?...

– Da, soarele! În sfârșit, poate nu încă, dar aproape. De când am sosit cerul n-a fost atât de limpede. N-a mai plouat de ieri, ceea ce înseamnă că drumurile vor fi mai puțin noroioase și că mă voi duce fără întârziere să caut proviziile. Apoi ne vom putea plimba.

– Mmm. Acest program îmi place enorm, acceptă ea în timp ce ieșeau din birou.

* * *

Seninul se extindea și în curând soarele se reinstală pe cer, permițându-le plimbări tot mai lungi și picnicuri pe stânci, lângă micul golf înconjurat de pini.

Din nefericire, zilele treceau repede și liniștea pe care reușiseră s-o găsească părea că se pierde. Promisiunea lui Thomas se impunea cu fiecare zi mai mult în mintea lor, ca o sabie a lui Damocles deasupra capetelor.

Discuția pe care printr-un acord tacit o amânau mereu pe a doua zi izbucni exact în mijlocul filmului „Aventurierii arcei pierdute“, când Neil stinse pe neașteptate televizorul.

– De ce faci asta? protestă Deirdre.

– Te joci din nou cu unghiile și nu suport acest zgomot! exclamă el. Mă înnebunești.

Ceea ce-l înnebunea cu adevărat era ideea întoarcerii la Hartford, dar inofensiva manie a Deirdrei era un pretext excelent pentru a se elibera de tensiune.

– Dar eu vreau să văd filmul! insistă ea.

– Cum te poți concentra când ai ochii ațintiți asupra mâinilor?

– Poate că ar fi mai ușor dacă ai înceta să-ți mai freci barba.

Ochii lui Neil se întunecară brusc și Deirdre avu impresia că vede lucind printre genele negre două pietre dure.

– Nu te-ai plâns de asta în ultimele zile, continuă el. Și poate că acest gest al meu este o simplă reacție împotriva ticului tău!

– Îmi pare rău, dar nu mă pot stăpâni. Este ceva nervos.

– Și de ce ești nervoasă? Te consideri a fi calmă și relaxată...

– Sunt calmă! urlă ea cu mâinile pe urechi.

Apoi, dându-și seama de izbucnirea ei, își lăsă mâinile să cadă pe genunchi.

– Nu sunt calmă, oftă ea.

Mult timp, între ei domni o tăcere apăsătoare. Când în cele din urmă Deirdre îndrăzni să ridice ochii, întâlni privirea lui Neil care o studia cu o expresie de tristețe pe chip.

– Trebuie să stăm de vorbă, spuse el calm.

– Știu.

– Thomas se va întoarce curând.

– Știu.

– Tu te vei întoarce în Provence. Eu în Hartford.

– Știu, Neil, știu...

Ea își încruntă sprâncenele, rugător.

– Nu poți să-i spui că mai rămânem o săptămână?

Nu știa ce o înspăimânta mai mult, că îl părăsea pe Neil sau că se întorcea în Provence.

Ridicându-se brusc, el începu să măsoare încăperea.

– Nu este posibil, Deirdre. Chiar dacă o doresc mai mult decât orice pe lume...

– Așadar, ce propui?

El se opri și-și masă lent ceafa.

– Nu știu, mărturisi el cu o ridicare neputincioasă din umeri. N-am încetat să caut soluții și... Nu, nu este adevărat... De fapt, am evitat cu grijă să mă gândesc la întoarcere de când am sosit aici și în consecință n-am nici o soluție. Și apoi, acum, cu această problemă nouă...

– Ce problemă nouă? îl întrebă ea.

– Noi.

Ea avu îngrozitoarea senzație că a primit o lovitură în stomac, ce a lăsat-o fără respirație o clipă. Cu toate că nu putea decât să-i dea dreptate, nu reușea să se gândească la ei în termeni atât de negativi.

– Ascultă Neil... Dacă refuzi problema, ea nu va mai exista. Nimic mai simplu ca asta. Tu mergi pe drumul tău și eu pe al meu. Punct.

– Oare asta îți dorești?

– Nu.

– Atunci, ce speri?

– Nu mai știu nimic! exclamă ea pradă frustrării. Nu ești singurul care s-a ascuns de realitate. Nici eu n-am vrut să mă gândesc la întoarcerea mea și nici eu n-am descoperit soluția minune!

– Dar amândoi suntem de acord asupra unui lucru: vrem să continuăm relația noastră în afara acestei insule...

– Da.

Neil își înfundă mâinile în buzunarele blugilor.

– Atunci, suntem realmente în fața unei probleme, Deirdre, spuse el postându-se în fața ferestrei.

– Ai dreptate, Neil, acceptă ea încet după o clipă. Trebuie să stăm de vorbă.

Neil se întoarse, dar ea știa că era foarte atent.

– Când am sosit aici, erai la fel de prost dispus ca și mine. Cunoșteam motivele mele, dar nu le-am știut niciodată pe ale tale. La început, am ținut să le ignor pentru că aveam suficiente griji să mă ocup de tine. Apoi, când raporturile noastre s-au... îmbunătățit, nu voiam să te întreb de teamă să nu răsucesc cuțitul în rană.

Făcu o scurtă pauză și-l simți pe Neil tresărind imperceptibil.

– Dar astăzi te întreb... continuă ea. Dacă va trebui să continuăm să ne vedem, trebuie să știu, Neil. Ce s-a întâmplat? Ce ai pățit atât de grav în Hartford încât te-a împins să vii aici? De ce a fost nevoie să fugi?

Neil nu răspunse imediat. Întrebările îi răsunau în minte. De ce? Cum?... Sosise ora adevărului.

Se întoarse în cele din urmă, dar nu se mișcă din locul său de lângă fereastră.

– Am o problemă foarte mare, începu el oftând. Care împiedică câștigul unuia dintre clienții mei cei mai importanți... Pardon, reluă el cu un zâmbet ironic, unuia din foștii mei clienți cei mai importanți – o companie foarte mare al cărui sediu este în Hartford.

Ezită o clipă și inspiră profund.

– Continuă, îl încurajă ea blând. Te ascult, Neil.

– Eram consilierul juridic al companiei de trei ani, interval de timp în care mă familiarizasem cu diversele domenii pe

care le acoperea. Asta mi-a permis ca, vara trecută, să descopăr, de altfel complet întâmplător, o afacere de corupție în care este amestecat însuși președintele director general.

Deirdre își ținea respirația și-l observa în timp ce el își reluase mersul prin încăpere.

– Ai fost pus probabil într-o poziție îngrozitoare.

Neil fu ușurat de înțelegerea sinceră și imediată pe care o găsise la Deirdre, dar pe de altă parte, asta îi făcea sarcina și mai dificilă. I-ar fi plăcut să poată declara că are unul dintre cele mai bine văzute cabinete din oraș, chiar din ținut; i-ar fi plăcut să strălucească în ochii ei. Cu toate acestea, faptele erau împotriva sa.

– Într-adevăr, nu era deloc de invidiat, consimți el cu o voce înăbușită. Ar fi trebuit să închid ochii și să pretind că n-am văzut nimic, dar o astfel de atitudine ar fi fost împotriva tuturor principiilor mele. Așa încât am adus afacerea în fața comitetului director. Și de aici au început necazurile...

– Ce vrei să spui?

– Erau toți mână în mână! Toți! Știau exact ce se întâmpla în cadrul companiei și singurul lor regret era că ghicisem.

La această idee, Deirdre se simți năpădită de un val de mânie.

– Și atunci? îl grăbi ea. Ce ai făcut?

– Mi-am dat demisia. N-aveam de ales. Nu se punea problema să închid dosarul, prefăcându-mă că nu știu, în timp ce ei ar fi continuat să-și umple buzunarele nu numai pe cheltuiala acționarilor, ci și a angajaților! A angajaților, repetă el. Îți dai seama?!

– Dar nu înțeleg, Neil. Pentru că ai demisionat, nu înseamnă că s-a termimnat. Ai pierdut poate un client, dar ai alții, nu-i așa?

– Oh da, desigur, aprobă el pe un ton încărcat de sarcasm. Dar numărul lor a scăzut atât de brusc, încât este greu de pus pe seama unei coincidențe. După toate aparențele, Wittnauer-Douglass nu s-a mulțumit cu demisia mea. Comitetul director a vrut să se asigure că nu voi ucide găina cu ouă de aur...

Ea scuturǎ din cap, copleșită.

– Dar cum...?

– Oh, foarte simplu, i-o tăie el. Au făcut să circule pretutindeni zvonul că eu eram instigatorul acestei povești de corupție. După unul dintre directori – mi s-a adus asta la cunoștință din sursă sigură – dacă n-aș fi plecat singur, ar fi depus plângere împotriva mea.

– N-ar fi îndrăznit totuși să meargă până acolo! izbucni ea, indignată.

– Ei au puterea.

– Dar n-ar fi avut nici o probă.

– Nu sunt așa de sigur... Este suficient să falsifici anumite documente, ceea ce lor n-ar trebui să le pună nici o problemă.

– Este un lucru pe care nu-l înțeleg... De ce ar vrea Wittnauer-Douglass să pronunțe cuvântul corupție? Simplul fapt să vorbească deschis despre asta nu riscă să le compromită mașinațiile?

– Nu te neliniști pentru ei, se descurcă. Pot reorganiza și jongla cu arhivele după bunul lor plac. Când dețiI puterea, nu te poate opri nimic. Este cât se poate de simplu.

– Și tu nu poți lupta împotriva lor.

Era o constatare care rezulta direct din ultimele cuvinte ale lui Neil. Din nefericire, ea atinsese un punct sensibil, deja viu în el.

– Și ce vrei să fac?! explodă el brusc. Au răspândit zvonuri false în tot orașul, astfel că acum, în mod virtual, îmi este imposibil să-mi exercit cariera la Hartford! Acum, clientela mea este practic inexistentă. Societățile influente m-au abandonat; altele n-au încredere. Și consecințele nu se opresc la domeniul profesional. Nancy – tânăra cu care ieșeam – s-a îndepărtat repede de mine, ca și când eram contagios. Observă că asta nu m-a deranjat prea mult; în orice caz, nu peste mult timp ar fi rupt-o. În schimb, înainte de a-mi da seama ce se întâmpla, am fost demis din funcția de președinte al comitetului de susținere a ajutorului copiilor din oraș. Șocul a fost foarte dur. Reputația mea este pe viitor cea a unui escroc și chiar dacă unii cred în nevinovăția mea, mulți se referă la vechea maximă după care nu iese fum fără foc... În ultimul timp, nu puteam găsi nici măcar un partener pentru a juca o partidă de squash! Pur și simplu m-au pus în carantină!

– Nu se poate!...

– Totuși, se poate!

Mânia sa ajunsese la culme. De la începutul acestei afaceri, încă niciodată nu se înfuriase astfel.

– Am acordat tot timpul și toată îndrăzneala mea pentru a deschise acest cabinet și lor le-au fost suficiente câteva cuvinte pentru a-l distruge. Câteva cuvinte care s-au răspândit cu iuțeala fulgerului. Și ce-i mai rău...

Acum el era livid. Maxilarele îi erau încleștate și buzele strânse.

– Mai rău este că nu mi-am dat seama. Am fost atât de prost, atât de naiv!...

În mod spontan, Deirdre se ridică și se apropie de el.

– Nu puteai să prevezi ceea ce...

El o întrerupse, prea furios împotriva lui însuși pentru a-i ascunde argumentările.

– Cum am putut oare să lucrez trei ani lângă acești oameni fără să-mi dau seama ce făceam? Sunt prea încrezător! Întotdeauna am fost! Cinstea n-a dus niciodată nicăieri, acum îmi dau seama.

Ea îl luă de braț, silindu-se să-l readucă dacă nu la calm, cel puțin la o viziuune mai puțin pesimistă.

– Trebuie să-ți păstrezi încrederea, Neil. Asta este important. Nu trebuie să te alături rândurilor de cinici și de sceptici. Nu se poate trăi cu neîncredere.

– Prietenii mei, continuă el, surd la toate tentativele Deirdrei. Au semănat îndoiala și printre prietenii mei.

– În acest caz, nu-ți erau prieteni cu adevărat. Nu s-ar fi lăsat astfel influențați.

– Ai dreptate, consimți el cu sarcasm. Și aici m-am înșelat.

– Ești prea dur cu tine însuți, Neil!

– Era și timpul! Ar fi trebuit ca cineva să-mi deschidă ochii cu multă vreme în urmă. Atunci, poate n-aș fi căzut de așa de sus. Poate aș fi putut prevedea ce urma să se întâmple și să iau unele măsuri pentru a nu mă afla acolo unde sunt acum.

– Poți găsi clienți noi, îi sugeră ea cu prudență.

– Nu cei pe care-i doresc. Specialitatea mea se referă la companiile mari și ele mă ocolesc de parcă sunt ciumat.

– Poate nu la Hartford, dar...

– Ceea ce înseamnă să iau totul de la început, în altă parte. Ah nu, refuz să mă mut. Cel puțin din acest motiv.

– Dar nu este totul pierdut, Neil. Îți cunoști perfect meseria, ai experiență...

– Vezi unde m-a adus asta... i-o tăie el din nou. Am un birou superb, doi asociați și o clientelă care se subțiază rapid. Am un apartament în care oamenii care pretindeau că-mi sunt prieteni nu mai catadicsesc să vină. Am o reputație în operele de caritate care s-a pierdut brusc. Am un echipament de squash, dar nici un partener cu care să mă întrec...

Deirdre își puse mâna pe brațul lui rigid.

– Îți imaginezi de asemenea că deții privilegiul de a te compătimi singur. Ei bine, regret că te contrazic, Neil. Nu ești singurul care are probleme. Nu ești singurul care vrea să se revolte împotriva lumii întregi.

– Poți adăuga de asemenea, vinovăția, termină el în locul ei. Deoarece, de când am venit aici, n-am încetat să mă iau de tine pentru a mă elibera puțin de furia mea.

– Dar nu erai singurul! Și eu m-am folosit de tine, Neil. Și mă simt la fel e vinovată ca tine.

– Da…

Vocea îi era mai calmă, mai potolită.

– Singura deosebire este că problema ta va avea în curând o soluție. Imediat ce ghipsul va fi...

– Nu este vorba numai despre piciorul meu, îl întrerupse ea întorcându-se spre el. N-aș fi fost într-o dispoziție atât de sumbră dacă era vorba numai despre asta. Există o latură a

vieții mele pe care încă n-o cunoști și dacă tu crezi că, în felul său, situația mea este mai puțin frustrată decât a ta, ai putea să adaugi și egoismul pe lista pe care ai început-o referitor la tine.

În spatele ei, Neil rămase tăcut. „O latură a vieții mele pe care n-o cunoști"... Dintr-o dată, mânia lui cedă locul unei îngrijorări amestecate cu o oarecare curiozitate. Avea inexplicabila senzație că lumea sa se va prăbuși complet.

– Care este această latură? o întrebă el cu prudență.

Lăsând capul în jos, Deirdre înaintă până la masă pentru a se sprijini de ea. Apoi începu să râdă. Un râs scurt, sec, fără bucurie.

– Ești caraghios... Tu stai acolo și te plângi că nu mai ai companii pe care să le reprezinți. Iar eu am o companie pe care vor din toate puterile să mi-o pună în brațe, dar pe care n-o vreau.

– Despre ce vorbești? o întrebă el, încruntându-se.

Ea ridică încet capul.

– Despre Entreprises Joyce, răspunse ea. Acest nume îți amintește ceva?

– Da, într-adevăr. Se află în...

Se opri o clipă, înțelegând brusc.

– Providence. Îți aparține?

– Nu numai mie. Familiei. Tatăl meu a murit acum șase luni și sora mea duce torța mai departe.

Neil înclină capul, intrigat.

– Nu înțeleg bine legătura... admise el.

– Ai dreptate, consimți ea zâmbind trist. Nu există o legătură. Și aici este problema. Părinții mei au vrut întotdeauna

ca această afacere să rămână în familie. Sandra – sora mea – nu este în stare să se ocupe de asta. Mai am și doi unchi care sunt implicați, dar n-au priceperea necesară.

Fu rândul lui Neil să se apropie de ea.

– În consecință, vor ca tu să iei conducerea.

– Exact.

– Dar tu refuzi asta.

– Da. Am încercat o dată și n-am suportat. Pur și simplu nu pot rămâne așezată în spatele unui birou opt ore în șir, să iau cocteiluri cu clienții, să zăbovesc la prânzuri de afaceri. Nu se potrivește cu temperamentul meu.

– Te înțeleg foarte bine, admise el.

– Numai dacă familia mea și-ar putea da seama de asta, dar ei nu vor să mă asculte. Nu le convine. Afirmă că sunt singura lor speranță... Dacă nu se poate altfel, aș suporta latura comercială a firmei, dar aspectul politic mă înnebunește! De șase luni mă hărțuiesc; atâta timp cât lucram aveam cel puțin o scuză, dar acum, că sunt imobilizată, fac cu schimbul pentru a-mi înfrânge rezistența.

Făcu o scurtă pauză, inspiră adânc, apoi reluă:

– Mă acuză de egoism – de altfel, poate nu greșesc prea mult – numai pentru că vreau să fiu fericită și știu cu siguranță că nu alăturându-mă lor în companie voi găsi fericirea. Pentru ei, atitudinea mea este de neînțeles. Sunt într-adevăr o nereușită. Imaginează-ți... spuse ea pe un ton sarcastic. Să ai posiblitatea să conduci o firmă cunoscută și să alegi să predai gimnastica aerobică! Le este rușine. Cu adevărat rușine. Și ca și când asta n-ar fi fost de ajuns, am împins depravarea până

la a trăi singură, fără soț, fără copii, ceea ce evident nu este în favoarea mea. În sfârșit, pe scurt, în ochii lor sunt nereușita personificată. Ceea ce nu-i împiedică să-mi pună sula-n coaste pentru a-i ajuta să conducă firma.

Se întrerupse, masându-și ușor tâmplele și ridică ochii spre Neil.

– Familia are nevoie de mine. Compania are nevoie de mine. Este oare cuviincios să-mi încrucișez brațele și să privesc falimentul lor indiscutabil? Pentru că este evident, continuând astfel, se îndreaptă vertiginos spre ruină. Nu imediat, fără îndoială, le va mai trebui câțiva ani buni, dar n-o vor putea evita. Le-am propus mereu să recurgă la un ajutor din exterior, dar refuză asta, bineînțeles. Eu am niște responsabilități, cum îi place mamei să repete. Și ceea ce este mai rău, este că mă simt realmente responsabilă. Deși în fața lor am negat și am încercat să mă mint, asta este.

Neil puse mâinile pe umerii tinerei femei și o atrase blând spre el.

– Formăm un cuplu ciudat, constată el oftând. Din nefericire, mi-e teamă că pentru noi nu există leac...

– Poate vor avea la farmacia insulei ceea ce ne trebuie? glumi ea în bătaie de joc.

El făcu o figură sceptică.

– Am găsit acolo ceea ce trebuia pentru două suflete care au nevoie de izolare, dar îmi este teamă că nu ne poate furniza un antidot la problemele noastre.

– În acest caz, șopti ea, ce vom face?

El o privi atent, cu intensitate, apoi se aplecă și-i atinse ușor buzele cu ale sale.

– Vom profita la maximum de aceste ultime trei zile. În sfârșit... dacă accepți o legătură cu un bărbat al cărui viitor este foarte nesigur, firește.

Acesta fu momentul precis când, în brațele lui Neil care o privea ca și când cuvintele pe care le va rosti erau tot ceea ce era mai important pentru el în lume, știu că-l iubea.

Un zâmbet cald apăru pe buzele ei.

– Dacă nu-ți este rușine să întreții o relație cu o femeie care preferă să-și petreacă restul vieții pe această insulă în loc să-și înfrunte responsabilitățile...

Drept răspuns, el o sărută din nou și de această dată sărutul lui șterse temporar toate incertitudinile trecute, prezente și viitoare.

* * *

Ultimele zile pe insulă se desfășurară aproape la fel cu cele precedente, cu deosebirea că Deirdre și Neil nu se mai simțeau singuri în necazul lor.

Thomas intenționa să vină să-i ia la ora opt dimineața. În consecință, își petrecură ultima seară curățând casa de sus până jos. O anume tensiune se instală între ei, care creștea pe măsură ce ácele avansau în rotirea lor implacabilă pe cadranul pendulei.

Deirdre tocmai căra prosoapele de baie pentru a le spăla când se împiedică de covorașul din fața patului și se agăță cu greu de la marginea comodei. Strigătul de frustrare pe care-l scoase totuși, îl alertă pe Neil care îi veni imediat în ajutor.

– Cine a pus covorul ăsta idiot aici? îl întrebă ea.

– Acest covor idiot se află în același loc de când am venit aici. Nu te uiți pe unde mergi?

– Este din cauza cauciucului de la capătul cârjelor. Mă agăț peste tot.

– Este prima dată când te plângi de asta. Data viitoare fii mai puțin distrată; este de preferat, ca să nu-ți rupi și celălalt picior.

– Dar nu eram distrată!

– Atunci, mergeai prea repede.

– Nu mai repede ca de obicei.

Deirdre își adună cârjele și se îndepărtă de el, pradă unei furii complet necontrolate.

– N-am nevoie de sfaturile tale! exclamă ea. M-am descurcat singură până acum și nu văd de ce s-ar schimba ceva. Nu înseamnă că dacă m-ai ajutat timp de două săptămâni, ai dreptul să-mi dai ordine. Dacă voiai să mă ajuți cu adevărat, mă scăpai de firma asta blestemată!

– Și tu, dacă voiai cu adevărat să mă ajuți, mi-ai fi dat-o!

Se înfruntară cu privirea câteva minute, cu ochii aprinși de mânie. Apoi, treptat, furia le dispăru.

– Este a ta, declară ea calm.

– O primesc, replică el pe același ton.

– Cu toate astea, este o idee curioasă.

– Foarte.

– Dar care ne-ar putea lua o piatră de pe inimă.

– Absolut.

Această idee rămase suspendată un timp între ei. Apoi, punând mâna pe spatele Deirdrei, Neil o invită să vină să se așeze pe pat.

– M-am gândit mult de când am stat de vorbă în acea seară, începu el cu prudență. Am întors problema pe toate fețele pentru a încerca să găsesc o soluție. Pe moment, nu mă pot gândi decât în termeni de răzbunare, dar când ranchiuna dispare, îmi dau seama că o asemenea intrigă nu duce nicăieri. Și este complet negativă. De fapt, singurul lucru care mă interesează este să-mi pot practica meseria.

Se întrerupse și o luă de mână.

– Tu ai o firmă pe care n-o vrei. Eu aș putea s-o fac rentabilă.

Nervoasă, ea îl privi lung, cu intensitate.

– Ca să te răzbuni.

– Nu. Poate este și un fel de răzbunare asupra lor, dar nu acesta va fi obiectivul principal. Trebuie să am ceva la care să mă pot gândi, Deirdre... N-ai idee cât mă costă această mărturisire. Este greu pentru un bărbat, oricare ar fi el, să recunoască faptul că n-are nimic de așteptat de la viitor. Totuși, mă străduiesc să privesc realitatea în față. Pentru moment, Hartford nu este locul în care să pot trăi, cu atât mai puțin să muncesc.

– Credeam că nu voiai să te muți.

– Nu dacă eram obligat la asta de Wittnauer-Douglass. Logica mea poate părea ciudată, dar încep să mă gândesc serios că Entreprises Joyce m-ar fi atras chiar dacă n-aș fi avut aceste probleme în Hartford. Pentru că indiferent de ce se petrece acum în cadrul companiei, are o reputație solidă. Mă voi gândi foarte bine dacă să devin acționar. Și poate este o aroganță din partea mea, dar cred că am ceva interesant să-i

ofer. Sunt un jurist bun, care în plus este familiarizat cu gestiunea marilor companii. Nu știu poate să conduc eu însumi, dar cunosc pe cineva a cărei muncă este de a căuta oameni care să aibă cel mai bun profil pentru a îndeplini această sarcină. Din nefericire...

El își frecă ceafa și afișă o figură care exprima îndoiala.

– ... asta ar însemna să faci apel la un străin. Și după cum cred că am înțeles, familia ta se va opune... Nu știu așadar nici măcar dacă mă va accepta...

Deirdre își ridică bărbia într-un gest de sfidare.

– Partea mea din acțiuni este la fel de importantă ca cele ale surorii și ale mamei mele. Dacă intri în firmă cu mine, ele nu mai au nimic de zis.

– Da, dar tu nu vrei să intri în firmă. Asta era problema de plecare, nu?

– Da, desigur... dar...

Ea ezită, căutându-și cuvintele, nedorind să le folosească pe cele care îi veneau împotriva voinței ei în minte.

– În sfârșit, vezi tu, dacă vom fi împreună și... dacă le explicăm că suntem...

– Amanți? Asta e? întrebă el venindu-i în ajutor.

– Da.

El clătină din cap, încruntându-se.

– Nu este suficient. Ar trebui să fim căsătoriți.

– Căsătoriți?!

Îi plăcuse să-și imagineze că erau legați unul de celălalt într-un anume mod, dar refuzase categoric să ia în considerație această soluție extremă.

– Crezi oare cu adevărat?... întrebă ea timid.

El ridică din umeri, dar în realitate era departe de a simți acea nonșalanță de care încerca s-o convingă. De mai multe zile, căuta să unească destinul lui Deirdre cu al său. O iubea. Se trezise într-o bună zi – sau era noapte? – și această constatare îl prinsese nepregătit. Dar sentimentul era atât de plăcut, atât de reconfortant, încât nici măcar nu fusese tentat să i se împotrivească. O iubea pe Deirdre. Cuvintele nu trecuseră încă de barajul buzelor, se simțea încă vulnerabil...

– Ne înțelegem bine în general, nu? o întrebă el privind-o adânc în ochi.

– Nu contenim să ne certăm! adoptă ea rolul de avocat al diavolului.

Dacă putea să știe că Neil o iubea, nu s-ar mai fi gândit să-i argumenteze. Dar nu știa tot ceea ce ascundea inima lui și n-avea curajul să și-o deschidă pe a sa.

– Nu exagera, obiectă el. Nu ne certăm tot timpul. Doar atunci când nu reușim să ne controlăm frustrările. Mărturisește că am cunoscut totuși clipe plăcute...

– Da, admise ea fără tragere de inimă.

– Și dacă acest proiect nu poate rezolva problemele, atunci nu vom mai avea motiv să ne luptăm, de acord?

– Toate cuplurile căsătorite se ceartă.

– În acest caz, noi vom fi excepția de la regulă. Privește lucrurile cu obiectivitate, Deirdre. Dacă am supraviețuit acestor două săptămâni trăind împreună douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, avem deja un avantaj față de cei care își încep viața în comun în ziua căătoriei...

Deirdre nu voia să fie obiectivă. Dragostea nu se conducea după aceste principii rigide.

– Dar această insulă nu este lumea reală, Neil. Noi tocmai am trăit ceva unic. Nimic nu dovedește că atunci când vom fi în Providence nu ne vom urî reciproc!

– Nesiguranța este cea care te împinge să gândești astfel.

– Este posibil, admise ea. Nu cred că sunt mai pregătită să fiu soția unui avocat decât să lucrez eu însămi în cadrul companiei. N-aș suporta obligația de a te însoți la cocteiluri sau la prânzuri de afaceri; să mă îmbrac în consecință și să-mi întipăresc un zâmbet pe buze chiar dacă în acea zi vreau să plâng sau să sparg totul.

– Niciodată nu-ți voi impune ceva care să-ți displacă. Și chiar dacă i-ai primi pe invitații noștri în trening, te pot asigura că nu-mi va fi rușine.

– Să-i primesc unde? îl întrebă ea. La mine?

– În casa pe care o voi cumpăra pentru noi doi.

Îi încadră cu blândețe fața între mâinile sale.

– Nu vorbesc în mod ușuratic, Deirdre. Poate nu mă cunoști încă suficient pentru a-ți da seama, dar am mândria mea. Dacă suntem de acord să ducem proiectul la bun sfârșit, voi face tot ceea ce-mi stă în puteri pentru a mă achita corect de sarcina mea. Eu sunt cel care va aduce banii în căsnicia noastră și asta include și cumpărarea casei visurilor noastre. Bănuiesc că într-un anumit fel am idei puțin retrograde...

– Trebuie să înțeleg oare că nu voi putea munci cum îmi doresc? Și că vei avea controlul asupra a tot ce fac? îl întrebă ea cu suspiciune.

Neil începu să râdă încet.

– Bineînțeles că nu. Nu sunt chiar atât de retrograd. N-aș putea să te împiedic să predai gimnastica aerobică!... Încă n-ai înțeles că sunt nebun după corpul tău atletic?...

Fu rândul ei să ridice din umeri.

– Nici măcar nu știu dacă voi putea să-mi reiau cursurile...

– Știm amândoi că dacă ai voință, nimic nu este imposibil.

Tăcură amândoi câteva secunde, gânditori.

– Mai este un lucru, Deirdre, începu el. Dacă accepți să te căsătorești cu mine, țin să stabilim un contract de separare a bunurilor...

Ea se pregătea din nou să protesteze, dar el o opri cu un gest.

– Asta pentru a te proteja, insistă el. Vreau ca, orice s-ar întâmpla între noi, compania să rămână pe numele tău și că dacă vom eșua în căsătoria noastră, s-o poți recupera fără să fie nevoie de un proces interminabil.

Îi luă mâna și-i studie distrat încheietura fină.

– Vei avea un soț, ceea ce îți va mulțumi familia. În tot cazul, ar fi trebuit să te gândești într-o zi să te căsătorești, nu? În ceea ce mă privește, am atins din plin vârsta de a mă stabili și a întemeia un cămin...

Dar dragostea? se gândi ea. Cum se poate trece peste dragoste?

– Totul este atât... atât de calculat, murmură ea.

– Uneori, este de preferat.

– Neil... Nu ești obligat să mă iei de nevastă. Sunt sigură că vom putea găsi o soluție.

– Fără îndoială. Totuși, este cea mai bună tactică pentru ca familia ta să mă accepte fără prea mare dificultate. Și nu este necesar să fie la curent cu contractul nostru. Pentru ei, voi fi un membru al familiei cu parte întreagă.

Își strânse cu tandrețe degetele peste cele ale tinerei.

– Și apoi, vreau să-mi fii soție. N-aș fi propus niciodată asta dacă nu era cazul.

De ce Neil? De ce? Întrebarea îi ardea buzele, dar se abținu totuși s-o pună. Fără îndoială, de teamă ca el să nu-i răspundă enumerându-i din nou lunga listă de motive practice...

– Vrei să te căsătorești cu mine, Deirdre?... o întrebă el blând.

Ea îi întâlni privirea, știind că în a ei strălucirea iubirea cu o forță pe care nu putea s-o ascundă.

Încet, dădu din cap și își închise degetele peste ale lui.

Capitolul 8

Așa cum promisese, Thomas fu acolo exact la ora opt. Curiozitatea sa era evidentă în privirile pe care le arunca alternativ celor doi pasageri care se mulțumeau să-și zâmbească, fericiți de viitorul care-i aștepta, deși triști că părăseau insula.

Neil propuse să efectueze amândoi călătoria până în Providence în mașina sa, dar ea refuză, pretextând că avea fără îndoială nevoie de a sa imediat. Merseră astfel unul în spatele celuilalt pe autostradă și nu se opriră decât pentru a prânzi într-un mic restaurant.

Era aproape ora două când parcară în fața casei Mariei Joyce. Căzură de acord asupra faptului că dacă îi vor anunța vestea mai curând, va fi cu atât mai bine. Și, în eventualitatea că Maria manifesta niște reticențe, Neil insistase să fie prezent.

Maria era în bibliotecă în momentul când Deirdre o strigă din holul de la intrare. Exclamațiile sale ajunseră la el chiar înainte ca ea să apară.

– Deirdre! În sfârșit! Mi-am făcut atâta sânge rău pentru tine! Dacă nu mă gândeam să-i telefonez Victoriei...

Se întrerupse brusc văzându-și fiica sprijinită în cârje, alături de un bărbat bărbos, îmbrăcat în blugi și cu un bluzon din piele.

– Dumnezeule, șopti ea. Ce ne-ai mai adus de data asta?...

Deirdre nu trebui să-l privească pe Neil pentru a ști că se abținea să nu râdă. Ea însăși își reținea cu greutate zâmbetul care îi venea în mod irezistibl pe buze.

– Mamă, ți-l prezint pe Neil Hersey. Neil, Maria Joyce...

Neil înaintă cu un pas și întinse o mână fermă pe care Maria n-avu de ales și o strânse.

– Foarte fericit să vă întâlnesc, doamnă Joyce. Deirdre mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

Maria clătină din cap, apoi se întoarse imediat spre fiica sa.

– Victoria a mărturisit până la urmă că plecasei pe insula ei din Maine. Nu pot totuși s-o cred, Deirdre. Acel loc este complet izolat și în starea ta...

– Mă simt bine, mulțumesc. Și apoi, Neil era cu mine.

Înainte ca mama sa să poată face cel mai mic comentariu, se grăbi să continue:

– Neil este de asemenea prietenul Victoriei. Și acum este și al meu. De altfel, ne vom căsători. Vreau să fii prima care o află.

Simți o plăcere aproape perversă la expresia de stupefacție care se întipări pe trăsăturile Mariei.

– Nu vorbești serios... șopti în cele din urmă Maria când își regăsi graiul.

– Ba da.

– Deirdre! Acum cincisprezece zile nu-l cunoșteai încă pe acest bărbat!

– Vei fi surprinsă, mamă, să constați cât de bine înveți să cunoști pe cineva petrecând două săptămâni cu el pe o insulă pustie...

– Ceea ce fiica dumneavoastră încearcă să vă explice, doamnă, interveni Neil, este că noi am făcut în această perioadă scurtă mult mai mult decât cea mai mare parte a oamenilor într-un an. Am împărțit responablitățile pe care le impunea întreținerea casei la fel ca tot ceea ce ținea de viața noastră de zi cu zi. După părerea noastră, căsătoria este o excelentă încheiere la prembulul pe care l-am cunoscut.

– Cred că am nevoie de un întăritor, oftă Maria, îndreptându-se spre salon.

Deirdre o urmă îndeaproape, iar Neil fu pe urmele ei.

– Mamă, doar n-ai să bei acum un pahar, o mustră ea. La ora două după masă?...

– Oh, ba da. Când după ani de sacrificiu, o mamă află că fiica sa se căsătorește cu primul venit, nu contează ora la care bea.

Deirdre îi aruncă lui Neil o privire complice, apoi se instală pe un scăunel cu spătar din piele de culoarea fildeșului.

– Cred că ar trebui poate să te așezi și să asculți ce vrem să-ți anunțăm...

– Nu cred că ar putea fi ceva mai rău, replică Maria jucându-se nervos cu șiragul de perle sidefii. Te-ai lepădat deja de familie pentru a preda cursuri de gimnastică, fără să te

gândești la problemele prin care trece firma noastră. Și acum, iată că te întorci cu un... hippy și că pe deasupra vrei să te căsătorești cu el!

Neil, care stătea lângă Deirdre, se gândi că auzise destule.

– Nu cred că ați înțeles foarte bine situația, doamnă Joyce, începu el pe un ton calm, dar autoritar. Eu nu sunt un hippy, cum nu sunt nici primul venit. Vă propun să-mi acordați avantajul unei rezerve și să țineți cont că înfățișarea mea se datorează celor două săptămâni pe care tocmai le-am petrecut pe o insulă. Am ținut doar să mă eliberez de constrângerile pe care le suport de-a lungul anului și anume un costum și o față perfect netedă.

– Cu ce vă ocupați? întrebă ea pe un ton care nu ascundea disprețul.

– Sunt avocat. Am propriul meu cabinet situat în Hartford. În mod obișnuit, lucrez pentru firme ca Jennings & Lange, Krohn Tech sau Holder Corporation...

El știa că aceste nume prestigioase în lumea afacerilor îi puteau aduce, dacă nu stima, cel puțin o apreciere favorabilă din partea Mariei Joyce. Știa de asemenea că, dacă dorea, îi va fi ușor să întreprindă o anchetă rapidă asupra lui și că atunci, numele de Wittnauer-Douglass va veni să întunece totul, ca o pată de cerneală pe o față de masă imaculată. Dar era un risc pe care trebuia să și-l asume.

Maria își netezi o cută imaginară pe rochia din crep de culoarea levănțicăi și ridică ochii spre Neil.

– Foarte bine. Sunt de acord că verdictul meu în ceea ce vă privește a fost puțin pripit, dar persist să cred că această idee de căsătorie este puțin prematură. V-ați gândit la o dată?

– Îndată ce formalitățile vor fi gata, declară el.

Maria cerceta gânditoare fundul paharului pe care tocmai și-l servise.

– Există o urgență? întrebă ea cu un calm prefăcut.

– Nu, răspunse Deirdre cu fermitate. Și chiar dacă era cazul, nu văd pentru tine decât motive de bucurie. De ani de zile mă sâcâi pentru a avea nepoți...

Maria bău o înghițitură de whisky, prea obișnuită să-și ascundă sentimentele pentru a se lăsa să pară cel puțin contrariată.

– În acest caz, totul este cum nu se poate mai bine, reluă ea în cele din urmă pe un ton sarcastic, întorcându-se spre fiica sa. Te căsătorești legal și te duci să te stabilești în Hartford cu soțul tău. Bineînțeles, fără să te ocupi de familia ta, care continuă să se lupte cu problemele sale.

– Nu vom locui în Hartford, o informă Neil. Ne vom stabili aici.

Maria ridică din sprâncene, uluită.

– Veți renunța la un cabinet în plină prosperitate?

– Îmi pot exercita profesiunea oriunde, îi replică el cu ușurință. De ce nu în Providence?

– De fapt, mamă, interveni Deirdre din nou, ne-am hotărât ca până la urmă să venim în ajutorul firmei.

Pentru a doua oară de când sosiseră, Maria rămase fără glas. Privirea sa trecea alternativ de la unul la celălalt, apoi își duse paharul la buze, ca pentru a putea găsi în băutură forța de a continua această întrevedere.

– Această hotărâre n-are nimic extraordinar, te asigur, inistă Deirdre. Neil este exact omul care ne trebuie și pentru

că ne căsătorim, afacerea nu va cădea în mâini străine. Nici tata n-ar fi îndrăznit să spere ca cel care va prelua într-o zi conducerea companiei să fie propriul său ginere.

– Dar este avocat! protestă Maria. N-are formația necesară pentru acest gen de muncă.

– Eu nici atât, nici chiar Sandra.

– Cum v-am spus mai înainte, interveni Neil din nou, am fost de-a lungul anilor în cadrul unor mari societăți; am putut primi așadar o pregătire deloc neglijabilă despre procedurile și tehnicile pe care le-aș putea aplica la Entreprises Joyce.

Făcu o pauză strategică și se încruntă.

– Vă pot asigura, doamnă Joyce, că nu mi-aș pune cariera amanet dacă nu eram sigur că toate șansele sunt de partea mea.

Dintr-o dată, Maria păru că nu mai avea argumente. Degetele i se încleștară pe perle.

– Ei bine, am... am impresia că v-ați gândit la toate.

Scutură din cap și poate pentru prima dată în ochii Deirdrei, păru să fie total derutată.

– Totul este atât de neașteptat, oftă ea. Nici nu voi avea timp să organizez o nuntă mare...

– Știi bine că nu asta doresc, spuse îndatoritoare Deirdre. Voi fi foarte fericită cu ceva cât mai discret.

– Vei fi într-adevăr fericită? repetă Maria.

În mod cert, întrebarea nu se referea la ceremonia în sine; Neil puse mâna pe umărul Deirdrei.

– Va fi, doamnă Joyce. Vă dau cuvântul meu.

* * *

După ce petrecură noaptea la Deirdre, a doua zi de dimineață porniră la drum spre Hartford. Neil avea numeroase demersuri de făcut, dintre care cel mai important era să-i anunțe pe asociați de plecarea sa. Le dădu de ales, fie să ia cabinetul pe numele lor, fie să se alăture altor companii și nu le ascunse satisfacția sa când ei optară pentru prima soluție. Astfel, sentimentul său de eșec era ușor diminuat...

Apoi, după ce rezolvă cu anumiți clienți diferite probleme rămase în așteptare, făcu o vizită la o agenție pentru a-și pune apartamentul în vânzare.

Îndată după întoarcerea lor în Providence, începură să caute o casă. Hotărât lucru, șansa era de partea lor, deoarece găsiră rapid una, în mod ironic situată nu departe de cea a Mariei. Proprietatea era amplasată în mijlocul unui teren de trei hectare împădurite, chiar la ieșirea din oraș și Deirdre nu avu liniște până nu începu lucrările de renovare.

Peste trei zile, erau căsătoriți.

* * *

În timpul săptămâinilor următoare, Neil și Deirdre nu avură deloc timp să respire. Neil se cufundă în dosarele și arhivele de la Entreprise Joyce, hotărât să se familiarizeze cu toate aspectele comerciale ale companiei. Temerile vagi ale Deirdrei fură repede risipite: soțul său fu acceptat fără rezerve

de Sandra și de unchii ei, prea fericiți că în sfârșit puteau lăsa în seama lui responsabilitățile devenite prea grele pentru ei. Și chiar dacă el se întorcea seara extenuat, Deirdre știa să-l întâmpine cu toată înțelegerea și atențiile necesare pentru a-l ajuta să uite de ziua de muncă.

El o punea la curent cu progresele sale în cadrul companiei, și era în schimb încântat să afle îmbunătățirile pe care ea le adusese casei în timpul absenței sale. Deirdre punea în decorarea ei un entuziasm care o surprindea și pe ea însăși. Fără îndoială, faptul că eforturile sale îi aduceau laudele lui Neil nu era străin de asta...

Cu toate acestea, bunăvoința sa fusese temperată de prudența pe care și-o impunea în mișcări. I se scosese ghipsul la trei săptămâni după căsătorie și recuperarea era uneori foarte greu de suportat. Totuși, la cel mai mic semn de slăbiciune emoțională din partea sa, Neil era acolo pentru a-i reinsufla acea încredere pe care o pierdea în rarele momente de descurajare.

Amâna fără încetare momentul în care să-și reia munca, știind că nu era încă gata. În mod ciudat, activitatea profesională nu-i lipsea atât de mult cât ar fi crezut. Dar bineînțeles, între pregătirea casei și obligațiile sociale cu Neil, de la care nu se putea sustrage, n-avea de fapt timp să se plictisească.

Cât despre Neil, era încântat. Deirdre se dovedea a fi o soție minunată. Singura umbră care mai rămăsese încă pe tablou era acel contract pe care-l semnaseră amândoi. I-ar fi plăcut să creadă că se căsătoriseră din dragoste și nu doar

pentru a pecetlui un pact comercial în beneficiul lor reciproc. Dar Deirdre nu rostise niciodată cuvintele pe care el aștepta cu nerăbdare să le audă...

Dimpotrivă, în ceea ce privea munca sa, n-avea nici un regret. Sarcina pe care și-o atribuise îi plăcea și treptat i se deschiseră perspective captivante. Curând, fu evident că prin contribuția sa Entreprise Joyce nu-și permitea doar să supraviețuiască, ci să se și dezvolte în egală măsură.

Deirdre era fericită. Încrederea sa în Neil se justificase.

Maria Joyce împărtășea părerea fiicei sale, deși într-o zi când luat prânzul împreună, nu-i ascunsese că făcuse o mică anchetă referitoare la ginerele său.

– N-ați fost foarte cinstiți nici unul, nici celălalt referitor la trecutul lui... îi reproșă ea Deirdrei. Nu mi-ați vorbit despre Wittnauer-Douglass.

– Nu era nimic de spus, declară Deirdre lăsând paharul cu apă minerală. A avut mari probleme cu acest client și a fost obligat să rezilieze contractul cu ei. Dar nu face greșeala să-l judeci numai după acest incident.

– După prietena mea, Bess Hamilton, al cărui soț ocupă un loc în consiliul de administrație de la Wittnauer-Douglass, Neil ar fi vinovat de unele... indiscreții.

Mânia Deirdrei fu pe cât de neașteptată, pe atât de violentă.

– Dacă soțul acestei Bess Hamilton este membru al consiliului, este pentru că a fost și el implicat în aceste indiscreții, cum le spui tu. Neil a demisionat tocmai pentru că refuzase să fie complice.

– Nu asta este versiunea lui Bess.

– Și pe cine alegi să crezi? Pe prietena ta sau pe ginerele tău?

Privirea Mariei rămase impenetrabilă.

– Alegerea mea este mai degrabă limitată, nu? Neil s-a intalat bine în companie și...

– Și a prestat o muncă excelentă. Nu poți s-o negi.

– Dar sunt obligată să mă întreb despre motivațiile sale. După Bess, practic a fugit din Hartford. Mărturisește că nu iese fum fără foc, totuși.

– Ah, mă așteptam la asta! exclamă Deirdre a cărei frustrare era aproape ca cea a lui Neil când îi explicase toată afacerea. N-a fugit, este o minciună. Asociații săi au preluat cabinetul și te pot asigura că încă are clienți fideli care n-ar fi ezitat să-l urmeze dacă le-ar fi propus. Au încredere în el. Îi cunosc valoarea. De ce crezi că ar fi avut nevoie să fugă?

Maria scoase din poșeta sa de crocodil o tabacheră aurită și o puse pe masă. În mod evident, manifesta cele mai mari reticențe în fața argumentelor fiicei sale. Calmă, își aprinse țigara înainte de a da lovitura de grație.

– Oricum, avea un motiv bun să te ia de soție.

– Ce vrei să insinuezi, mamă? întrebă Deirdre cu o voce înăbușită.

– Doar că va trebui să fii prudentă. Că toți va trebui să fim prudenți. Cine știe, poate are ideea să ne fure compania.

– Este imposibil.

– Din ce cauză?

– Pentru că este soțul meu! Pentru că-l cunosc!

– Îl iubești și dragostea predispune rareori la obiectivitate.

– Nu în acest caz. Am toată încrederea în el.

Contractul pe care Neil aproape o obligase să-l semneze nu era oare o dovadă a integrității sale? Totuși, Deirdre nu voia să-i vorbească mamei sale despre el, chiar dacă această dezvăluire ar fi pus capăt bănuielilor sale.

– Și dacă nu-i mai poți acorda aceeași încredere, continuă ea, puținul pe care-l poți face este să-i fii recunoscătoare. V-a eliberat de o povară enormă și sunt sigură că tata ar fi fost mândru de ceea ce a realizat în cadrul companiei.

Ajunsă la acest punct al conversației, Maria consideră mai bine să schimbe subiectul. Cu toate acestea, acuzațiile sale răsunară mult timp în mintea Deirdrei.

Deirdre era gata să se lupte pentru a-l apăra pe Neil. Avea încredere deplină în el. Totuși, uneori regreta că el își canaliza toată energia spre firmă și-i părea rău după acele zile fericite de pe insulă când îi acorda tot timpul său.

Legea este o amantă foarte pretențioasă. Asta îi afirmase el, acolo... Ea însăși îi răspunsese atunci că pur și simplu nu întâlnise femeia ideală. Pe de altă parte, era ea oare, acea femeie ideală? O nesiguranță continua s-o împiedice să se abandoneze fericirii pe care ar fi putut-o trăi. Neil nu-i vorbise niciodată despre dragoste...

Neliniștea ei sporea o dată cu trecerea zilelor. Zile fercite, totuși.

Începu din nou să frecventeze clubul de sport, dar nu pentru a preda. Deși nimic n-o împiedica s-o facă în mod real, refuza asta, prea obosită pentru a face efortul necesar. Îi

încolțise în minte ideea că vocația sa pentru gimnastică aerobică era poate legată numai de nevoia de a fugi de la Entreprises Joyce. Ceea ce ar explica dezinteresul său...

Zilele erau uneori monotone, deseori lungi. Lua masa de prânz cu prieteni, dar nici chiar conversațiile lor animate nu reușeau s-o scoată din indispoziția din ce în ce mai persistentă pe care o simțea.

În cele din urmă, într-o bună dimineață, se hotărî să se ducă s-o vadă pe Victoria. Nu se văzuseră de la nuntă, la care Victoria fusese bineînțeles invitată, iar Deirdre conta pe ea pentru a ieși din această inexplicabilă depresie...

* * *

– De cât timp îl cunoști pe Neil? o întrebă Deirdre, îndată ce chelnerul plecase cu comanda lor.

– De trei ani, răspunse Victoria, înclinând ușor capul. De ce întrebi?

– Este cu adevărat un prieten sau o cunoștință?

– Nu ne vedem decât rareori, dar judecând după intensitatea relațiilor noastre, aș putea spune fără să ezit că suntem foarte apropiați... Deirdre, nu sunt complet proastă. Încetează s-o mai iei pe ocolite, de acord? Ce nu merge?

Deirdre ridică din umeri, jucându-se distrată cu paiul de la cocteilul său exotic.

– Nu știu... începu ea evaziv. Numai că totul s-a întâmplat atât de repede între noi. Mă întreb uneori dacă nu trebuia să ne gândim mai mult...

– Te îndoiești de Neil?

– Nu... În sfârșit... poate, uneori. Într-o zi, mama a insinuat ceva referitor la Neil și de atunci, asta nu încetează să mă chinuie.

– Mama ta... oftă Victoria. Este o foarte bună prietenă, dar îi cunosc defectele. Face parte dintre acei oameni care nu sunt niciodată mulțumiți. Nu trebuie să iei prea mult în serios ceea ce spune ea, Deirdre. Am discutat deja despre asta, o dată.

– Știu. Dar este ca și când mi-a sădit în suflet o buruiană care refuză să dispară.

Ea ridică ochii imploratori spre fața senină a prietenei sale.

– Victoria... După părerea dumitale, Neil este un ambițios?

– Sper asta, pentru el. Este o excelentă calitate.

– Dar oare ar putea fi, în pofida corectitudinii?

– Nu. Cu siguranță nu. Neil este absolut integru. Altfel, cu siguranță n-ar fi avut probleme cu Wittnauer-Douglass.

Deirdre dădu din cap, împărtășind în întregime această părere.

– Mama nu este de această părere, din nefericire. A aflat despre Wittnauer-Douglass și presupune că Neil vrea să-și însușească Entreprises Joyce.

– Oricum, nu ești de părerea ei?

– Nu, bineînțeles. Dar a reușit să strecoare acuzația cu atâta subtilitate încât, fără voia mea, mă gândesc la asta mereu.

– Deirdre... Te pot asigura că acest om n-are pic de necinste în el. Și cu atât mai puțin egoism. Ți-a povestit oare ce a făcut pentru nepoata mea?

Deirdre se încruntă și scutură din cap.

– Nu. Nici măcar n-a menționat că ai o nepoată.

– Asta nu mă miră din partea lui. Ei bine, cu ceva timp în urmă, ea a avut de-a face cu poliția. N-avea decât nouăsprezece ani la acea vreme și mama sa – sora mea – era scoasă din minți. Ele locuiesc într-un oraș mic din Connecticut și nu știa la cine să apleze. L-am sunat pe Neil, conștientă că dreptul penal nu este specialitatea lui, dar sperând că va putea să-mi recomande pe cineva. Nu numai că a făcut-o, dar s-a implicat personal în problemă și când celălalt avocat a vrut să-i achite salariul, a insistat să-l scadă din suma totală a onorariului pe care i-l cerea nepoatei mele pentru că a aparăta-o. Cu succes, de altfel, pentru că a fost recunoscută nevinovată de furtul pentru care era acuzată. Așadar, încheie ea zâmbind, aceasta este oare atitudinea unui om egoist și interesat numai de putere?

– Nu, consimți Deirdre. Și știu că deseori s-a luptat pentru cauze caritabile. Dar situația noastră este cu totul alta.

– Bănuiesc că în ochii lui nimic nu este mai important decât dragostea voastră.

Victoria se miră de expresia dureroasă care se întipări pe chipul Deirdrei.

– Deirdre?... Îl iubești, nu-i așa?

– Oh, da!

– Și atunci...?

– Nu sunt sigură că și el mă iubește.

– Cum? Nu vorbești serios...

– Nu glumesc, Victoria. Nu mi-a spus niciodată că mă iubește. Ne-am căsătorit pentru... pentru motive practice.

Victoria puse prietenește mâna pe brațul tinerei femei.

– Ascultă, Deirdre. Eu cunoșteam suficient situațiile voastre, ale amândurora, pentru a ști că această căsătorie a fost o adevărată binecuvântare pentru amândoi. Dar l-am văzut pe Neil la ceremonie și dacă acel bărbat nu este îndrăgostit, eu demisionez din rolul meu de mijlocitor. Și apoi, ce-ți răspunde când îi mărturisești iubirea ta?

Vinovată, Deirdre își lăsă nasul în farfurie.

– Nu se poate! exclamă Victoria cu voce joasă. Dar de ce, Dumnezeule mare?

– Mi-e teamă că nu încearcă aceleași sentimente față de mine. Și apoi, oricum, când se întoarce seara, avem atâtea alte lucruri de discutat...

– Mmm...

Victoria rămase gânditoare, în timp ce chelnerul punea în fața lor salata de avocado și grepfrut.

– Neil este foarte ocupat, nu? o întrebă ea.

– Da, foarte.

– Și tu te simți puțin... neglijată?

– Da.

– I-ai vorbit despre asta?

– Nu. Nu vreau să am aerul că mă plâng. L-am supărat destul când eram pe insulă. Și, de altfel, asta n-ar schimba nimic. Nu-și va întrerupe munca pentru mine.

– Poate te-ar ajuta să-ți găsești o activitate.

– Oh, Victoria, oftă Deirdre cu tristețe. Dacă ai ști cât te invidiez. Îndată ce termini un lucru, începi imediat altul. Înainte, și eu găseam zilele prea scurte, dar acum nu mă tentează nimic. Mă plictisesc...

– Vrei să fii lângă Neil, nimic mai simplu. De ce nu te-ai duce la birou cu jumătate de normă?

– Ah, nu. Am jurat că nu voi pune piciorul acolo. Și-ar bate toți joc de mine dacă aș reveni asupra hotărârii mele.

– Doar imbecilii nu-și schimbă părerea, Deirdre.

– Nu știu, Victoria... Trebuie să mă mai gândesc la asta.

– Fă-mi o plăcere, Deirdre... Vorbește cu Neil, de acord? Numai cu el poți rezolva această problemă. Și sunt sigură că, amândoi, veți găsi o soluție.

– Voi încerca.

– Nu încerca. Fă-o!

Deirdre nu-i putu vorbi lui Neil în aceeași seară. Era prea obosit. Nici a doua zi – avea o cină cu niște clienți străini. A treia zi, ea era cea care suferea de o puternică durere de dinți...

Astfel se scurseră trei săptămâni până când, într-o seară, Neil, întors mai devreme de la serviciu o suprinse pe Deirdre dormind ghemuită pe divan. Se aplecă și o trezi cu un sărut pe tâmplă.

– Neil, ce...? Oh, bâigui ea îndreptându-se. Nu știam că te vei întoarce atât de curând...

El scoase atunci de la spate un trandafir roșu pe care i-l întinse.

– Este foarte frumos, murmură ea. Este vreo ocazie deosebită?

– Mmm... mm. Sărbătorim sarcina ta.

Zâmbetul Deirdrei îi îngheță pe buze.

– Cum ai ghicit?

– Suntem căsătoriți de trei luni, draga mea. Există niște semne vestitoare pe care un soț este totuși capabil să le observe.

Ea dădu din cap, stânjenită.

– Haide, o liniști el. Ești însărcinată. Ce este atât de teribil în asta? Nu vrei copii?

– Ba da! Numai că... Oh, nu mai știu. Nu eram, sigură că vei fi fericit.

– Îți spusesem deja că voiam o familie.

– Da, dar „într-o zi"...

– Ei bine, ziua asta a venit, asta este tot. Și cu cât mă gândesc mai mult la asta, sunt mai fericit.

Luând-o de mână, o invită să se ridice pentru a o îmbrățișa. Fără să le poată opri, lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii Deirdrei și ea își înfundă fața în cămașa lui.

– Voi deveni rotundă, se lamentă ea.

– Vei fi foarte frumoasă.

– Vei fi obligat să mă suporți toată viața.

– Oare m-ai auzit plângându-mă?

– Oh, Neil... ești prea drăguț cu mine.

Rămaseră astfel mult timp, Deirdre plângând încet lângă Neil. Era atât de fericită să aștepte acest copil de la Neil, dar și atât de speriată...

Capitolul 9

Deirdre începu să facă vizite regulate la medic și își făcu un regim pe bază de vitamine. Neil însuși îi propusese într-o zi să vină s-o ajute pe secretara de la serviciul de personal și ea își făcu obiceiul să petreacă la birou câteva ore la două sau trei zile, ceea ce rupse monotonia în care își folosea timpul. Măcar nu mai încerca acea impresie de descurajare despre care îi vorbise Victoriei. Copilul pe care-l aștepta îi acaparase toate gândurile și activitățile.

Se ducea în fiecare zi la clubul de sport și efectua douăzeci de lungimi de bazin, hotărâtă să se mențină în formă.

Și mai ales, se străduia să nu-i dea lui Neil motive de a se plânge de ea. Accepta cu calm întârzierile datorate unui surplus de muncă, nu protesta când pleca în călătorie de afaceri, nu-l sâcâia să-și facă timp centru a veni să joace tenis cu ea. Participa la cocteilurile și recepțiile de la care nu se putea sustrage, întotdeauna amabilă, întotdeauna amuzantă și când în

cele din urmă se întorceau seara acasă, nu se dădea înapoi de la nimic pentru a-l mulțumi atât din punct de vedere fizic cât și emoțional.

Totuși, evitând astfel orice motiv de a se certa, nu avea nici un mijloc de a se elibera de acea frustrare care se amplifica treptat în ea. Și-ar fi dorit ca el să nu muncească atât de mult, să petreacă mai mult timp alături de ea, dar cu toate acestea, refuza să-și deschidă inima în fața lui. Și niciodată... niciodată el nu rostise acele cuvinte pe care îl implorase în tăcere să i le spună.

Și apoi, Maria Joyce veni într-o zi s-o viziteze pe fiica sa, care se pregătea să plece la birou.

– Te-a pus la curent cu ultimul său proiect? o întrebă ea fără nici un preambul.

– Cine, Neil? Are cel puțin zece proiecte diferite pe zi...

– Acesta este deosebit. S-a înscris pe listă pentru a obține un contract cu guvernul pentru o divizare electronică. Cu toate că, îți amintești că noi am făcut o datorie de onoare din a trata numai cu persoane particulare...

– Da, într-adevăr, mi-a vorbit despre asta. Și? Care este problema? Presupun că dacă s-a gândit la așa ceva, este pentru că poate fi profitabil pentru companie.

– Pentru companie, sau pentru el? insinuă Maria.

– Nu este același lucru? îi replică Deirdre, silindu-se să fie calmă.

– Nu când una dintre firmele aflate în competiție este Wittnauer-Douglass.

De data aceasta, Deirdre fu luată pe nepregătite. Nu știa. Închise ochii un scurt moment și inspiră adânc.

– Sunt sigură că sunt numeroși concurenți și că...

– Neil caută să se răzbune pe Wittnauer-Douglass.

– Răzbunarea nu-l interesează, îl apără Deirdre. Toată această poveste ține de trecut. Acum este foarte fericit și n-ar strica totul pentru o simplă răzbunare.

– De asta ai încercat să mă convingi încă de la început, când te îndemnam la prudență. Dar acum, am dovada...

– O dovadă?...

– Soțul tău este pe punctul de a antrena Entreprises Joyce într-o competiție absurdă cu singurul scop de a realiza o răzbunare personală. Altfel, sunt sigură că n-ar fi făcut-o. Gândește-te la asta. Nu ți se pare curios că, pentru prima dată facem acest gen de demers și că unul dintre concurenții noștri importanți este tocmai Wittnauer-Douglass?

Deirdre se sprijini cu amândouă mâinile de masă și ridică ochii spre mama sa.

– Cunoști oare amănuntele acestei afaceri, mamă? Cine și-a prezentat primul oferta? Wittnauer-Douglass sau Entreprisesc Joyce?

Maria își ridică inutil gulerul mantoului său de culoarea nisipului.

– De unde aș putea să știu?...

– Dacă vrei dovezi, ar fi interesant să-ți îndrepți cercetările în această direcție. Dacă Neil și-a prezentat primul propunerea, fără să știe că Wittnauer-Douglass va fi printre numeroșii săi rivali, atunci nevinovăția sa este evidentă.

Maria înlătură acest argument cu un gest vag din mână.

– În orice caz, celelalte îl acuză.

Deirdre se încruntă, fără să înțeleagă.

– Ce vrei să spui?

– Deirdre... oftă Maria. Ești oare atât de naivă? Neil te-a întâlnit ca din întâmplare în momentul în care trebuia să schimbe orașul și activitatea sa...

– Am discutat deja despre asta și...

– A făcut totul ca să te convingă să te căsătorești cu el și să obțină astfel mână liberă în companie. Și toate acestea cu o singură idee în minte: răzbunarea sa.

– Singura sa ambiție este să redea strălucire blazonului firmei. Ce dorești oare mai mult?

– Să renunțe la acest contract. Pentru a-l obține în detrimentul firmei Wittnauer-Douglass, este capabil să propună un deviz minim, iar noi să nu-l putem onora. Ceea ce ar însemna falimentul nostru.

– Și ar însemna în egală măsură distrugerea a tot ceea ce a întreprins nu de mult, pentru noi și pentru el. Nu este atât de autodistrugător cum se pare că gândești tu, mamă. Este ridicol!

– Este totuși un risc pe care îl acceptă.

– Cine nu riscă, nu câștigă. Dacă Neil se mulțumea să fie prudent, graficul beneficiilor n-ar fi crescut în acest caz în ultimele două luni.

– Este prea îndrăzneț. Va trebui să-i vorbești.

Răbdarea Deirdrei începu să slăbească serios.

– Am ascultat destul, declară ea pe neașteptate, luându-și poșeta sub braț. Plec. Tu poți rămâne dacă vrei, dar eu trebuie să merg la lucru.

La fel cum se întâmplase și mai înainte, acuzația Mariei își croi dum în sufletul Deirdrei. Cu atât mai mult cu cât Art Brickner, directorul personalului, ca și vicepreședintele companiei, veniră să-și exprime îngrijorarea față de acest demers. Deirdre își repeta în zadar că aceste neliniști se datorau doar temerii pe care, în mod inevitabil, o provoca fiecare schimbare, asta n-o liniștea.

Furtuna de care se temea deja de mai multe zile, izbucni într-o după-amiază. Deirdre tocmai tricota o adorabilă cămășuță scurtă, cu mâneci lungi de culoare roșie, pentru copil, ascultând un disc de muzică clasică, în clipa când sosi Neil.

– Deja? spuse ea cu o plăcere evidentă.

El o sărută tandru și se așeză alături de ea pe canapea.

– Deirdre, vreau să-ți cer o favoare. Trebuie să mă duc neapărat la Washington în seara aceasta. Crezi oare, că vei putea ieși fără mine?

Intenționaseră să se întâlnească împreună cu alte trei perechi într-un restaurant francez și ar fi acceptat cu plăcere compania lor.

– Oh, Neil... se lamentă ea. Ești oare neapărat obligat să te duci acolo? Nu poți mai bine să-l trimiți pe Ben?

Ben Tillotson era directorul adminsitrativ pe care Neil îl adusese în companie.

– Fiica sa a venit în această dimineață din California să-l viziteze. Nu este rezonabil să-i cer să mă înlocuiască. Și așa va trebui să mi se alăture mâine pentru prezentarea proiectului.

– Atunci, Jack?

– Jack este un tehnician excepțional, dar n-are diplomația necesară.

– Să nu-mi spui că tu ești singurul diplomat din firmă.

Sarcasmul ei începu să irite răbdarea lui Neil.

– Deirdre, oftă el, nu văd de ce te enervezi așa. Dacă vrei cu adevărat, pot s-o sun pe secretara mea pentru a anula această ieșire, dar îți mărturisesc că nu mi-ar plăcea. Crede-mă, dacă puteam delega pe cineva în locul meu, n-aș fi ezitat. Dar este imposibil.

– Asta pentru că nu împarți suficient responsabilitățile tale, îi declară ea cu o frustrare crescândă. Pui munca înaintea oricărui alt lucru din viața ta...

– Ești nedreaptă, Deirdre.

– Nedreaptă? Poate și egoistă? exclamă ea, furioasă.

– Ascultă, te rog, nu face un munte dintr-un mușuroi de cârtițe... Nu-ți face bine în starea ta.

– Ba da, este chiar excelent. Mai bine decât să-mi păstrez resentimentele ascunse în mine.

Neil se încordă brusc.

– Despre ce vorbești?

– Nu mai suport, Neil. Am încercat să fiu pentru tine soția perfectă. Am suportat totul fără să mă plâng, pentru a-ți face plăcere. Voiam ca această căsătorie a noastră să fie o reușită.

– Credeam că era. Trebuie oare să înțeleg că în tot acest timp te-ai prefăcut?

Ea scutură din cap.

– Aș fi fost incapabilă de așa ceva. Este o reușită la un anumit nivel. Dar nu este de-ajuns. Trebuie să fie la fel și în

comunicare. Discuți toate problemele muncii tale cu mine, dar eu nu știu ce gândești, ce simți. Sunt zile în care mă simt total în afară de ceea ce se întâmplă.

– De ce n-ai stat de vorbă cu mine?

– Ei drăcie, Neil, nu mă cunoști oare destul de bine acum, pentru a veni la mine fără să fie nevoie să te caut eu?

– Nu! explodă el la rândul său. Credeam că ambiția ta era să fac această firmă să funcționeze la capacitatea maximă, dar fără îndoială m-am înșelat. De luni de zile mă spetesc muncind degeaba!

O clipă, fu luată pe neașteptate.

– Credeam că-ți place munca ta...

– Asta în cazul în care eforturile mele erau încununate de succes. Eram fericit să pot participa la relansarea companiei. Dar satisfacția mea era întotdeauna direct sau indirect legată de tine.

– Ești sigur de asta, Neil? întrebă ea sceptică. Această satisfacție nu era oare uneori doar personală?

– Da, se poate. Am simțit o anumită mândrie că am realizat această performanță. La urma urmei, nu aveam formație de om de afaceri... Mi-am asumat niște riscuri la care nu m-aș fi gândit niciodată acum câțiva ani.

– Din ce motiv ți le-ai asumat, Neil?

Neil o privi o clipă fără să spună nimic. Calmul pe care-l afișa era doar aparent. O simțea încordată și ghicea că răspunsul pe care îl aștepta de la el era important.

– Pentru că făcea parte din înțelegerea noastră.

Ea se ridică încet și se îndreptă spre fereastră.

– Și... de ce oare am făcut această înțelegere?

– Pentru că tu aveai nevoie de mine și eu de tine.

– Exact. Și presupun că acesta este unul dintrre motivele care mă frământă. Aveai multe de demonstrat după ceea ce se petrecuse în Hartford. Ai venit aici, ai intrat în companie, ai realizat în câteva luni mai mult decât oricine – inclusiv tatăl meu – în câțiva ani. Ai fost la înălțimea tuturor speranțelor mele și chiar le-ai depășit. De ce, Neil?

– De ce? repetă el neîncrezător. Este o întrebare absurdă.

Distrată, ea smulgea funzele uscate ale unui ficus superb.

– Crezi? Nu încercai doar să le demonstrezi celor de la Wittnauer-Douglass că-i poți bate la propriul lor joc?

– Cum?

Ochii lui Neil se îngustară în mod periculos.

– Explică-te mai bine, Deirdre. Despre ce vorbești?

– Despre contractul pentru guvern. De ce mi-ai ascuns că Wittnauer-Douglass era de asemenea pe listă. A trebuit să aflu de la mama și bineînțeles că a reușit să aducă acuzații grele împotriva ta.

– Nu este prima dată când încercă să mă discrediteze, replică el. Și în afară de asta, încetează să te mai ocupi de planta aia și vino aici! Ceea ce am să-ți spun, reclamă toată atenția...

Ea se întoarse pentru a-l înfrunta, dar nu ripostă. Expresia lui Neil era furioasă. Ochii îi străluceau de mânie și maxilarele sale încleștate nu prevesteau nimic bun.

– Îți închipui că țin să obțin un contract pentru a mă răzbuna pe Wittnauer-Douglass! Că tot ceea ce am făcut de când ne-am căsătorit n-a fost decât în acest scop!

– Eu n-am pretins niciodată asta! îi replică ea. Mama este cea care...

– Care ți-a inoculat virusul suspiciunii. Și acum, te îndoiești și tu.

– Da, mă îndoiesc! Te-am apărat în fața ei și de asemenea în fața altora care au venit să mă întâlnească pentru a-i liniști. Nici un avocat n-ar fi fost mai convingător decât mine, dar răbdarea mea are niște limite. Acum, nu-mi pot scoate din minte că această căsătorie a noastră n-a fost decât un mod ingenios de a rezolva o problemă dificilă! Și Dumnezeu știe cât urăsc aceste cuvinte!... Am făcut o căsătorie de conveniență, Neil, și n-o mai suport! Înnebunesc!...

Neil își trecu o mână nervoasă prin păr.

– Crezi oare că pentru mine este altfel? Am făcut totul pentru a mă convinge că lucruruile mergeau bine. Și descopăr pe neașteptate că toate eforturile mele au fost inutile. Credeam că ai încredere în mine, dar evident, m-am înșelat. Voiai doar pe cineva care să te ajute să te descurci, așa este? Și acum, că nu mai ai nevoie de mine, reziliezi contractul?

– Nu interpreta cu rea intenție ceea ce spun.

– Atunci, ce aștepți de la mine, Deirdre?

Ea tremura din toată ființa sa, de frustrare, de mânie, de emoție.

– Totul! urlă ea. Vreau totul. Vreau dragoste, Neil! Numai asta este ceea ce contează.

Neil, profund tulburat, pradă și el unei furii incalificabile, se ridică și ieși din încăpere, trântind ușa.

Câteva secunde mai târziu, ea auzi demarând furios motorul Corvettei.

Atunci, disperată, se rezemă de perete și lăsă lacrimile să-i șiroiască pe obraji. Neil n-o iubea. Îi dăduse ocazia să i-o spună și el nu profitase de ea. N-o iubea, acum era sigură de asta...

* * *

Neil merse cu mașina ore întregi. Se opri la o cabină telefonică pentru a suna la birou, dar renunță și se duse acolo. Nu dorea să se ducă la Washington; nu-i păsa dacă obținea contractul acela blestemat cu guvernul. Nu mai dorea nimic... decât să se întoarcă lângă Deirdre.

După ce parcursese kilometri repetându-și într-una conversația pe care tocmai o avusese cu ea, își dădu brusc seama că era fără îndoială gata să comită o greșeală monumentală. În ciuda claxoanelor care îi întâmpinară manevra, efectuă calea întoarsă pe drum și nu se opri până nu fu din nou în apropierea ei. Era aproape ora zece când își opri în sfârșit mașina în fața garajului și se grăbi spre casă.

– Deirdre? o strigă el închizând ușa după el.

Nu obținu nici un răspuns și aprinse lumina în toate camerele pe măsură ce le străbătea.

– Deirdre!...

Mânia cedase acum locul îngrijorării când o mulțime de scenarii unul mai îngrozitor decât celălalt îi trecură prin minte. Ce putuse oare face în timpul absenței sale? Era deprimată și în plus, însărcinată...

Revenind în salon, o zări în cele din urmă. Era aplecată pe un scăunel cu spătar, aproape de fereastră, și ridică spre el ochii roșii de plâns.

Îngenunchind lângă ea, îi atinse ușor obrazul cu degetul.

– Te-ai întos? șopti ea îndreptându-se.

– După cum vezi...

– N-ai plecat la Washington?

– Nu.

– Dar contractul?...

– N-are nici o importanță.

– Dar ți-l doreai.

– Nu atât de mult cum te doresc pe tine.

Ea se încruntă, neîncrezătoare.

– Am avut timp să reflectez în toate aceste ore, îi explică el și mi-am dat seama că n-am înțeles nimic. Eram atât de convins că voiai să pui capăt căsătoriei noastre încât n-am vrut să aud altceva. Și apoi, când am retrăit discuția noastră, mi-am dat seama că poate aceste cuvinte aveau alt sens... Poate mă înșel din nou, dar de data aceasta cred că este important să-mi asum riscul...

El inspiră adânc.

– Te iubesc, Deirdre. Acesta este motivul pentru care voiam să te căsătorești cu mine, înaintea tuturor celorlalte. Tot ceea ce am câștigat în afară de asta nu este de neglijat, dar rămâne pe locul doi. Mi-am construit fără îndoială propriile mele măsuri de apărare pentru că nu știam motivațiile tale reale și mi-a fost teamă să fac primul pas pentru a afla dacă mă iubești...

Ochii săi deveniră în mod ciudat umezi și vocea îșI pierduse din siguranță.

– Mă iubești, Deirdre? o întrebă dintr-o suflare.

Lacrimi noi porniră pe drumul celor care se uscaseră pe obrajii ei.

– Desigur, murmură ea, abia auzit.

Neil închise ochii, extrem de ușurat și o strânse lângă el aproape s-o sufoce.

– Oh, Deirdre... Am fost atât de proști, șopti el în părul ei. N-am rostit niciodată aceste cuvinte. Numai ele erau importante și nu ni le-am spus niciodată.

– Dacă ai ști cât de mult te iubesc, răspunse ea ridicând ochii spre el.

– Când mă gândesc că am fi putut trece pe lângă o fericire incredibilă...

O strânse mai puternic în îmbrățișarea sa, ca și când s-ar fi temut dintr-o dată să n-o piardă, apoi puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut pătimaș.

– Tot ce am avut în viață, tot ce am riscat, ce am pierdut... nimic din toate astea nu mai are importanță acum. Numai tu contezi. Locul meu este în brațele tale.

– Știu, consimți ea, înfundându-și fața în gulerul cămășii sale.

Închizând ochii, respiră parfumul cunoscut al acestui bărbat pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume.

Pe neașteptate, se îndepărtă de el, cu o expresie tulburată pe chip.

– Neil! Cina de afaceri.

– Nu te neliniști. Am anunțat-o pe secretara mea s-o anuleze. Vom merge în altă zi... împreună.

Deirdre își încreți nasul strengărește.

– Nu-mi place familia Emery. El este plictisitor de moarte și ea se îneacă în parfum, că-mi face greață.

Neil izbucni în râs, dar Deirdre nu terminase.

– Donald Lutz nu știe să vorbească decât despre el și soția lui despre bijuteriile pe care i le face cadou... Cât despre familia Spellman, sunt...

Neil își acoperi gura cu mâna, dar arboră un zâmbet radios:

– Sunt niște clienți importanți. Din când în când, trebuie să ne sacrificăm pentru binele companiei. De altfel, referitor la asta...

O duse spre canapea, unde o invită să se așeze pe genunchii lui.

– Am încredere în tine, Neil, murmură ea. Și sunt de acord cu acest contract...

– Țin să afli că nu știam despre participarea firmei Wittnauer-Douglass la această afacere când am prezentat propunerea.

– Este exact ce i-am sugerat mamei. Dar, firește, n-a vrut să asculte nimic. Este îngrozitoare... Încep să înțeleg de ce tata își consacra toată energia muncii. Fugea de ea. Sper că nu este și cazul tău... adăugă ea după o clipă de ezitare.

Doar zâmbetul lui îi fu suficient pentru a se liniști.

– Nu este nici un pericol. Nu trec cinci minute fără să mă gândesc la tine... Și apoi, motivația mea este alta. Căutam să te mulțumesc pentru a-ți câștiga respectul.

– Ai câștigat mai mult decât asta... admise ea blând. Sunt literalmente uluită de ceea ce ai realizat în câteva luni. Dar să știi, eram serioasă mai înainte... Aș vrea să-mi acorzi mai mult din timpul tău. Vreau să ne putem permite mici prânzuri în doi, plimbări romantice, weekenduri la mare...

O licărire amuzată se aprinse în ochii lui Neil.

– Cred că ar putea fi posibil...

– Vreau să merg cu tine mâine la Washington.

– Nu.

– De ce?

– Pentru că eu nu merg acolo.

Ea îl privi cu insistență, fără să înțeleagă.

– Nu te duci acolo?

– Nu. Se poate ocupa foarte bine Ben de asta.

– Totuși, tu ești cel mai indicat să prezinți acest proiect!

– Dar există acolo un conflict de interese.

– Știi că am spus asta sub influența mâniei și că eu...

– Știu... i-o tăie el cu o voce liniștitoare. M-am gândit mult la situația asta, tot în timp ce mergeam cu mașina. Trebuie să mărturisesc, chiar dacă ambiția mea nu era, la început, să intru în competiție cu Wittnauer-Douglass, n-am putut să nu încerc o satisfacție aproape perversă când am aflat de participarea lor.

– Nu văd nimic pervers în asta...

– În orice caz, răzbunarea mea s-a împlinit deja.

– Da, și printr-o reușită care se datorează numai cinstei și talentului. Dar de fapt, nu regreți primele tale iubiri? N-ai timp deloc să te ocupi de texte de legi, în acest moment...

– Din acest motiv vreau să-i propun lui Ben să schimbe poziția cu mine. Dacă acceptă răspunderile de care eu nu vreau să mă mai împiedic, desigur... Dar nu cred că ar avea prea multe obiecții. Și tu? Cursurile de gimnastică aerobică nu-ți lipsesc?

– Nu, răspunse ea ferm. Ele ocupau un gol în viața mea, dar acest gol nu mai există. Să fiu soția ta îmi procură mai multe satisfacții decât să fiu profesor.

Se sărutară din nou, apoi Neil îi prinse fața în palme.

– Știi ce doresc să facem?... Aș vrea să plecăm în luna de miere...

– Am trăit una înainte de căsătorie...

– Da, dar era altceva. Vreau un loc pierdut de lume, o câmpie calcaroasă unde apune soarele, o plajă cu nisip fin, un pat imens și servitori care să spele rufele, vasele și să pregătească mâncarea...

– Ce s-a întâmplat cu acel bărbat care se descurca singur?

– Vrea să se consacre în întregime soției sale. Este oare o crimă?

– Nu știu. Tu să-mi spui, tu ești avocat...

Dar el nu-i spuse. Se aplecă și o sărută cu atâta convingere încât ea ar fi fost gata să nesocotească toate legile pentru a-l urma la capătul lumii...

Sfârșit